

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/1001

z dnia 14 czerwca 2017 r.

w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

(tekst jednolity)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 118 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednolicić.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 ⁽⁴⁾, które zostało ujednoczone w 2009 r. jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009, stworzyło specyficzny system ochrony znaków towarowych dla Unii, w ramach którego zapewniono ochronę znaków towarowych na poziomie Unii, równoległe z ochroną znaków towarowych na poziomie państw członkowskich zgodnie z krajowymi systemami znaków towarowych, zharmonizowanymi dyrektywą Rady 89/104/EWG ⁽⁵⁾, która została ujednoczona jako dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE ⁽⁶⁾.
- (3) Należy wspierać harmonijny rozwój działalności gospodarczej w całej Unii oraz ciągły i zrównoważony wzrost poprzez zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, który funkcjonuje właściwie i oferuje warunki podobne do istniejących na rynku krajowym. W celu stworzenia takiego rynku i uczynienia go w większym stopniu rynkiem jednolitym należy znieść nie tylko bariery dla swobodnego przepływu towarów i usług oraz ustanowić przepisy zapewniające, by konkurencja nie była zakłócana, ale dodatkowo należy stworzyć warunki prawne, które pozwolą przedsiębiorstwom na dostosowanie ich działalności produkcyjnej oraz dystrybucyjnej lub świadczenia

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 27 kwietnia 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 maja 2017 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

⁽³⁾ Zob. załącznik II.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

usług do skali unijnej. W tym celu znaki towarowe pozwalające na odróżnienie towarów i usług przedsiębiorstw w ten sam sposób w całej Unii, bez względu na granice, powinny znaleźć się wśród instrumentów prawnych będących do dyspozycji przedsiębiorstw.

- (4) Dla kontynuowania wymienionych celów Unii wydaje się niezbędne ustanowienie przepisów Unii dla znaków towarowych, na podstawie których przedsiębiorstwa mogą otrzymać w ramach jednolitego postępowania unijne znaki towarowe, którym przyznano jednolitą ochronę i które wywołują jednolite skutki na całym terytorium Unii. Tak wyrażona zasada jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego powinna mieć zastosowanie, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.
- (5) Bariera terytorialności praw przyznawanych właścicielom znaków towarowych przez ustawodawstwa państw członkowskich nie może być zniesiona przez zbliżenie ustawodawstw. W celu prowadzenia nieograniczonej działalności gospodarczej na terenie całego rynku wewnętrznego z korzyścią dla przedsiębiorstw niezbędna jest możliwość rejestrowania znaków towarowych regulowanych jednolitym prawem Unii stosowanym bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.
- (6) Doświadczenia zdobyte od czasu ustanowienia systemu wspólnotowego znaku towarowego wykazały, że przedsiębiorstwa z Unii i z państw trzecich przyjęły ten system, który okazał się skutecznym i opłacalnym uzupełnieniem ochrony znaków towarowych na poziomie państw członkowskich i alternatywą dla tej ochrony.
- (7) Jednakże prawo Unii dotyczące znaków towarowych nie zastępuje ustawodawstw państw członkowskich w zakresie znaków towarowych. W istocie nie wydaje się uzasadnione, aby wymagać od przedsiębiorstw składania wniosków o rejestrację swoich znaków towarowych jako unijnych znaków towarowych.
- (8) Krajowe znaki towarowe pozostają nadal niezbędne dla przedsiębiorstw, które nie chcą chronić swoich znaków towarowych na poziomie Unii lub które nie są w stanie uzyskać ogólnounijnej ochrony, podczas gdy nie ma żadnych przeszkód dla objęcia ich ochroną krajową. Do każdej osoby ubiegającej się o ochronę znaku towarowego powinno należeć podjęcie decyzji o skorzystaniu tylko z ochrony krajowej w postaci znaku towarowego w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, tylko z ochrony w postaci unijnego znaku towarowego bądź też o skorzystaniu z obydwu tych opcji.
- (9) Prawo do unijnego znaku towarowego powinno być dostępne wyłącznie w drodze rejestracji, a rejestracji tej należy odmawiać w szczególności w sytuacji, gdy znak nie posiada jakichkolwiek znamion odróżniających, gdy jest niezgodny z prawem lub jeśli narusza wcześniejsze prawa.
- (10) Należy dopuścić możliwość przedstawiania oznaczenia w dowolnej stosownej formie, z wykorzystaniem ogólnie dostępnej techniki, a więc niekoniecznie w formie graficznej, o ile dany sposób przedstawienia jest jasny, precyzyjny, samodzielny, łatwo dostępny, zrozumiały, trwały i obiektywny.
- (11) Ochrona udzielana unijnemu znakowi towarowemu, która w szczególności ma mu zapewnić funkcję wskazania pochodzenia, powinna być całkowita w przypadku identyczności między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Ochrona powinna mieć zastosowanie również do przypadków podobieństwa między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy od wielu czynników, w szczególności rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, mogącego powstać skojarzenia ze znakiem używanym lub zarejestrowanym, stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem, między określonymi towarami lub usługami, powinno stanowić szczególny warunek dla takiej ochrony.
- (12) W celu zagwarantowania pewności prawa oraz pełnej zgodności z zasadą pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniej zarejestrowany znak towarowy ma pierwszeństwo przed później zarejestrowanymi znakami towarowymi, należy zapewnić, aby wykonywanie praw wynikających z unijnego znaku towarowego przebiegało bez uszczerbku dla praw właścicieli nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego. Takie podejście jest zgodne z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej z dnia 15 kwietnia 1994 r.
- (13) W przypadku gdy przedsiębiorstwo używa jednakowego lub podobnego oznaczenia jako nazwy handlowej w taki sposób, który powoduje powstanie powiązania między przedsiębiorstwem noszącym daną nazwę a towarami lub usługami pochodzącymi z tego przedsiębiorstwa, może dojść do wprowadzenia w błąd co do handlowego źródła pochodzenia towarów lub usług. Za naruszenie unijnego znaku towarowego należy zatem uznać również używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub podobnego określenia, o ile użycia takiego dokonano w celu odróżnienia towarów lub usług.

- (14) Aby zagwarantować pewność prawa oraz pełną zgodność ze szczególnymi przepisami prawa Unii, należy przewidzieć, aby właściciel unijnego znaku towarowego był uprawniony do zakazania osobie trzeciej używania oznaczenia w reklamie porównawczej, w przypadku gdy taka reklama porównawcza jest sprzeczna z dyrektywą 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (15) W celu zapewnienia ochrony wynikającej ze znaku towarowego oraz skutecznego zwalczania procederu podrabiania towarów oraz zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), w szczególności na podstawie art. V Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) dotyczącego swobody tranzytu, oraz – w odniesieniu do leków generycznych – na podstawie „Deklaracji w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego” przyjętej przez konferencję ministerialną WTO w Ad-Dausze w dniu 14 listopada 2001 r., właściciel unijnego znaku towarowego powinien mieć prawo do uniemożliwienia osobom trzecim wprowadzenia towarów w ramach obrotu handlowego na terytorium Unii bez dopuszczenia ich tam do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zezwolenia – znakiem towarowym, który jest identyczny lub zasadniczo identyczny z unijnym znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do takich towarów.
- (16) W tym celu należy zezwolić właścicielom unijnych znaków towarowych na uniemożliwienie wprowadzenia towarów naruszających prawo oraz uniemożliwienie objęcia tych towarów wszelkimi sytuacjami celnymi, w tym tranzytem, przeładunkiem, składowaniem, wolnymi obszarami celnymi, czasowym składowaniem, uszlachetnianiem czynnym lub odprawą czasową, również w przypadku gdy takie towary nie są przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii. Przeprowadzając kontrole celne, organy celne powinny wykorzystywać uprawnienia i procedury ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 ⁽²⁾, w tym na wniosek uprawnionych. W szczególności organy celne powinny przeprowadzać odpowiednie kontrole zgodnie z kryteriami analizy ryzyka.
- (17) Aby potrzebę zapewnienia skutecznego wykonywania praw wynikających ze znaku towarowego pogodzić z koniecznością unikania utrudnień w swobodnym obrocie legalnymi towarami, uprawnienie właściciela unijnego znaku towarowego powinno wygasać w przypadku, gdy zgłaszający lub posiadacz towarów w toku późniejszego postępowania wszczętego przed sądem w sprawach unijnych znaków towarowych, właściwym do rozstrzygnięcia, czy prawa do unijnego znaku towarowego naruszono, jest w stanie dowieść, że właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo do zakazania wprowadzenia towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.
- (18) Art. 28 rozporządzenia (UE) nr 608/2013 stanowi, że uprawniony ponosi odpowiedzialność wobec posiadacza towarów za szkodę, między innymi w przypadku późniejszego uznania, że dane towary nie naruszają prawa własności intelektualnej.
- (19) Należy przyjąć stosowne środki w celu zapewnienia płynnego tranzytu leków generycznych. W odniesieniu do międzynarodowych niezastrzeżonych nazw (zwanymi dalej „INN”), które są uznawanymi w skali światowej nazwami rodzajowymi dla substancji czynnych w preparatach farmaceutycznych, konieczne jest należyte uwzględnienie istniejących ograniczeń praw wynikających z unijnego znaku towarowego. W związku z tym właściciel unijnego znaku towarowego nie powinien mieć prawa uniemożliwiania osobie trzeciej wprowadzenia towarów do Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na podstawie podobieństwa INN aktywnego składnika leków z tym znakiem towarowym.
- (20) Aby umożliwić właścicielom unijnych znaków towarowych skuteczne zwalczanie procederu podrabiania towarów, powinni być oni uprawnieni do zakazywania umieszczania na towarach znaków naruszających ich prawa, a także zakazywania czynności przygotowawczych podejmowanych przed umieszczeniem tych znaków.
- (21) Wyłączne prawa wynikające z unijnego znaku towarowego nie powinny uprawniać właściciela do zakazywania używania przez osoby trzecie oznaczeń lub określeń, które są używane w sposób rzetelny, a zatem zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Aby zapewnić jednakowe warunki dla nazw handlowych i unijnych znaków towarowych w przypadku konfliktów, zważywszy, że nazwom handlowym regularnie udziela się nieograniczonej ochrony wobec późniejszych znaków towarowych, należy uznać, że takie używanie obejmuje wyłącznie użycie nazwiska osoby trzeciej. Należy także co do zasady zezwolić na używanie oznaczeń lub określeń opisowych lub nieodróżniających. Ponadto właściciel nie powinien być uprawniony do uniemożliwiania używania unijnego znaku towarowego w rzetelny i uczciwy sposób w celu wskazania lub odniesienia się do danych towarów lub usług jako towarów lub usług właściciela znaku. Używanie znaku towarowego przez osoby trzecie w celu zwrócenia uwagi konsumenta na sprzedaż towarów oryginalnych, które pierwotnie zostały sprzedane w Unii przez właściciela unijnego znaku towarowego lub za jego zgodą, należy uznać za uczciwe, o ile jest ono jednocześnie zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Używanie znaku towarowego przez

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15).

osoby trzecie w celu ekspresji artystycznej należy uznać za uczciwe, o ile jest ono jednocześnie zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane w sposób zapewniający pełne poszanowanie podstawowych praw i wolności, w szczególności wolności wypowiedzi.

- (22) Z zasady swobodnego przepływu towarów wynika, że właściciel unijnego znaku towarowego nie może zakazać używania tego znaku osobie trzeciej w stosunku do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym z tym znakiem towarowym przez niego lub za jego zgodą, chyba że istnieją uzasadnione przyczyny sprzeciwu właściciela dla dalszego obrotu towarami.
- (23) W celu zapewnienia pewności prawa i ochrony legalnie nabytych praw wynikających ze znaku towarowego właścicieli i konieczne jest określenie – bez uszczerbku dla zasady, zgodnie z którą praw wynikających z późniejszego znaku towarowego nie można egzekwować w stosunku do wcześniejszego znaku towarowego – że właściciele unijnych znaków towarowych nie powinni być uprawnieni do sprzeciwiania się używaniu późniejszego znaku towarowego, jeżeli późniejszy znak towarowy został uzyskany w czasie, gdy nie było możliwości egzekwowania praw z wcześniejszego znaku towarowego w stosunku do późniejszego znaku towarowego.
- (24) Nie istnieje uzasadnienie dla ochrony unijnych znaków towarowych lub ochrony przeciwko nim wszelkich znaków zarejestrowanych przed nimi, chyba że te znaki towarowe są rzeczywiście używane.
- (25) Ze względu na zasadę równości i pewność prawa używanie unijnego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru tego znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, powinno być wystarczające do ochrony praw wynikających z tego znaku, bez względu na to, czy znak towarowy jest również zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany.
- (26) Unijny znak towarowy powinien być traktowany jako przedmiot własności istniejący niezależnie od przedsiębiorstwa, którego towary lub usługi są oznaczone. Powinien on być zbywalny, powinien móc być obciążony zabezpieczeniem na rzecz osoby trzeciej oraz stanowić przedmiot licencji.
- (27) W celu wykonania prawa o znakach towarowych ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do każdego znaku towarowego konieczne są środki administracyjne na poziomie Unii. Dlatego niezbędne jest, zachowując obecną strukturę instytucjonalną oraz równowagę uprawnień Unii, aby przewidzieć Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwany dalej „Urzędem”), niezależny w sprawach technicznych i posiadający autonomię prawną, administracyjną i finansową. W tym celu jest konieczne i właściwe, aby wspomniany urząd miał formę organu Unii, posiadającego osobowość prawną i wykonującego uprawnienia powierzone mu niniejszym rozporządzeniem i funkcjonującego w ramach prawa Unii, nie naruszając kompetencji instytucji Unii.
- (28) Ochrona unijnego znaku towarowego udzielana jest w odniesieniu do określonych towarów lub usług, których charakter i liczba określają zakres ochrony udzielonej właścicielowi znaku towarowego. Podstawowe znaczenie ma zatem ustanowienie w niniejszym rozporządzeniu przepisów w zakresie określenia i klasyfikacji towarów i usług oraz zapewnienie pewności prawa i skutecznej administracji poprzez wprowadzenie wymogu, by towary i usługi, dla których wnosi się o ochronę znaku towarowego, były wskazane przez zgłaszającego w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i przedsiębiorstwom ustalenie, na podstawie samego zgłoszenia, zakresu ochrony, której dotyczy zgłoszenie. Użycie ogólnych terminów należy interpretować jako obejmujące wyłącznie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu. Właścicielom unijnych znaków towarowych, które ze względu na praktykę Urzędu sprzed 22 czerwca 2012 r. zostały zarejestrowane w odniesieniu do całego nagłówka klasy systemu klasyfikacji ustanowionego Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., należy dać możliwość dostosowania ich wykazów towarów i usług w celu zapewnienia, by zawartość rejestru spełniała wymagane standardy jasności i precyzji zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (29) Aby zapobiec niepotrzebnym opóźnieniom w rejestracji unijnego znaku towarowego, należy ustanowić system opcjonalnego poszukiwania unijnych i krajowych znaków towarowych, który powinien być elastyczny pod względem potrzeb i preferencji użytkownika. Uzupełnieniem opcjonalnego poszukiwania unijnych i krajowych znaków towarowych powinno być udostępnienie wszechstronnych, szybkich i skutecznych narzędzi wyszukiwania do bezpłatnego użytku publicznego w ramach współpracy między Urzędem a centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluxu.

- (30) Konieczne jest zapewnienie stronom, których dotyczą decyzje Urzędu, ochrony prawnej w sposób odpowiadający szczególnemu charakterowi prawa o znakach towarowych. W tym celu należy umożliwić odwoływanie się od decyzji różnych podmiotów decyzyjnych Urzędu. W sprawie odwołania powinna rozstrzygać izba odwoławcza Urzędu. Orzeczenia izb odwoławczych powinny z kolei być zaskarżalne do Sądu, który ma właściwość w zakresie unieważniania lub zmiany zaskarżonej decyzji.
- (31) Aby zapewnić ochronę unijnych znaków towarowych, państwa członkowskie powinny wyznaczyć, uwzględniając własny system krajowy, możliwie ograniczoną liczbę sądów krajowych pierwszej i drugiej instancji, mających właściwość w sprawach o naruszenie i ważność unijnych znaków towarowych.
- (32) Orzeczenia dotyczące ważności i naruszenia unijnego znaku towarowego są skuteczne i obejmują całe terytorium Unii, jako że jest to jedyny sposób uniknięcia sprzecznych orzeczeń ze strony sądów i Urzędu oraz zapewnienia, że jednolity charakter unijnych znaków towarowych nie zostanie naruszony. Przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ powinny mieć zastosowanie do wszystkich postępowań sądowych odnoszących się do unijnych znaków towarowych, z wyjątkiem wypadków, w których niniejsze rozporządzenie przewiduje odstępstwo od tych przepisów.
- (33) Należy unikać sprzecznych orzeczeń wydawanych w postępowaniach dotyczących tych samych czynów i stron, prowadzonych w oparciu o unijny znak towarowy i odpowiadające mu krajowe znaki towarowe. W tym celu, jeżeli powództwa wnoszone są w tym samym państwie członkowskim, sposób osiągnięcia tego rezultatu jest sprawą należącą do krajowych przepisów proceduralnych, których niniejsze rozporządzenie nie narusza; natomiast gdy powództwa te są wnoszone w różnych państwach członkowskich, właściwe wydaje się stosowanie przepisów wzorowanych na przepisach rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 dotyczących zawisłości sprawy i spraw wiążących się ze sobą.
- (34) Z myślą o promocji konwergencji praktyk i opracowywaniu wspólnych narzędzi konieczne jest ustanowienie odpowiednich ram współpracy między Urzędem a urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędem Własności Intelktualnej Państw Beneluksu, określających kluczowe obszary współpracy i uprawniających Urząd do koordynowania odpowiednich wspólnych projektów leżących w interesie Unii i państw członkowskich oraz do finansowania tych projektów do maksymalnej kwoty. Takie wspólne działania powinny przynosić korzyści przedsiębiorstwom wykorzystującym systemy znaków towarowych w Europie. Dla użytkowników unijnego systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu wspomniane projekty, w szczególności bazy danych do celów poszukiwań i konsultacji, powinny stanowić dodatkowe, ogólnie dostępne, efektywne i bezpłatne narzędzia służące spełnianiu szczególnych wymogów wynikających z jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego.
- (35) Pożądane jest ułatwienie polubownego, szybkiego i sprawnego rozwiązywania sporów przez powierzenie Urzędowi ustanowienia centrum mediacji, z którego usług mogliby korzystać wszyscy w celu uzyskania w drodze porozumienia polubownego rozstrzygnięcia sporów dotyczących unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych.
- (36) Ustanowienie systemu unijnego znaku towarowego spowodowało wzrost finansowego obciążenia centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej oraz innych organów w państwach członkowskich. Dodatkowe koszty mają związek z obsługą większej liczby procedur dotyczących sprzeciwu i unieważniania odnoszących się do unijnych znaków towarowych lub inicjowanych przez właścicieli takich znaków towarowych, z działaniami mającymi na celu upowszechnianie wiedzy o systemie unijnego znaku towarowego, a także z działaniami służącymi zapewnieniu egzekwowania praw wynikających z unijnych znaków towarowych. Należy zatem zapewnić, by Urząd rekompensował część kosztów poniesionych przez państwa członkowskie w związku z rolą, jaką państwa te odgrywają w zapewnianiu sprawnego funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego. Wypłata takiej rekompensaty powinna być uzależniona od przedłożenia przez państwa członkowskie stosownych danych statystycznych. Zakres takiej rekompensaty kosztów nie powinien powodować deficytu budżetowego Urzędu.
- (37) W celu zapewnienia pełnej autonomii i niezależności Urzędu uważa się za niezbędne wyposażenie go w autonomiczny budżet, którego przychody pochodzą głównie z opłat ponoszonych przez użytkowników systemu. Jednakże nadal stosuje się unijną procedurę budżetową w sytuacjach dotyczących wszelkich subsydiów obciążających budżet ogólny Unii. Ponadto kontrola sprawozdań finansowych powinna być wykonywana przez Trybunał Obrachunkowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

- (38) W interesie należytego zarządzania finansami należy unikać gromadzenia przez Urząd nadmiernych nadwyżek budżetowych. Powyższe powinno pozostawać bez uszczerbku dla utrzymywania przez Urząd rezerwy finansowej w wysokości jego jednorocznych wydatków operacyjnych w celu zapewnienia ciągłości jego funkcjonowania i realizacji jego zadań. Rezerwa ta powinna być wykorzystywana jedynie w celu zapewnienia ciągłości zadań Urzędu określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (39) Ze względu na zasadnicze znaczenie wysokości opłat na rzecz Urzędu dla funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego i jego uzupełniającego charakteru w odniesieniu do krajowych systemów znaku towarowego niezbędne jest ustalenie wysokości tych opłat bezpośrednio w niniejszym rozporządzeniu w formie załącznika. Wysokość opłat powinna zostać ustalona na poziomie zapewniającym, po pierwsze, by przychód, jaki generują, był zasadniczo wystarczający dla utrzymania równowagi budżetu Urzędu; po drugie, by system unijnego znaku towarowego i krajowe systemy znaku towarowego współistniały i wzajemnie się uzupełniały, także z uwzględnieniem rozmiaru rynku objętego unijnym znakiem towarowym oraz potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw; oraz, po trzecie, by prawa właścicieli unijnych znaków towarowych były skutecznie egzekwowane w państwach członkowskich.
- (40) W celu zapewnienia skutecznego, efektywnego i sprawnego rozpatrywania i rejestracji zgłoszeń unijnych znaków towarowych przez Urząd z zastosowaniem przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do określenia szczegółów procedur wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, a także procedur dotyczących zmiany zgłoszenia.
- (41) W celu zapewnienia możliwości stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego w skuteczny i efektywny sposób w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia procedur stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia.
- (42) W celu umożliwienia skutecznej, efektywnej i pełnej weryfikacji decyzji Urzędu przez izby odwoławcze w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur uwzględniających zasady ustanowione w niniejszym rozporządzeniu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia: formalnej treści odwołania, procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania, formalnej treści i formy decyzji izby odwoławczej oraz zwrotu opłat za odwołanie.
- (43) W celu zapewnienia sprawnego, skutecznego i efektywnego funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia wymogów dotyczących szczegółów postępowania ustnego oraz szczegółowych uregulowań dotyczących postępowania dowodowego, szczegółowych uregulowań dotyczących doręczeń, środków komunikacji oraz formularzy stosowanych przez strony w postępowaniu, zasad dotyczących obliczania terminów oraz długości terminów, procedur uchylenia decyzji lub wykreślenia wpisu w rejestrze, szczegółowych uregulowań dotyczących podjęcia postępowania oraz szczegółowych uregulowań dotyczących reprezentowania przed Urzędem.
- (44) W celu umożliwienia skutecznej i efektywnej organizacji izb odwoławczych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących organizacji izb odwoławczych.
- (45) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej rejestracji międzynarodowych znaków towarowych w sposób, który jest w pełni zgodny z postanowieniami Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzonego w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. („protokołu madryckiego”), należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia szczegółów procedury dotyczącej wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, w tym niezbędnego powiadamiania Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO), oraz szczegółów procedury dotyczącej rejestracji międzynarodowej opartej na podstawowym zgłoszeniu lub na podstawowej rejestracji dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego.
- (46) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (47) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących: zgłoszeń, wniosków, świadectw, zastrzeżeń, regulaminu, zawiadomień i wszelkich innych dokumentów, które określono w odpowiednich wymogach proceduralnych ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, a także w odniesieniu do: maksymalnych stawek kosztów istotnych dla postępowania i faktycznie poniesionych, szczegółów dotyczących publikowania w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej i Dzienniku Urzędowym Urzędu, szczegółowych uregulowań dotyczących wymiany informacji między Urzędem a organami krajowymi, szczegółowych uregulowań dotyczących tłumaczenia dokumentów potwierdzających w postępowaniu pisemnym, konkretnych rodzajów decyzji podejmowanych przez jednego członka wydziału sprzeciwów lub wydziału unieważnień, szczegółów dotyczących obowiązku zawiadomienia zgodnie z protokołem madryckim oraz szczegółowych wymogów dotyczących wniosku o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu rejestracji międzynarodowej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (48) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Unijny znak towarowy

1. Znaki towarowe dla towarów lub usług, zarejestrowane na warunkach i w sposób przewidziany w niniejszym rozporządzeniu, zwane są dalej „znakami towarowymi Unii Europejskiej” („unijnymi znakami towarowymi”).
2. Unijny znak towarowy ma charakter jednolity. Wywołuje on ten sam skutek w całej Unii: może on być zarejestrowany, zbyty, być przedmiotem zrzeczenia się lub decyzji w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw właściciela znaku lub unieważnienia znaku, a jego używanie może być zakazane jedynie w odniesieniu do całej Unii. Zasadę tę stosuje się, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

Artykuł 2

Urząd

1. Ustanawia się Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwany dalej „Urzędem”).
2. Wszystkie odesłania do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (Znaki Towarowe i Wzory) w prawie Unii traktuje się jako odesłania do Urzędu.

Artykuł 3

Zdolność do czynności prawnych

Do celów wykonania niniejszego rozporządzenia spółki i inne podmioty prawne są uznawane za osoby prawne, jeżeli na mocy przepisów je regulujących posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, do zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz do pozywania i bycia pozywanym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

ROZDZIAŁ II

PRAWO ODNOŚĄCE SIĘ DO ZNAKÓW TOWAROWYCH

SEKCJA 1

Definicja i uzyskanie unijnego znaku towarowego

Artykuł 4

Oznaczenia, z których może składać się unijny znak towarowy

Unijny znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, lub rysunków, liter, cyfr, kolorów, kształtu towarów lub ich opakowań lub dźwięków, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają:

- a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw; oraz
- b) przedstawienie ich w rejestrze unijnych znaków towarowych (zwanym dalej „rejestrem”) w sposób pozwalający właściwym organom i odbiorcom na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej właścicielowi tego znaku towarowego.

Artykuł 5

Osoby, które mogą być właścicielami unijnych znaków towarowych

Właścicielem unijnego znaku towarowego może być każda osoba fizyczna lub prawna, łącznie z podmiotami prawa publicznego.

Artykuł 6

Sposób uzyskiwania unijnego znaku towarowego

Unijny znak towarowy uzyskuje się poprzez rejestrację.

Artykuł 7

Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji

1. Nie są rejestrowane:
 - a) znaki towarowe, które nie spełniają wymagań art. 4;
 - b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;
 - c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;
 - d) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;
 - e) oznaczenia, które składają się wyłącznie z:
 - (i) kształtu lub innej właściwości, wynikających z charakteru samych towarów;
 - (ii) kształtu towarów lub innej ich właściwości, niezbędnych do uzyskania efektu technicznego;
 - (iii) kształtu lub innej właściwości, zwiększających znacznie wartość towarów;
 - f) znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami;

- g) znaki towarowe, które ze względu na swój charakter mogą wprowadzać w błąd opinię publiczną, na przykład co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług;
 - h) znaki towarowe, na które właściwe władze nie wydały zezwolenia, których odmowa rejestracji następuje na podstawie art. 6ter konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej (zwanej dalej „konwencją paryską”);
 - i) znaki towarowe, które zawierają odznaki, godła lub herby, inne niż określone w art. 6ter konwencji paryskiej i które są przedmiotem szczególnego interesu publicznego, chyba że na ich rejestrację uzyskano zezwolenie właściwych władz;
 - j) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, lub umów międzynarodowych, których Unia lub dane państwo członkowskie jest stroną, przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;
 - k) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę określeń tradycyjnych wina;
 - l) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę gwarantowanych tradycyjnych specjalności;
 - m) znaki towarowe, które składają się z wcześniejszej nazwy odmiany roślin zarejestrowanej na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, lub umów międzynarodowych, których Unia lub dane państwo członkowskie jest stroną, przewidujących ochronę praw do odmian roślin, lub odtwarzają taką nazwę w swoich zasadniczych elementach, i które odnoszą się do odmian roślin tego samego gatunku lub gatunków ściśle spokrewnionych.
2. Ustęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Unii.
3. Ustęp 1 lit. b), c) i d) nie ma zastosowania, jeżeli w następstwie używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację.

Artykuł 8

Względne podstawy odmowy rejestracji

1. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli:
- a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;
 - b) z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego, identyczności z towarami lub usługami lub podobieństwa do nich istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.
2. Do celów ust. 1 „wcześniejsze znaki towarowe” oznaczają:
- a) znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data złożenia wniosku o rejestrację jest wcześniejsza od daty wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych:
 - (i) unijne znaki towarowe;
 - (ii) znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim lub, w przypadku Belgii, Niderlandów lub Luksemburga, w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
 - (iii) znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;
 - (iv) znaki towarowe zarejestrowane na mocy międzynarodowych porozumień będących w mocy w Unii;
 - b) zgłoszenia znaków towarowych, o których mowa w lit. a), z zastrzeżeniem ich rejestracji;
 - c) znaki towarowe, które w dniu dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego, lub odpowiednio w dniu zastrzeżenia pierwszeństwa dla zgłoszenia unijnego znaku towarowego, są powszechnie znane w państwie członkowskim w znaczeniu, w jakim wyrażenie „powszechnie znane” jest używane w art. 6bis konwencji paryskiej.

3. W wyniku sprzeciwu właściciela znaku towarowego, znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku gdy agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego występuje o rejestrację na swoją rzecz bez zgody właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

4. W przypadku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie gospodarczym o znaczeniu większym niż lokalne, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim, na podstawie ustawodawstwa Unii lub prawa państwa członkowskiego regulującego taki znak:

a) prawa do tego znaku zostały nabyte przed datą wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego;

b) oznaczenie to daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego znaku towarowego.

5. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego w rozumieniu ust. 2 nie rejestruje się zgłoszonego znaku towarowego, jeżeli jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym lub do niego podobny, niezależnie od tego, czy towary lub usługi, dla których jest zgłaszany, są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których został zarejestrowany wcześniejszy znak towarowy, jeżeli w przypadku wcześniejszego unijnego znaku towarowego cieszy się on renomą w Unii lub w przypadku wcześniejszego krajowego znaku towarowego cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i jeżeli używanie bez uzasadnionej przyczyny znaku towarowego będącego przedmiotem zgłoszenia przyniosłoby nienależną korzyść z racji odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego lub byłoby szkodliwe dla tego charakteru lub renomy.

6. W wyniku sprzeciwu jakiegokolwiek osoby, która jest uprawniona na podstawie stosownych przepisów prawa do wykonywania praw wynikających z nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, nie rejestruje się zgłoszonego znaku towarowego, jeżeli i w zakresie, w jakim – zgodnie z przepisami prawa Unii lub prawa krajowego, przewidującymi ochronę nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych:

(i) zgłoszenie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego zostało już dokonane na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego przed datą zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub datą pierwszeństwa zastrzeżoną w zgłoszeniu, pod warunkiem jego późniejszej rejestracji;

(ii) ta nazwa pochodzenia lub to oznaczenie geograficzne uprawnia do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

SEKCJA 2

Skutki unijnego znaku towarowego

Artykuł 9

Prawa wynikające z unijnego znaku towarowego

1. Rejestracja unijnego znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku.

2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właściciel tego unijnego znaku towarowego jest uprawniony do uniemożliwienia wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, w przypadku gdy:

a) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany;

b) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobne, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;

c) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść z racji odróżniającego charakteru lub renomy unijnego znaku towarowego lub jest szkodliwe dla tego charakteru lub renomy.

3. Na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:
- umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;
 - oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem, lub oferowanie lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
 - przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
 - używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, lub jako części tych nazw;
 - używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
 - używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą 2006/114/WE.
4. Bez uszczerbku dla praw właścicieli nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właścicielowi tego unijnego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwienia wszystkim osobom trzecim wprowadzania towarów – w ramach obrotu handlowego – na terytorium Unii, bez dopuszczania ich tam do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zezwolenia – znakiem towarowym, który jest identyczny z unijnym znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do takich towarów lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych cech – od tego znaku towarowego.

Uprawnienie właściciela unijnego znaku towarowego przyznane na mocy akapitu pierwszego wygasa, w przypadku gdy zgłaszający lub posiadacz towarów, w toku postępowania służącego ustaleniu, czy prawo do unijnego znaku towarowego zostało naruszone, wszczętego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 608/2013, udowodnią, że właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania wprowadzania towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

Artykuł 10

Prawo zakazania czynności przygotowawczych w związku z użyciem opakowania lub innych środków

W przypadku gdy istnieje ryzyko, że opakowanie, etykiety, metki, zabezpieczenia, elementy lub urządzenia służące weryfikacji autentyczności, lub wszelkie inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, mogłyby być użyte w odniesieniu do towarów lub usług, a takie użycie stanowiłoby naruszenie praw właściciela unijnego znaku towarowego na podstawie art. 9 ust. 2 i 3, właściciel tego znaku towarowego ma prawo zakazać następujących czynności podejmowanych w obrocie handlowym:

- umieszczania oznaczenia identycznego z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobnego na opakowaniu, etykietach, metkach, zabezpieczeniach lub elementach lub urządzeniach służących weryfikacji autentyczności, lub wszelkich innych środkach, na których znak może zostać umieszczony;
- oferowania, wprowadzania do obrotu, magazynowania w tych celach, lub też przywozu lub wywozu opakowań, etykiet, metek, zabezpieczeń, elementów lub urządzeń służących weryfikacji autentyczności, lub wszelkich innych środków, na których znak jest umieszczony.

Artykuł 11

Data, od której prawa są skuteczne wobec osób trzecich

- Prawa wynikające z unijnego znaku towarowego są skuteczne wobec osób trzecich z dniem opublikowania rejestracji znaku towarowego.
- Można dochodzić uzasadnionego odszkodowania w odniesieniu do czynności mających miejsce po dacie opublikowania zgłoszenia unijnego znaku towarowego, w przypadku gdy czynności te byłyby, po opublikowaniu rejestracji znaku towarowego, zakazane na mocy tej publikacji.
- Sąd rozpatrujący sprawę nie wydaje orzeczenia co do istoty sprawy, dopóki rejestracja nie zostanie opublikowana.

*Artykuł 12***Reprodukcja unijnego znaku towarowego w słowniku**

Jeżeli reprodukcja unijnego znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub w podobnym zbiorze informacji stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, wydawca utworu zapewnia, na żądanie właściciela unijnego znaku towarowego, aby reprodukcji znaku towarowego, najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

*Artykuł 13***Zakaz używania unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela**

W przypadku gdy unijny znak towarowy jest zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby będącej właścicielem znaku towarowego bez zgody właściciela, właściciel ma prawo do wniesienia sprzeciwu wobec używania jego znaku przez jego agenta lub przedstawiciela, jeżeli nie wyraził na to zgody, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

*Artykuł 14***Ograniczenie skutków unijnego znaku towarowego**

1. Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym:
 - a) nazwiska lub adresu osoby trzeciej, w przypadku gdy osoba trzecia jest osobą fizyczną;
 - b) oznaczeń lub określeń, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji towarów lub świadczenia usług, lub innych właściwości towarów lub usług;
 - c) unijnego znaku towarowego do celów wskazania lub odniesienia się do towarów lub usług jako towarów lub usług właściciela danego znaku towarowego, w szczególności w przypadku gdy użycie tego znaku towarowego jest niezbędne do wskazania przeznaczenia towarów lub usług, w szczególności jako akcesoriów lub części zamiennych.
2. Ust. 1 stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy używanie znaku towarowego przez osobę trzecią przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle lub handlu.

*Artykuł 15***Wyczerpanie praw wynikających z unijnego znaku towarowego**

1. Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.
2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku, jeżeli właściciel ma prawnie uzasadnione powody, aby sprzeciwiać się dalszemu obrotowi towarami, w szczególności jeżeli stan towarów ulega zmianie lub pogorszeniu po ich wprowadzeniu do obrotu.

*Artykuł 16***Ochrona prawa właściciela później zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia**

1. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 60 ust. 1, 3 lub 4, art. 61 ust. 1 lub 2, lub art. 64 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego krajowego znaku towarowego, jeżeli ten później zarejestrowany krajowy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 8 lub art. 9 ust. 1 lub 2, lub art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 ⁽¹⁾.

3. W przypadku gdy właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, właścicielowi tego później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje – w ramach postępowania w sprawie naruszenia – prawo zakazania używania tego wcześniejszego unijnego znaku towarowego.

Artykuł 17

Uzupełniające stosowanie prawa krajowego odnoszącego się do naruszenia

1. Skutki unijnego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom niniejszego rozporządzenia. W pozostałym zakresie naruszenie unijnego znaku towarowego podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego zgodnie z przepisami rozdziału X.

2. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla wnoszenia powództw w sprawach unijnego znaku towarowego na mocy ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego w szczególności odpowiedzialności cywilnej oraz nieuczciwej konkurencji.

3. Mające zastosowanie przepisy proceduralne ustala się zgodnie z przepisami rozdziału X.

SEKCJA 3

Używanie unijnego znaku towarowego

Artykuł 18

Używanie unijnego znaku towarowego

1. Jeżeli w okresie pięciu lat od rejestracji unijny znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez właściciela w Unii w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszane przez nieprzerwany okres pięciu lat, unijny znak towarowy podlega sankcjom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, chyba że istnieją usprawiedliwione powody jego nieużywania.

W rozumieniu akapitu pierwszego za używanie uważa się również:

a) używanie unijnego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej znak ten został zarejestrowany, bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany na rzecz danego właściciela;

b) umieszczanie unijnego znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach w Unii wyłącznie w celu ich wywozu.

2. Używanie unijnego znaku towarowego za zgodą właściciela uważa się za dokonane przez właściciela.

SEKCJA 4

Unijny znak towarowy jako przedmiot własności

Artykuł 19

Traktowanie unijnego znaku towarowego jako krajowego znaku towarowego

1. Jeżeli art. 20–28 nie stanowią inaczej, unijny znak towarowy jako przedmiot własności traktowany jest w całości i na całym terytorium Unii tak jak krajowy znak towarowy zarejestrowany w państwie członkowskim, w którym według rejestru:

a) właściciel ma swoją siedzibę lub swoje miejsce zamieszkania w dacie dokonywania oceny;

b) jeżeli lit. a) nie stosuje się, właściciel znaku ma przedsiębiorstwo w dacie dokonywania oceny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

2. W przypadkach nieprzewidzianych w ust. 1 państwem członkowskim, o którym mowa w tym ustępie, jest państwo członkowskie, w którym Urząd ma swoją siedzibę.

3. Jeżeli dwie lub więcej osób wymienionych jest w rejestrze jako współwłaściciele, ust. 1 stosuje się do pierwszego wymienionego współwłaściciela; jeżeli tej reguły nie można zastosować, przepis ma zastosowanie do kolejnych współwłaścicieli w porządku, w jakim są wymienieni. W przypadku gdy ust. 1 nie ma zastosowania do żadnego ze współwłaścicieli, stosuje się ust. 2.

Artykuł 20

Przeniesienie

1. Unijny znak towarowy może być przeniesiony, niezależnie od przeniesienia przedsiębiorstwa, w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.

2. Przeniesienie całości przedsiębiorstwa obejmuje przeniesienie unijnego znaku towarowego, z wyjątkiem przypadku gdy zgodnie z przepisami regulującymi przeniesienie istnieje umowa stanowiąca inaczej lub okoliczności wyraźnie stanowią inaczej. Przepis ten stosuje się do umownego zobowiązania do przeniesienia przedsiębiorstwa.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 przeniesienie unijnego znaku towarowego wymaga formy pisemnej i podpisu stron umowy, z wyjątkiem przypadku gdy przeniesienie wynika z orzeczenia; w przeciwnym razie przeniesienie jest nieważne.

4. Na żądanie jednej ze stron przeniesienie wpisuje się do rejestru i publikuje.

5. Wniosek o rejestrację przeniesienia zawiera informacje umożliwiające zidentyfikowanie unijnego znaku towarowego, nowego właściciela, towarów i usług, do których odnosi się przeniesienie, a także dokumenty należycie stwierdzające przeniesienie zgodnie z ust. 2 i 3. Wniosek może także w stosownych przypadkach zawierać informacje umożliwiające zidentyfikowanie przedstawiciela nowego właściciela.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o rejestrację przeniesienia;
- b) rodzaj dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia przeniesienia, z uwzględnieniem uzgodnień poczynionych przez zarejestrowanego właściciela i przez następcę prawnego;
- c) szczegóły rozpatrywania wniosku o rejestrację przeniesienia częściowego w celu zapewnienia, by towary i usługi objęte pozostającą rejestracją i nową rejestracją nie pokrywały się i by w odniesieniu do nowej rejestracji utworzono odrębne akta oraz nadano nowy numer rejestracji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

7. W przypadku gdy warunki zarejestrowania przeniesienia określone w ust. 1, 2 i 3 lub w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 6, nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o rejestrację przeniesienia.

8. Można złożyć jeden wniosek o rejestrację przeniesienia dla dwóch lub większej liczby znaków towarowych, pod warunkiem że zarejestrowany właściciel i następca prawny są w każdym przypadku tożsami.

9. Ust. 5–8 stosuje się także do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

10. W przypadku przeniesienia częściowego uznaje się, że oczekujący na rozpoznanie wniosek złożony przez pierwotnego właściciela w odniesieniu do pierwotnej rejestracji zachowuje swój skutek w odniesieniu do pozostającej rejestracji i nowej rejestracji. W przypadku gdy taki wniosek podlega opłacie, a opłaty te zostały uiszczone przez pierwotnego właściciela, nowy właściciel nie jest zobowiązany do uiszczenia żadnych dodatkowych opłat w odniesieniu do takiego wniosku.

11. Do momentu wpisania przeniesienia do rejestru następca prawny nie może powoływać się na prawa wynikające z rejestracji unijnego znaku towarowego.

12. W przypadku konieczności przestrzegania terminów w kontaktach z Urzędem następca prawny może składać odpowiednie oświadczenia do Urzędu po otrzymaniu przez ten Urząd wniosku o wpis do rejestru przeniesienia znaku towarowego.

13. Wszystkie dokumenty, które wymagają przekazania do wiadomości właścicielowi unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 98, przekazywane są osobie zarejestrowanej jako właściciel.

Artykuł 21

Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta

1. W przypadku gdy unijny znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby, która jest właścicielem tego znaku towarowego, bez zgody właściciela, właściciel ma prawo zażądać przeniesienia unijnego znaku towarowego na swoją rzecz, chyba że agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie.
2. Właściciel może złożyć wniosek o przeniesienie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu do:
 - a) Urzędu, zgodnie z art. 60 ust. 1 lit. b) – zamiast wniosku o unieważnienie;
 - b) sądu w sprawach znaków towarowych Unii Europejskiej (zwanego dalej „sądem w sprawach unijnych znaków towarowych”), o którym mowa w art. 123 – zamiast roszczenia wzajemnego o unieważnienie na podstawie art. 128 ust. 1.

Artykuł 22

Prawa rzeczowe

1. Unijny znak towarowy może, niezależnie od przedsiębiorstwa, stanowić zabezpieczenie lub przedmiot praw rzeczowych.
2. Na wniosek jednej ze stron prawa, o których mowa w ust. 1, lub przeniesienie tych praw wpisuje się do rejestru i publikuje.
3. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 2 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.

Artykuł 23

Wszczęcie egzekucji

1. Unijny znak towarowy może być przedmiotem egzekucji.
2. W zakresie procedury wszczęcia egzekucji w odniesieniu do unijnego znaku towarowego wyłączna właściwość należy do sądów oraz władz państwa członkowskiego, ustalonych zgodnie z art. 19.
3. Na wniosek jednej ze stron wszczęcie egzekucji jest wpisywane do rejestru i publikowane.
4. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 3 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.

Artykuł 24

Postępowania upadłościowe

1. Jedynymi postępowaniami upadłościowymi, którymi może zostać objęty unijny znak towarowy, są postępowania wszczęte w państwach członkowskich, na których terytorium dłużnik posiada centrum podstawowych interesów.

Jednakże w przypadku gdy dłużnik jest zakładem ubezpieczeń lub instytucją kredytową, zdefiniowanymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽¹⁾ oraz w dyrektywie 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, unijny znak towarowy może zostać objęty postępowaniem upadłościowym, gdy zostało ono wszczęte w państwie członkowskim, w którym taki zakład lub taka instytucja zostały zarejestrowane.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15).

2. W przypadku współwłasności unijnego znaku towarowego ust. 1 odnosi się do udziału współwłaściciela.
3. Jeżeli unijny znak towarowy jest objęty postępowaniem upadłościowym, na wniosek właściwego organu krajowego dokonywany jest stosowny wpis do rejestru oraz publikowany w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 116.

Artykuł 25

Licencja

1. Unijny znak towarowy może być przedmiotem licencji udzielonej w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których znak ten jest zarejestrowany, w całej Unii lub w jej części. Licencja może być wyłączna lub niewyłączna.
2. Właściciel unijnego znaku towarowego może powoływać się na prawa wynikające ze znaku towarowego przeciwko licencjobiorcy, który narusza jakiegokolwiek postanowienie umowy licencyjnej w odniesieniu do:
 - a) okresu jej obowiązywania;
 - b) formy objętej rejestracją, w jakiej znak towarowy może być używany;
 - c) zakresu towarów lub usług, dla których licencja jest udzielona;
 - d) terytorium, na którym znak może być używany; lub
 - e) jakości towarów wytworzonych lub usług świadczonych przez licencjobiorcę.
3. Bez uszczerbku dla postanowień umowy licencyjnej licencjobiorca może wystąpić z powództwem o naruszenie unijnego znaku towarowego wyłącznie za zgodą właściciela tego znaku. Jednakże licencjobiorca wyłączny może wszcząć takie postępowanie, jeżeli właściciel znaku towarowego, po otrzymaniu oficjalnego wezwania, nie wytacza sam we właściwym terminie powództwa w sprawie naruszenia.
4. Licencjobiorca w celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę może być uprawniony do interwencji w sprawie o naruszenie, wszczętej przez właściciela unijnego znaku towarowego.
5. Na wniosek jednej ze stron udzielenie lub przeniesienie licencji w zakresie unijnego znaku towarowego wpisuje się do rejestru i publikuje.
6. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 5 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.

Artykuł 26

Procedura dokonywania wpisu licencji i innych praw do rejestru

1. Art. 20 ust. 5 i 6 i przyjęte zgodnie z nim przepisy oraz art. 20 ust. 8 stosuje się odpowiednio do rejestracji prawa rzeczowego lub przeniesienia prawa rzeczowego, o której mowa w art. 22 ust. 2, rejestracji wszczęcia egzekucji, o której mowa w art. 23 ust. 3, rejestracji objęcia postępowaniem upadłościowym, o której mowa w art. 24 ust. 3, a także rejestracji licencji lub przeniesienia licencji, o której mowa w art. 25 ust. 5, przy czym:
 - a) wymogu dotyczącego identyfikacji towarów i usług, do których odnosi się przeniesienie, nie stosuje się do wniosku o rejestrację prawa rzeczowego, wszczęcia egzekucji lub objęcia postępowaniem upadłościowym;
 - b) wymogu dotyczącego dokumentów potwierdzających przeniesienie nie stosuje się, jeżeli wniosek składa właściciel unijnego znaku towarowego.
2. Wniosek o rejestrację praw, o których mowa w ust. 1, uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty.

3. Wniosek o rejestrację licencji może zawierać wniosek o wpis licencji do rejestru jako:
 - a) licencji wyłącznej;
 - b) sublicencji – w przypadku gdy została ona udzielona przez licencjobiorcę, którego licencja jest wpisana do rejestru;
 - c) licencji ograniczonej do części towarów lub usług, dla których znak jest zarejestrowany;
 - d) licencji ograniczonej do części Unii;
 - e) licencji czasowej.

W przypadku wniosku o wpis licencji wymienionej w lit. c), d) i e) akapitu pierwszego we wniosku o rejestrację licencji wskazuje się towary i usługi, część Unii i okres, w odniesieniu do których udzielona jest licencja.

4. Jeżeli warunki rejestracji ustanowione w art. 22–25, w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu oraz w innych stosownych przepisach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o rejestrację.

5. Ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

Artykuł 27

Skutki prawne wobec stron trzecich

1. Czynności prawne, o których mowa w art. 20, 22 oraz 25, dotyczące unijnego znaku towarowego wywołują skutki prawne wobec stron trzecich we wszystkich państwach członkowskich dopiero po wpisaniu ich do rejestru. Jednakże przed dokonaniem wpisu czynność taka wywołuje skutek prawny wobec stron trzecich, które nabyły prawa do znaku towarowego po dacie tej czynności, ale które wiedziały o tej czynności w momencie nabycia prawa.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku osoby, która nabywa unijny znak towarowy lub prawa dotyczące unijnego znaku towarowego w wyniku przeniesienia całości przedsiębiorstwa lub w ramach innej sukcesji pod tytułem ogólnym.

3. Skutki wobec stron trzecich czynności prawnych określonych w art. 23 reguluje ustawodawstwo państwa członkowskiego ustalone zgodnie z art. 19.

4. Do czasu wejścia w życie wspólnych dla państw członkowskich przepisów w dziedzinie upadłości skutki prawne wobec stron trzecich postępowania upadłościowego lub podobnego reguluje ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym jako pierwsze takie postępowanie zostało wszczęte w rozumieniu prawa krajowego lub konwencji mających zastosowanie w tej dziedzinie.

Artykuł 28

Zgłoszenie unijnego znaku towarowego jako przedmiot własności

Artykuły 19–27 stosuje się do zgłoszeń unijnego znaku towarowego.

Artykuł 29

Procedura wykreślenia lub zmiany wpisu licencji i innych praw w rejestrze

1. Rejestrację dokonaną w trybie art. 26 ust. 1 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej z zainteresowanych osób.
2. Wniosek zawiera numer rejestracji unijnego znaku towarowego oraz dane szczegółowe praw, których dotyczy wniosek o wykreślenie lub zmianę rejestracji.
3. Wniosek o wykreślenie licencji, prawa rzeczowego lub środka egzekucyjnego uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty.

4. Do wniosku dołącza się dokumenty wykazujące, że zarejestrowane prawo wygasło lub że licencjobiorca lub inny uprawniony zgadza się na wykreślenie lub zmianę rejestracji.
5. Jeżeli warunki wykreślenia lub zmiany rejestracji nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o wykreślenie lub zmianę rejestracji.
6. Ust. 1–5 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do wpisów do akt dokonanych zgodnie z art. 26 ust. 5.

ROZDZIAŁ III

ZGŁOSZENIE UNIJNEGO ZNAKU TOWAROWEGO

SEKCJA 1

Zgłaszanie i obowiązujące warunki

Artykuł 30

Zgłaszanie

1. Zgłoszenia unijnego znaku towarowego dokonuje się w Urzędzie.
2. Urząd wydaje niezwłocznie zgłaszającemu potwierdzenie zawierające co najmniej: numer akt, przedstawienie, opis lub inne określenie znaku, rodzaj i liczbę złożonych dokumentów oraz datę ich otrzymania. Potwierdzenie to może zostać wydane za pomocą środków elektronicznych.

Artykuł 31

Warunki, jakie muszą spełniać zgłoszenia

1. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego zawiera:
 - a) wniosek o rejestrację unijnego znaku towarowego;
 - b) informacje identyfikujące zgłaszającego;
 - c) wykaz towarów lub usług, w odniesieniu do których wnioskuje się o rejestrację;
 - d) przedstawienie znaku, które jest zgodne z wymogami określonymi w art. 4 lit. b).
2. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego podlega opłacie za zgłoszenie obejmującej jedną klasę towarów lub usług i, w odpowiednich przypadkach, opłacie za jedną lub więcej klas za każdą z klas towarów i usług powyżej jednej klasy oraz, w stosownych przypadkach, opłacie za poszukiwanie.
3. Oprócz wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, zgłoszenie unijnego znaku towarowego musi spełniać wymogi formalne określone w niniejszym rozporządzeniu i w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli wymogi te przewidują, że znak towarowy ma być przedstawiony w formie elektronicznej, formaty i maksymalną wielkość pliku elektronicznego określa dyrektor wykonawczy.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zgłoszenie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 32

Data zgłoszenia

Za datę zgłoszenia unijnego znaku towarowego uznaje się dzień, w którym zgłaszający złożył w Urzędzie dokumenty zawierające informacje określone w art. 31 ust. 1, pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty złożenia tych dokumentów uiścił opłatę za zgłoszenie.

Artykuł 33

Określenie i klasyfikacja towarów i usług

1. Towary i usługi, których dotyczy zgłoszenie znaku towarowego, klasyfikuje się zgodnie z systemem klasyfikacji ustanowionym Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. (zwanym dalej „klasyfikacją nicejską”).
2. Zgłaszający wskazuje towary i usługi, w odniesieniu do których wnosi o ochronę znaku towarowego, w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym określenie, wyłącznie na tej podstawie, zakresu wnioskowanej ochrony.
3. Na potrzeby ust. 2 dopuszcza się użycie ogólnych określeń nagłówków klas klasyfikacji nicejskiej lub innych ogólnych terminów, pod warunkiem że spełniają one wymagane standardy jasności i precyzji określone w niniejszym artykule.
4. Urząd odrzuca zgłoszenie w odniesieniu do określeń lub terminów, które nie są jasne lub precyzyjne, jeżeli zgłaszający nie zaproponuje możliwego do przyjęcia brzmienia w terminie wyznaczonym w tym celu przez Urząd.
5. Użycie ogólnych terminów, w tym ogólnych określeń nagłówków klas klasyfikacji nicejskiej, interpretuje się jako obejmujące wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego określenia lub terminu. Użycia tych terminów lub określeń nie można interpretować jako zastrzeżenia towarów i usług, które nie są objęte dosłownym znaczeniem danego terminu lub określenia.
6. Jeżeli zgłaszający wnosi o rejestrację dla więcej niż jednej klasy, grupuje towary i usługi według klas klasyfikacji nicejskiej, poprzedzając każdą grupę numerem klasy, do której należy dana grupa, i przedstawia te grupy według kolejności klas.
7. Występowanie towarów i usług w tej samej klasie klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za podobne do siebie. Występowanie towarów i usług w różnych klasach klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za niepodobne do siebie.
8. Właściciele unijnych znaków towarowych zgłoszonych przed dniem 22 czerwca 2012 r., które zostały zarejestrowane w odniesieniu do całego nagłówka klasyfikacji nicejskiej, mogą złożyć oświadczenie, że ich zamiarem w dacie zgłoszenia było uzyskanie ochrony w stosunku do towarów lub usług wykraczających poza towary lub usługi objęte dosłownym znaczeniem nagłówka danej klasy, pod warunkiem że tak oznaczone towary lub usługi znajdują się w alfabetycznym wykazie dla danej klasy w edycji klasyfikacji nicejskiej obowiązującej w dacie zgłoszenia.

Oświadczenie takie jest składane w Urzędzie w terminie do dnia 24 września 2016 r. i wskazuje w sposób jasny, dokładny i szczegółowy towary i usługi inne niż te wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń nagłówków klas, pierwotnie objętych zamiarem właściciela. Urząd podejmuje stosowne środki w celu dokonania odpowiednich zmian w rejestrze. Możliwość złożenia oświadczenia zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 18, art. 47 ust. 2, art. 58 ust. 1 lit. a) i art. 64 ust. 2.

Uznaje się, że unijne znaki towarowe, w odniesieniu do których nie złożono żadnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w akapicie drugim, obejmują, po upływie tego terminu, jedynie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń zawartych w nagłówku danej klasy.

9. W przypadku dokonania zmiany w rejestrze wyłączne prawa wynikające z unijnego znaku towarowego na mocy art. 9 nie uniemożliwiają osobie trzeciej dalszego używania znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług w przypadku i w zakresie, w jakim używanie znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów i usług:

- a) rozpoczęło się przed dokonaniem zmiany w rejestrze; oraz
- b) nie naruszało praw przysługujących właścicielowi w oparciu o dosłowne znaczenie wpisu zamieszczonego w tym czasie dla tych towarów i usług w rejestrze.

Ponadto zmiana wykazu towarów i usług zamieszczonych w rejestrze nie uprawnia właściciela unijnego znaku towarowego do wniesienia sprzeciwu względem późniejszego znaku towarowego ani do złożenia wniosku o unieważnienie takiego znaku w przypadku i w zakresie, w jakim:

- a) przed dokonaniem zmiany w rejestrze późniejszy znak towarowy był już używany w odniesieniu do towarów lub usług lub złożony został wniosek o jego rejestrację w odniesieniu do towarów lub usług; oraz
- b) używanie znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów i usług nie naruszało lub nie naruszyłoby praw przysługujących właścicielowi w oparciu o dosłowne znaczenie wpisu zamieszczonego w tym czasie dla tych towarów i usług w rejestrze.

SEKCJA 2

Pierwszeństwo

Artykuł 34

Prawo pierwszeństwa

1. Osoba, która należycie złożyła wniosek o znak towarowy w jakimkolwiek państwie będącym stroną konwencji paryskiej lub Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu lub odniesieniu do takiego państwa, lub jej następcy prawni, korzysta do celów związanych z złożeniem wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego dla tego samego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług identycznych z tymi, dla których wniosek został złożony, lub zawierających się w nich, z prawa pierwszeństwa przez okres sześciu miesięcy od daty złożenia pierwszego wniosku.
2. Każde zgłoszenie, które jest równoważne z prawidłowym zgłoszeniem krajowym na podstawie ustawodawstwa krajowego państwa, w którym zostało dokonane, lub na podstawie dwustronnych lub wielostronnych umów, powoduje powstanie prawa pierwszeństwa.
3. Prawidłowe zgłoszenie krajowe oznacza każde zgłoszenie, które jest wystarczające dla określenia daty jego dokonania niezależnie od dalszego losu tego zgłoszenia.
4. Późniejsze zgłoszenie znaku towarowego, który był przedmiotem wcześniejszego, pierwszego zgłoszenia w odniesieniu do tych samych towarów lub usług i którego dokonuje się w tym samym państwie lub w odniesieniu do tego samego państwa, uważa się za pierwsze zgłoszenie do celów określenia prawa pierwszeństwa, pod warunkiem że w momencie dokonania późniejszego zgłoszenia wcześniejsze zgłoszenie zostało wycofane, zaniechane lub odrzucone bez udostępnienia go publicznie do wglądu i nie pozostawiło jakichkolwiek praw i nie stanowiło podstawy dla zastrzeżenia prawa pierwszeństwa. Wcześniejsze zgłoszenie nie może w związku z tym stanowić podstawy dla zastrzeżenia prawa pierwszeństwa.
5. Jeśli pierwszy wniosek został złożony w państwie, które nie jest stroną konwencji paryskiej ani Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, ust. 1–4 stosuje się tylko w takim zakresie, w jakim to państwo, zgodnie z opublikowanymi danymi, przyznaje na podstawie pierwszego wniosku, złożonego w Urzędzie i spełniającego warunki równoważne do określonych w niniejszym rozporządzeniu, prawo pierwszeństwa o równoważnym skutku. Dyrektor wykonawczy, w razie potrzeby, zwraca się do Komisji o rozważenie skierowania zapytania, aby ustalić, czy państwo w rozumieniu pierwszego zdania przyznaje takie traktowanie na zasadzie wzajemności. Jeżeli Komisja stwierdzi, że zgodnie ze zdaniem pierwszym przyznane jest traktowanie na zasadzie wzajemności, publikuje odpowiednie powiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
6. Ust. 5 stosuje się od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* powiadomienia stwierdzającego przyznanie traktowania na zasadzie wzajemności, chyba że w powiadomieniu podana jest wcześniejsza data jego stosowania. Stosowanie ust. 5 ustaje z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* powiadomienia Komisji stwierdzającego, że traktowanie na zasadzie wzajemności nie jest już przyznane, chyba że w powiadomieniu podana jest wcześniejsza data ustania jego stosowania.
7. Powiadomienia, o których mowa w ust. 5 i 6, publikuje się również w *Dzienniku Urzędowym Urzędu*.

Artykuł 35

Zastrzeżenie pierwszeństwa

1. Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego i zawiera ono datę, numer i państwo, w którym dokonano wcześniejszego zgłoszenia. Dokumentację na poparcie zastrzeżenia pierwszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj dokumentacji, jaką należy złożyć w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wcześniejszego zgłoszenia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.
3. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że dokumentacja, która ma zostać przedstawiona przez zgłaszającego na poparcie zastrzeżenia pierwszeństwa, może nie obejmować wszystkich informacji wymaganych na mocy specyfikacji przyjętych zgodnie z ust. 2, pod warunkiem że wymagana informacja jest dostępna dla Urzędu z innych źródeł.

*Artykuł 36***Skutek prawa pierwszeństwa**

Skutkiem prawa pierwszeństwa jest uznanie daty pierwszeństwa za datę dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego do celów ustalenia, które prawa posiadają pierwszeństwo.

*Artykuł 37***Równoważność zgłoszenia unijnego i krajowego**

Zgłoszenie unijnego znaku towarowego, któremu nadano datę zgłoszenia, jest równoważne w państwach członkowskich z prawidłowym zgłoszeniem krajowym, w odpowiednim przypadku z pierwszeństwem zastrzeżonym dla zgłoszenia unijnego znaku towarowego.

SEKCJA 3

Pierwszeństwo z wystawienia*Artykuł 38***Pierwszeństwo z wystawienia**

1. Jeżeli zgłaszający unijny znak towarowy wystawił towary lub usługi oznaczone zgłaszanym znakiem podczas oficjalnej lub oficjalnie uznanej wystawy międzynarodowej podlegającej warunkom Konwencji o wystawach międzynarodowych podpisanej w Paryżu dnia 22 listopada 1928 r. i ostatnio zmienionej dnia 30 listopada 1972 r., może on, pod warunkiem dokonania zgłoszenia w terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego wystawienia towarów lub usług oznaczonych zgłaszanym znakiem, zastrzec prawo pierwszeństwa od tej daty w rozumieniu art. 36. Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego.
2. Zgłaszający, który zamierza zastrzec pierwszeństwo zgodnie z ust. 1, przedstawia w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia dowody, że wystawione towary lub usługi były oznaczone zgłaszanym znakiem.
3. Pierwszeństwo z wystawienia przyznane w państwie członkowskim lub w państwie trzecim nie powoduje przedłużenia terminu pierwszeństwa ustanowionego w art. 34.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj i szczegóły dowodów, jakie należy przedstawić w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

SEKCJA 4

Starszeństwo krajowego znaku towarowego*Artykuł 39***Zastrzeżenie starszeństwa krajowego znaku towarowego w zgłoszeniu unijnego znaku towarowego lub po zgłoszeniu**

1. Właściciel wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, włącznie ze znakiem towarowym zarejestrowanym w krajach Beneluksu lub zarejestrowanym na mocy porozumień międzynarodowych mających skutek w państwie członkowskim, który zgłasza identyczny znak towarowy do rejestracji jako unijny znak towarowy dla towarów lub usług identycznych z tymi lub zawierających się wśród tych, dla których wcześniejszy znak jest zarejestrowany, może zastrzec dla unijnego znaku towarowego starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do państwa członkowskiego, w którym lub dla którego znak ten jest zarejestrowany.
2. Zastrzeżenia starszeństwa dokonuje się wraz ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego lub w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia, podając państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których lub dla których zarejestrowano znak, numer rejestracji oraz datę odpowiedniego zgłoszenia, a także towary i usługi, dla których znak jest zarejestrowany. Jeżeli zastrzega się starszeństwo jednego lub większej liczby wcześniej zarejestrowanych znaków towarowych, dokumentację na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający chce zastrzec starszeństwo po zgłoszeniu znaku towarowego, dokumentację na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w Urzędzie w terminie trzech miesięcy od wpływu zastrzeżenia starszeństwa.

3. Jedynym skutkiem starszeństwa na podstawie niniejszego rozporządzenia jest uznanie, w przypadku gdy właściciel unijnego znaku towarowego zrzeka się wcześniejszego znaku towarowego lub zezwala na jego wygaśnięcie, że ma on nadal te same prawa, które miałyby, gdyby wcześniejszy znak towarowy nadal był zarejestrowany.
4. Starszeństwo zastrzeżone dla unijnego znaku towarowego wygasa, jeżeli unieważniono lub stwierdzono wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, którego starszeństwo zastrzeżono. Jeżeli stwierdzono wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, starszeństwo wygasa, pod warunkiem że wygaśnięcie stało się skuteczne przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego.
5. Urząd informuje o skutecznym zastrzeżeniu starszeństwa Urząd Własności Intelektualnej Krajów Beneluksu lub centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w danym państwie członkowskim.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj dokumentacji, jaką należy złożyć w celu zastrzeżenia starszeństwa krajowego znaku towarowego lub znaku towarowego zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.
7. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że dokumentacja, która ma zostać przedstawiona przez zgłaszającego na poparcie zastrzeżenia starszeństwa, może nie obejmować wszystkich informacji wymaganych na mocy specyfikacji przyjętych zgodnie z ust. 6, pod warunkiem że wymagana informacja jest dostępna dla Urzędu z innych źródeł.

Artykuł 40

Zastrzeżenie starszeństwa krajowego znaku towarowego po rejestracji unijnego znaku towarowego

1. Właściciel unijnego znaku towarowego, który jest właścicielem wcześniejszego identycznego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, włącznie ze znakiem towarowym zarejestrowanym w krajach Beneluksu, lub wcześniejszego identycznego znaku towarowego zarejestrowanego na podstawie przepisów międzynarodowych ze skutkiem w państwie członkowskim, dla identycznych towarów lub usług, dla których zarejestrowany jest ten wcześniejszy znak, lub towarów lub usług zawartych w nich, może zastrzec starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do państwa członkowskiego, w którym lub dla którego znak ten jest zarejestrowany.
2. Zastrzeżenie starszeństwa dokonywane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu zawiera numer rejestracyjny unijnego znaku towarowego, imię i nazwisko lub nazwę i adres jego właściciela, państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których lub dla których zarejestrowano wcześniejszy znak, numer rejestracji oraz datę odpowiedniej rejestracji, towary i usługi, dla których znak jest zarejestrowany i dla których zastrzega się starszeństwo, oraz dokumentację potwierdzającą przewidzianą w specyfikacjach przyjętych zgodnie z art. 39 ust. 6.
3. Jeżeli wymogi dotyczące zastrzeżenia starszeństwa nie są spełnione, Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wskazanym przez Urząd, Urząd odrzuca zastrzeżenie.
4. Art. 39 ust. 3, 4, 5 i 7 stosuje się.

ROZDZIAŁ IV

PROCEDURA REJESTRACJI

SEKCJA 1

Rozpatrywanie zgłoszeń

Artykuł 41

Badanie warunków zgłoszenia

1. Urząd bada, czy:
 - a) zgłoszenie unijnego znaku towarowego spełnia warunki nadania daty zgłoszenia zgodnie z art. 32;
 - b) zgłoszenie unijnego znaku towarowego jest zgodne z warunkami i wymogami, o których mowa w art. 31 ust. 3;
 - c) w odpowiednim przypadku, opłaty uzależnione od ilości klas zostały uiszczone w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku gdy zgłoszenie unijnego znaku towarowego nie spełnia warunków określonych w ust. 1, Urząd wzywa zgłaszającego do usunięcia braków lub dotrzymania warunków płatności w terminie dwóch miesięcy od otrzymania zawiadomienia.
3. Jeżeli braki lub niedotrzymanie warunków płatności nie zostaną usunięte w wyznaczonym terminie zgodnie z ust. 1 lit. a), zgłoszenie nie jest rozpatrywane jako zgłoszenie unijnego znaku towarowego. Jeżeli zgłaszający zastosował się do wezwania Urzędu, Urząd uznaje za datę dokonania zgłoszenia datę, w której usunięto braki lub dotrzymano warunków płatności.
4. Jeżeli braki stwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. b) nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie, Urząd odrzuca zgłoszenie.
5. Jeżeli niedotrzymanie warunków płatności stwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. c) nie zostało usunięte w wyznaczonym terminie, zgłoszenie uważa się za wycofane, chyba że ze zgłoszenia wynika wyraźnie, które kategorie towarów lub usług obejmuje uiszczona opłata. W braku innych kryteriów pozwalających na ustalenie, które klasy są objęte, Urząd przyjmuje klasy w porządku klasyfikacji. Zgłoszenie uważa się za wycofane w odniesieniu do tych klas, co do których opłaty za klasy nie zostały uiszczone lub nie zostały uiszczone w całości.
6. Nieprzestrzeganie wymagań dotyczących zastrzeżenia pierwszeństwa powoduje utratę prawa pierwszeństwa dla zgłoszenia.
7. Nieprzestrzeganie wymagań dotyczących zastrzeżenia starszeństwa krajowego znaku towarowego powoduje utratę tego prawa dla zgłoszenia.
8. Jeżeli niespełnienie wymogów, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), odnosi się tylko do niektórych towarów lub usług, Urząd odrzuca zgłoszenie lub prawo pierwszeństwa lub starszeństwa zostaje utracone tylko w zakresie dotyczącym tych towarów i usług.

Artykuł 42

Badanie bezwzględnych podstaw odmowy

1. W przypadku gdy na mocy art. 7 znak towarowy nie kwalifikuje się do rejestracji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług objętych zgłoszeniem unijnego znaku towarowego, zgłoszenie odrzuca się w odniesieniu do tych towarów lub usług.
2. Przed odrzuceniem zgłoszenia umożliwia się zgłaszającemu wycofanie lub zmianę zgłoszenia lub przedstawienie swoich uwag. W tym celu Urząd zawiadamia zgłaszającego o podstawach odmowy rejestracji i określa termin, w którym zgłaszający może wycofać lub zmienić zgłoszenie lub przedstawić uwagi. W przypadku gdy zgłaszający nie usunie podstaw odmowy rejestracji, Urząd odmawia rejestracji w całości lub w części.

SEKCJA 2

Poszukiwania

Artykuł 43

Sprawozdanie z poszukiwań

1. Urząd – na wniosek zgłaszającego unijny znak towarowy, złożony przy dokonywaniu zgłoszenia – sporządza sprawozdanie z poszukiwań w Unii Europejskiej (zwane dalej „unijnym sprawozdaniem z poszukiwań”) wymieniające te ujawnione wcześniejsze unijne znaki towarowe lub zgłoszenia unijnych znaków towarowych, na które można powołać się na podstawie art. 8 przeciwko rejestracji zgłoszonego unijnego znaku towarowego.
2. Jeżeli w momencie zgłoszenia unijnego znaku towarowego zgłaszający wnosi o sporządzenie sprawozdań z poszukiwań przez centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, a w terminie uiszczenia opłaty za zgłoszenie uiszczona została stosowna opłata za poszukiwanie, Urząd niezwłocznie przekazuje kopię zgłoszenia unijnego znaku towarowego tym centralnym urządzeniom zajmującym się ochroną własności przemysłowej w poszczególnych państwach członkowskich, które poinformowały Urząd o swojej decyzji o przeprowadzaniu we własnych rejestrach znaków towarowych poszukiwań w odniesieniu do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

3. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, o którym mowa w ust. 2, przekazuje sprawozdanie z poszukiwań wymieniające wszelkie wcześniejsze krajowe znaki towarowe, zgłoszenia krajowych znaków towarowych lub znaki towarowe zarejestrowane na mocy umów międzynarodowych obowiązujących w danym państwie członkowskim lub danych państwach członkowskich, których istnienie zostało ujawnione i na które można powołać się na podstawie art. 8 przeciwko rejestracji zgłoszonego unijnego znaku towarowego albo stwierdzające, że poszukiwania nie ujawniły istnienia jakichkolwiek takich praw.
4. Urząd, po konsultacji z Zarządem przewidzianym w art. 153 (zwanym dalej „Zarządem”), określa treść sprawozdań i regulacje dotyczące sprawozdań.
5. Urząd wpłaca na rzecz każdego centralnego urzędu zajmującego się ochroną własności przemysłowej kwotę za każde sprawozdanie z poszukiwań przekazane zgodnie z ust. 3. Kwota, jednakowa dla każdego urzędu, ustalana jest przez Komitet Budżetowy w drodze decyzji przyjętej większością trzech czwartych przedstawicieli państw członkowskich.
6. Urząd przekazuje zgłaszającemu unijny znak towarowy wnioskowane unijne sprawozdanie z poszukiwań oraz wszelkie wnioskowane krajowe sprawozdania z poszukiwań, które Urząd otrzymał.
7. Dokonując publikacji zgłoszenia unijnego znaku towarowego Urząd powiadamia właścicieli wcześniejszych unijnych znaków towarowych lub wcześniejszych zgłoszeń unijnych znaków towarowych wymienionych w unijnym sprawozdaniu z poszukiwań o opublikowaniu unijnego zgłoszenia znaku towarowego. Powyższe stosuje się niezależnie od tego, czy zgłaszający zwrócił się o otrzymanie unijnego sprawozdania z poszukiwań, chyba że właściciel wcześniejszej rejestracji lub wcześniejszego zgłoszenia wniósł o nieotrzymywanie powiadomień.

SEKCJA 3

Publikacja zgłoszenia

Artykuł 44

Publikacja zgłoszenia

1. W przypadku gdy spełnione są warunki wymagane dla zgłoszenia unijnego znaku towarowego, zgłoszenie publikowane jest na potrzeby art. 46 w zakresie, w jakim nie zostało odrzucone na podstawie art. 42. Publikacja zgłoszenia pozostaje bez uszczerbku dla informacji już udostępnionych publicznie w inny sposób zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub aktami przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. W przypadku gdy po opublikowaniu zgłoszenie zostaje odrzucone na podstawie art. 42, decyzja o jego odrzuceniu publikowana jest po jej uprawomocnieniu.
3. W przypadku gdy publikacja zgłoszenia zawiera błąd popełniony przez Urząd, Urząd poprawia z własnej inicjatywy lub na wniosek zgłaszającego wszelkie błędy i publikuje sprostowanie.

Przepisy przyjęte zgodnie z art. 49 ust. 3 stosuje się odpowiednio, gdy o sprostowanie wnosi zgłaszający.

4. Art. 46 ust. 2 stosuje się także wtedy, gdy sprostowanie dotyczy wykazu towarów lub usług lub przedstawienia znaku.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

SEKCJA 4

Uwagi stron trzecich oraz sprzeciw

Artykuł 45

Uwagi osób trzecich

1. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujące wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do Urzędu uwagi na piśmie, wskazując podstawy uzasadniające odmowę rejestracji znaku z urzędu zgodnie z art. 5 i 7.

Osoby oraz grupy lub organy, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mogą być stronami postępowania przed Urzędem.

2. Uwagi osób trzecich przekazywane są przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu lub, jeżeli zgłoszono sprzeciw wobec znaku towarowego, przed podjęciem ostatecznej decyzji co do sprzeciwu.
3. Przekazanie uwag, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla prawa Urzędu do ponownego zbadania, w stosownym przypadku, bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, z własnej inicjatywy, w dowolnym momencie przed rejestracją.
4. Uwagi, o których mowa w ust. 1, przekazywane są zgłaszającemu, który może się do nich ustosunkować.

Artykuł 46

Sprzeciw

1. W terminie trzech miesięcy od daty opublikowania zgłoszenia unijnego znaku towarowego może być wniesiony sprzeciw wobec rejestracji unijnego znaku towarowego, na takiej podstawie, że znak nie może być zarejestrowany na mocy art. 8:
 - a) przez właścicieli wcześniejszych znaków towarowych, o których mowa w art. 8 ust. 2, jak również licencjobiorców upoważnionych przez właścicieli tych znaków towarowych, w odniesieniu do art. 8 ust. 1 i 5;
 - b) przez właścicieli znaków towarowych, o których mowa w art. 8 ust. 3;
 - c) przez właścicieli wcześniejszych znaków lub oznaczeń, o których mowa w art. 8 ust. 4, i przez osoby uprawnione na podstawie odpowiednich przepisów krajowych do wykonywania tych praw;
 - d) przez osoby uprawnione na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii lub prawa krajowego do wykonywania praw, o których mowa w art. 8 ust. 6.
2. Zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego może być również dokonane na warunkach ustanowionych w ust. 1 w przypadku opublikowania zgłoszenia zmienionego zgodnie z art. 49 ust. 2 zdanie drugie.
3. Sprzeciw sporządza się na piśmie i wskazuje się w nim podstawy, na jakich jest oparty. Sprzeciw uznaje się za skutecznie wniesiony z chwilą uiszczenia opłaty za sprzeciw.
4. W terminie wyznaczonym przez Urząd osoba wnosząca sprzeciw może przedstawić fakty, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska.

Artykuł 47

Rozpatrywanie sprzeciwu

1. Rozpatrując sprzeciw, Urząd wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przedstawionych przez inne strony lub Urząd.
2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających datę zgłoszenia lub datę pierwszeństwa zgłoszenia unijnego znaku towarowego wcześniejszy unijny znak towarowy był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany i które przywołuje on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją uzasadnione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy unijny znak towarowy był w tej dacie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. W braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy unijny znak towarowy był używany tylko w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – na potrzeby rozpatrywania sprzeciwu – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.
3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych, o których mowa w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w Unii używaniem w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony.
4. Urząd może, jeżeli uzna to za stosowne, wezwać strony do zawarcia ugody.

5. Jeżeli rozpatrywanie sprzeciwu ujawnia, że znak towarowy nie może być zarejestrowany w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których zgłoszono unijny znak towarowy, zgłoszenie w odniesieniu do tych towarów lub usług odrzuca się. W przeciwnym razie sprzeciw odrzuca się.
6. Decyzja o odrzuceniu zgłoszenia publikowana jest, gdy staje się prawomocna.

Artykuł 48

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegóły procedury wnoszenia sprzeciwu i procedury rozpatrywania sprzeciwu, o których mowa w art. 46 i 47.

SEKCJA 5

Wycofanie, ograniczenie, zmiana i podział zgłoszenia

Artykuł 49

Wycofanie, ograniczenie oraz zmiana zgłoszenia

1. Zgłaszający może w każdej chwili wycofać zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub ograniczyć zawarty w nim wykaz towarów lub usług. W przypadku gdy zgłoszenie zostało już opublikowane, publikuje się również wycofanie lub ograniczenie.
2. W innych przypadkach zgłoszenie unijnego znaku towarowego może być zmienione na wniosek zgłaszającego tylko w celu korekty adresu i nazwiska (nazwy) zgłaszającego, błędów językowych lub maszynowych lub oczywistych pomyłek, pod warunkiem że taka korekta nie zmienia istotnie znaku towarowego lub nie rozszerza wykazu towarów lub usług. W przypadku gdy zmiany dotyczą sposobu przedstawienia znaku towarowego lub wykazu towarów lub usług i jeżeli te zmiany dokonane są po publikacji zgłoszenia, zgłoszenie znaku towarowego publikowane jest jako zmienione.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegóły procedury dokonywania zmiany zgłoszenia.

Artykuł 50

Podział zgłoszenia

1. Zgłaszający może dokonać podziału zgłoszenia, oświadczając, że część towarów lub usług ujętych w pierwotnym zgłoszeniu będzie przedmiotem jednego lub kilku wydzielonych zgłoszeń. Towary lub usługi ujęte w wydzielonych zgłoszeniach nie mogą pokrywać się z towarami lub usługami zgłoszenia pierwotnego lub zawartymi w innych zgłoszeniach wydzielonych.
2. Oświadczenie o podziale jest niedopuszczalne:
 - a) jeżeli, w przypadku gdy wpłynął sprzeciw dotyczący zgłoszenia pierwotnego, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, których dotyczy sprzeciw, do czasu gdy decyzja wydziału sprzeciwów stała się prawomocna lub do zakończenia w inny sposób postępowania sprzeciwowego;
 - b) przed nadaniem przez Urząd daty zgłoszenia, o której mowa w art. 32, i przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu przewidzianego w art. 46 ust. 1.
3. Oświadczenie o podziale podlega opłacie. Oświadczenie to uznaje się za niezłożone do czasu uiszczenia opłaty.
4. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że wymogi określone w ust. 1 i w przepisach przyjętych zgodnie z ust. 9 lit. a) nie są spełnione, zwraca się do zgłaszającego o uzupełnienie stwierdzonych braków w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli nie uzupełniono braków przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca oświadczenie o podziale.

5. Podział jest skuteczny od dnia wpisania go do akt prowadzonych przez Urząd i dotyczących pierwotnego zgłoszenia.
6. Wszelkie wnioski i zgłoszenia oraz wszelkie wniesione opłaty dotyczące pierwotnego zgłoszenia, złożone przed dniem otrzymania przez Urząd oświadczenia o podziale, traktuje się jako wniesione i uiszczone także w odniesieniu do wydzielonego lub wydzielonych zgłoszeń. Opłaty dotyczące pierwotnego zgłoszenia, które zostały uiszczone przed datą złożenia oświadczenia o podziale zgłoszenia, nie podlegają zwrotowi.
7. Wydzielone zgłoszenie zachowuje datę dokonania zgłoszenia oraz datę pierwszeństwa i datę starszeństwa zgłoszenia pierwotnego.
8. W przypadku gdy oświadczenie o podziale zgłoszenia dotyczy zgłoszenia, które zostało już opublikowane zgodnie z art. 44, publikuje się informację o podziale. Publikuje się zgłoszenie wydzielone. Publikacja nie rozpoczyna biegu nowego terminu do wniesienia sprzeciwu.
9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
 - a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o podziale zgłoszenia dokonane zgodnie z ust. 1;
 - b) szczegóły postępowania z oświadczeniem o podziale zgłoszenia w celu zapewnienia, by w odniesieniu do wydzielonego zgłoszenia założono odrębne akta, w tym nadano nowy numer zgłoszenia;
 - c) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia wydzielonego zgodnie z ust. 8.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

SEKCJA 6

Rejestracja

Artykuł 51

Rejestracja

1. W przypadku gdy zgłoszenie spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i gdy nie został wniesiony żaden sprzeciw w terminie określonym art. 46 ust. 1 lub gdy wniesiony sprzeciw został ostatecznie rozstrzygnięty na skutek wycofania lub poprzez odrzucenie albo w inny sposób, znak towarowy i dane, o których mowa w art. 111 ust. 2, zamieszcza się w rejestrze. Rejestracja jest publikowana.
2. Urząd wydaje świadectwo rejestracji. Świadectwo to może zostać wydane za pomocą środków elektronicznych. Urząd wydaje uwierzytelnione lub niewwierzytelnione kopie świadectwa za opłatą, jeżeli są one wydawane w inny sposób niż za pomocą środków elektronicznych.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać świadectwo rejestracji, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz jego formę. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

CZAS TRWANIA, PRZEDŁUŻENIE, ZMIANA I PODZIAŁ UNIJNYCH ZNAKÓW TOWAROWYCH

Artykuł 52

Czas trwania rejestracji

Unijny znak towarowy rejestrowany jest na okres 10 lat od daty dokonania zgłoszenia. Rejestracja może być przedłużona zgodnie z art. 53 na kolejne okresy dziesięcioletnie.

Artykuł 53

Przedłużenie

1. Rejestrację unijnego znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego lub każdej innej osoby wyraźnie przez niego upoważnionej, pod warunkiem uiszczenia opłaty.

2. Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego oraz każdą inną osobę posiadającą wpisane do rejestru prawo w odniesieniu do unijnego znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji co najmniej sześć miesięcy przed tym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za niepodanie takiej informacji i nie ma to wpływu na wygaśnięcie rejestracji.

3. Wniosek o przedłużenie składa się w terminie sześciu miesięcy przed wygaśnięciem rejestracji. W terminie tym uiszcza się podstawową opłatę za przedłużenie oraz, w odpowiednich przypadkach, jedną lub więcej opłat za klasy w odniesieniu do każdej klasy towarów lub usług powyżej jednej klasy. W braku powyższego można złożyć wniosek i uiścić opłaty w terminie sześciu kolejnych miesięcy po wygaśnięciu rejestracji, pod warunkiem że w tym kolejnym terminie uiszczona zostanie dodatkowa opłata za opóźnione uiszczenie opłaty za przedłużenie lub opóźnione złożenie wniosku o przedłużenie.

4. Wniosek o przedłużenie zawiera:

- a) imię i nazwisko lub nazwę wnoszącego o przedłużenie;
- b) numer rejestracji unijnego znaku towarowego, którego dotyczy wniosek o przedłużenie;
- c) jeżeli wniosek o przedłużenie rejestracji dotyczy jedynie części zarejestrowanych towarów i usług – wskazanie tych klas lub tych towarów i usług, których dotyczy wniosek o przedłużenie, lub tych klas lub tych towarów i usług, których wniosek o przedłużenie nie dotyczy, zgrupowanych według klas klasyfikacji nicejskiej, przy czym każda grupa poprzedzona jest numerem klasy tej klasyfikacji, do której ta grupa należy, oraz przedstawiona w porządku klas tej klasyfikacji.

Jeżeli dokonano płatności, o której mowa w ust. 3, uznaje się, że stanowi ona wniosek o przedłużenie, pod warunkiem wskazania w niej wszelkich niezbędnych informacji pozwalających stwierdzić cel tej płatności.

5. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług. W przypadku gdy uiszczone opłaty nie są wystarczające do pokrycia wszystkich klas towarów i usług, dla których wnosi się o przedłużenie, rejestrację przedłuża się, jeżeli jasne jest, która klasa lub które klasy mają zostać objęte przedłużeniem. W braku innych kryteriów Urząd uwzględnia klasy w porządku klasyfikacji.

6. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. Przedłużenie wpisuje się do rejestru.

7. Jeżeli wniosek o przedłużenie został wniesiony w terminie przewidzianym w ust. 3, lecz nie zostały spełnione inne warunki dotyczące przedłużenia przewidziane w niniejszym artykule, Urząd informuje wnioskodawcę o stwierdzonych brakach.

8. W przypadku gdy wniosek o przedłużenie nie został wniesiony lub wniesiono go po upływie terminu przewidzianego w ust. 3, lub gdy nie uiszczono opłat, lub uiszczono je dopiero po upływie przedmiotowego terminu, lub gdy nie uzupełniono w tym terminie braków, o których mowa w ust. 7, Urząd stwierdza, że rejestracja wygasła, i powiadamia o tym właściciela unijnego znaku towarowego. Urząd wykreśla znak z rejestru, kiedy stwierdzenie wygaśnięcia stanie się ostateczne. Wykreślenie staje się ostateczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. W przypadku gdy opłaty za przedłużenie zostały uiszczone, lecz rejestracja nie została przedłużona, opłaty są zwracane.

9. Można złożyć jeden wniosek o przedłużenie dwóch lub większej liczby znaków, po uiszczeniu wymaganych opłat za każdy znak i pod warunkiem że właściciele lub przedstawiciele są w każdym przypadku tożsami.

Artykuł 54

Zmiana

1. Unijny znak towarowy nie może być zmieniony w rejestrze w okresie rejestracji lub w trakcie jej przedłużenia.

2. Jednakże gdy unijny znak towarowy zawiera nazwisko (nazwę) i adres właściciela, jakiegokolwiek ich zmiany niewpływające w istotny sposób na tożsamość znaku towarowego, jaki został pierwotnie zarejestrowany, mogą być wpisane do rejestru na wniosek właściciela.

3. Wniosek o zmianę zawiera element znaku, który ma zostać zmieniony, oraz ten element w wersji zmienionej.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o zmianę. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

4. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Jeżeli opłata nie została uiszczona lub nie została uiszczona w całości, Urząd odpowiednio informuje o tym zgłaszającego. Można złożyć jeden wniosek o zmianę tego samego elementu w jednej lub więcej rejestracjach tego samego właściciela. Wymaganą opłatę uiszcza się dla każdej rejestracji, która ma zostać zmieniona. Jeżeli wymogi dotyczące zmiany rejestracji nie są spełnione, Urząd powiadamia zgłaszającego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w wyznaczonym przez Urząd terminie, Urząd odrzuca wniosek.

5. Publikacja rejestracji zmiany zawiera zmienione przedstawienie unijnego znaku towarowego. Osoby trzecie, których prawa mogą być naruszone w wyniku zmiany, mogą zakwestionować rejestrację zmiany w terminie trzech miesięcy od daty publikacji. Do publikacji rejestracji zmiany stosuje się art. 46 i 47, a także przepisy przyjęte zgodnie z art. 48.

Artykuł 55

Zmiana imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu

1. Zmiana imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu właściciela unijnego znaku towarowego, która nie stanowi zmiany unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 54 ust. 2 i która nie wynika z całkowitego lub częściowego przeniesienia unijnego znaku towarowego, zamieszczana jest w rejestrze na wniosek właściciela znaku.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

2. W celu zmiany imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu w dwóch lub więcej rejestracjach tego samego właściciela może zostać złożony jeden wniosek.

3. Jeżeli wymogi dotyczące zamieszczenia zmiany w rejestrze nie są spełnione, Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek.

4. Ust. 1, 2 i 3 stosuje się również do zmiany imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu pełnomocnika wpisanego do rejestru.

5. Ust. 1–4 stosuje się do zgłoszeń unijnego znaku towarowego. Zmianę zamieszcza się w prowadzonych przez Urząd aktach dotyczących zgłoszenia unijnego znaku towarowego.

Artykuł 56

Podział rejestracji

1. Właściciel unijnego znaku towarowego może podzielić rejestrację oświadczając, że niektóre towary lub usługi zawarte w pierwotnej rejestracji będą stanowić przedmiot jednej lub kilku wydzielonych rejestracji. Towary lub usługi zawarte w wydzielonych rejestracjach nie mogą pokrywać się z towarami lub usługami ujętymi w rejestracji pierwotnej lub zawartymi w innych wydzielonych rejestracjach.

2. Oświadczenie o podziale jest niedopuszczalne:

- a) jeżeli, w przypadku gdy wpłynął wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw lub unieważnienie pierwotnej rejestracji, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, które objęte są wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie rejestracji, do czasu gdy decyzja wydziału unieważnień stała się prawomocna lub do ostatecznego zakończenia w inny sposób postępowania;
- b) jeżeli, w przypadku gdy przed sądem w sprawach unijnych znaków towarowych zawisła sprawa z powództwa wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, takie oświadczenie zmierza do wprowadzenia podziału towarów lub usług, które są objęte pozwem wzajemnym, do czasu wpisania do rejestru rozstrzygnięcia wymienionego sądu w sprawach unijnych znaków towarowych zgodnie z art. 128 ust. 6.

3. Jeżeli wymogi określone w ust. 1 i zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 8, nie zostały spełnione lub wykaz towarów i usług objętych wydzieloną rejestracją pokrywa się z towarami i usługami, które pozostają w rejestracji pierwotnej, Urząd zwraca się do właściciela unijnego znaku towarowego o uzupełnienie stwierdzonych braków w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli nie uzupełniono braków w tym terminie, Urząd odrzuca oświadczenie o podziale.
 4. Oświadczenie o podziale podlega opłacie. Oświadczenie to uznaje się za niezłożone do czasu uiszczenia opłaty.
 5. Podział jest skuteczny od dnia wpisania go do rejestru.
 6. Wszystkie skierowane do Urzędu żądania i wnioski oraz opłaty przekazane w odniesieniu do pierwotnej rejestracji przed dniem wpłynięcia oświadczenia o podziale traktuje się jako wniesione i uiszczone także w odniesieniu do wydzielonych rejestracji. Opłaty dotyczące pierwotnej rejestracji, które zostały uiszczone przed datą złożenia oświadczenia o podziale rejestracji, nie podlegają zwrotowi.
 7. Wydzielona rejestracja zachowuje datę zgłoszenia oraz datę pierwszeństwa i datę starszeństwa zgłoszenia pierwotnego.
 8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
 - a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o podziale rejestracji zgodnie z ust. 1;
 - b) szczegóły dotyczące postępowania z oświadczeniem o podziale rejestracji w celu zapewnienia, by w odniesieniu do wydzielonej rejestracji założono odrębne akta, w tym nadano nowy numer rejestracji.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

ZRZECZENIE SIĘ, WYGAŚNIĘCIE I UNIEWAŻNIENIE

SEKCJA 1

Zrzeczenie się

Artykuł 57

Zrzeczenie się

1. Zrzeczenie się unijnego znaku towarowego może dotyczyć niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.
2. Oświadczenie o zrzeczeniu się znaku towarowego jest składane do Urzędu na piśmie przez właściciela znaku towarowego. Staje się ono skuteczne z chwilą wpisu do rejestru. Skuteczność oświadczenia o zrzeczeniu się unijnego znaku towarowego, złożonego do Urzędu po złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia tego znaku towarowego zgodnie z art. 63 ust. 1, jest uzależniona od ostatecznego odrzucenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub jego wycofania.
3. Zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko za zgodą właściciela prawa odnoszącego się do unijnego znaku towarowego, wpisanego do rejestru. Jeżeli licencja jest wpisana do rejestru, zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko w przypadku, gdy właściciel unijnego znaku towarowego udowodni, że powiadomił licencjodawcę o swoim zamiarze zrzeczenia się. Wpisu zrzeczenia się dokonuje się po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym właściciel wykaże przed Urzędem, że powiadomił licencjodawcę o zamiarze zrzeczenia się, lub przed upływem tego terminu, jeżeli właściciel udowodni, że licencjodawca wyraził zgodę.
4. Jeżeli wymogi dotyczące zrzeczenia się nie są spełnione, Urząd powiadamia składającego oświadczenie o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia wpisania zrzeczenia się do rejestru.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o zrzeczeniu się zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz rodzaj dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia zgody osoby trzeciej zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

SEKCJA 2

Podstawy wygaśnięcia

Artykuł 58

Podstawy wygaśnięcia

1. Wygaśnięcie prawa właściciela unijnego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:
 - a) w przypadku gdy w okresie pięciu lat znak towarowy nie był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, i że nie istnieją usprawiedliwione powody nieużywania; jednakże żadna osoba nie może występować z roszczeniem w celu stwierdzenia wygaśnięcia praw właściciela do unijnego znaku towarowego, w przypadku gdy w okresie między upływem pięcioletniego terminu i wniesieniem wniosku lub roszczenia wzajemnego rzeczywiste używanie znaku towarowego zostało rozpoczęte lub wznowione; jednakże rozpoczęcie lub wznowienie używania znaku w okresie trzech miesięcy przed złożeniem wniosku lub roszczenia wzajemnego, rozpoczynającym się po upływie nieprzerwanego okresu pięciu lat nieużywania, nie jest uwzględniane w przypadku gdy przygotowania do rozpoczęcia lub wznowienia używania znaku mają miejsce dopiero wówczas, gdy właściciel znaku dowiedział się, że wniosek lub roszczenie wzajemne mogą być wniesione;
 - b) w przypadku gdy w wyniku działania lub braku działania właściciela znak towarowy stał się nazwą zwykle używaną w obrocie dla towaru lub usługi, w odniesieniu do których jest zarejestrowany;
 - c) w przypadku gdy w wyniku używania przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą w odniesieniu do towarów lub usług, dla których ten znak towarowy jest zarejestrowany, znak towarowy może wprowadzić w błąd opinię publiczną, w szczególności w zakresie charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego tych towarów lub usług.
2. W przypadku gdy podstawy stwierdzenia wygaśnięcia praw istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, stwierdza się wygaśnięcie prawa właściciela jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług.

SEKCJA 3

Podstawy unieważnienia

Artykuł 59

Bezwzględne podstawy unieważnienia

1. Unijny znak towarowy podlega unieważnieniu na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:
 - a) w przypadku gdy unijny znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7;
 - b) w przypadku gdy zgłaszający działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia znaku towarowego.
2. Jednakże unijny znak towarowy, który został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie może zostać unieważniony, jeżeli w wyniku jego używania uzyskał on po jego rejestracji odróżniający charakter w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany.
3. W przypadku gdy podstawa unieważnienia istnieje jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, znak towarowy podlega unieważnieniu jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług.

Artykuł 60

Względne podstawy unieważnienia

1. Unijny znak towarowy podlega unieważnieniu na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:
 - a) w przypadku gdy istnieje wcześniejszy znak towarowy określony w art. 8 ust. 2 i jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 1 lub w ust. 5 tego artykułu;
 - b) w przypadku gdy istnieje znak towarowy określony w art. 8 ust. 3 i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie;

- c) w przypadku gdy istnieje wcześniejsze prawo określone w art. 8 ust. 4 i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie;
- d) w przypadku gdy istnieje wcześniejsza nazwa pochodzenia lub wcześniejsze oznaczenie geograficzne, o których mowa w art. 8 ust. 6, i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie.

Wszystkie warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, muszą być spełnione w dacie zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa unijnego znaku towarowego.

2. Unijny znak towarowy podlega również unieważnieniu na podstawie wniosku złożonego do Urzędu lub na podstawie powództwa wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, w przypadku gdy używanie tego znaku towarowego może zostać zabronione z uwagi na inne, wcześniej nabyte prawo na mocy ustawodawstwa Unii lub prawa krajowego, które zapewniają taką ochronę, w szczególności:

- a) prawo do nazwy (nazwiska);
- b) prawo do wizerunku;
- c) prawo autorskie;
- d) prawo własności przemysłowej.

3. Unijny znak towarowy nie może zostać unieważniony, w przypadku gdy właściciel prawa, o którym mowa w ust. 1 lub 2, wyraźnie zezwolił na rejestrację unijnego znaku towarowego przed wniesieniem wniosku o unieważnienie lub roszczenia wzajemnego.

4. W przypadku gdy właściciel jednego z praw, o których mowa w ust. 1 lub 2, uprzednio wnioskował o unieważnienie unijnego znaku towarowego lub wniósł roszczenie wzajemne w postępowaniu w sprawie naruszenia, nie może on składać nowego wniosku o unieważnienie lub wnosić roszczenia wzajemnego na podstawie innych wymienionych praw, na które mógłby się powołać dla poparcia swojego pierwszego wniosku lub roszczenia wzajemnego.

5. Artykuł 59 ust. 3 stosuje się.

Artykuł 61

Ograniczenie powstałe w wyniku przyzwolenia

1. Jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego przez okres kolejnych pięciu lat przyzwalał na używanie późniejszego unijnego znaku towarowego w Unii, będąc świadomym tego używania, właściciel ten traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego unijnego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

2. Jeżeli właściciel wcześniejszego krajowego znaku towarowego, o którym mowa w art. 8 ust. 2, lub innego wcześniejszego oznaczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4, przez okres kolejnych pięciu lat przyzwalał na używanie późniejszego unijnego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze oznaczenie są chronione, będąc świadomym tego używania, właściciel ten traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego oznaczenia, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego unijnego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2, właściciel późniejszego unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwiania się używaniu wcześniejszego prawa, nawet jeżeli na prawo to nie można się powołać przeciw późniejszemu unijnemu znakowi towarowemu.

SEKCJA 4

Skutki wygaśnięcia oraz unieważnienia

Artykuł 62

Skutki wygaśnięcia oraz unieważnienia

1. Uważa się, że unijny znak towarowy od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub roszczenia wzajemnego nie powoduje skutków określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim stwierdzono wygaśnięcie praw właściciela. Na wniosek jednej ze stron może zostać ustalona w decyzji data wcześniejsza, z jaką wystąpiła jedna z podstaw stwierdzenia wygaśnięcia.

2. Uważa się, że unijny znak towarowy od początku nie powoduje skutków określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim został unieważniony.
3. Z zastrzeżeniem przepisów krajowych odnoszących się albo do roszczeń o odszkodowanie za szkody spowodowane przez niedbalstwo lub umyślność ze strony właściciela znaku towarowego oraz odnoszących się do bezpodstawnego wzbogacenia, wsteczny skutek stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia znaku towarowego nie ma wpływu na:
 - a) orzeczenia w sprawie naruszenia, które stały się prawomocne i które zostały wykonane przed orzeczeniem o stwierdzeniu wygaśnięcia lub unieważnieniu;
 - b) umowy zawarte przed wydaniem orzeczenia o stwierdzeniu wygaśnięcia lub unieważnieniu, jeżeli umowa ta została wykonana przed wydaniem takiego orzeczenia; jednakże zwrot kwot zapłaconych na podstawie stosownej umowy może być, w zakresie uzasadnionym okolicznościami, przedmiotem roszczeń na podstawie zasad słuszności.

SEKCJA 5

Postępowanie przed urzędem w sprawie wygaśnięcia lub unieważnienia

Artykuł 63

Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego lub o unieważnienie tego znaku może być złożony w Urzędzie:
 - a) jeżeli stosuje się art. 58 i 59 – przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które na podstawie warunków regulującego je ustawodawstwa posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu;
 - b) jeżeli w stosuje się art. 60 ust. 1 – przez osoby określone w art. 46 ust. 1;
 - c) jeżeli stosuje się art. 60 ust. 2 – przez właścicieli wcześniejszych praw, o których mowa w tym przepisie, lub przez osoby, które uprawnione są zgodnie z przepisami prawa Unii lub prawa odpowiedniego państwa członkowskiego do wykonywania wspomnianych praw.
2. Wniosek składa się w formie uzasadnionego oświadczenia na piśmie. Uważa się go za złożony z chwilą uiszczenia opłaty.
3. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tego samego przedmiotu i podstawy żądania oraz dotyczący tych samych stron został rozstrzygnięty co do istoty sprawy przez Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, o którym mowa w art. 123, i jeżeli rozstrzygnięcie Urzędu lub tego sądu jest odpowiednio ostateczne lub prawomocne.

Artykuł 64

Rozpatrywanie wniosku

1. W trakcie rozpatrywania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie Urząd wzywa strony, tak często jak jest to konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub Urząd.
2. Na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego, będący stroną postępowania w sprawie o unieważnienie, zobowiązany jest przedstawić dowód, że w pięcioletnim okresie poprzedzającym dzień złożenia wniosku o unieważnienie wcześniejszy unijny znak towarowy był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, czym właściciel wcześniejszego znaku towarowego uzasadnia swój wniosek, lub że istnieją uzasadnione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy unijny znak towarowy był zarejestrowany w tym dniu od co najmniej pięciu lat. Jeżeli w dacie zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub w dacie pierwszeństwa unijnego znaku towarowego wcześniejszy unijny znak towarowy był zarejestrowany od co najmniej pięciu lat, właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego zobowiązany jest ponadto przedstawić dowód, że warunki określone w art. 47 ust. 2 były w tej dacie spełnione.

W przypadku braku takiego dowodu wniosek o unieważnienie odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy unijny znak towarowy używany był wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go, na potrzeby rozpatrzenia wniosku o unieważnienie, za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych, o których mowa w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem w Unii.
4. Jeżeli Urząd uzna to za słuszne, może on wezwać strony do zawarcia ugody.
5. Jeżeli rozpatrzenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie wykazuje, że znak towarowy nie powinien być zarejestrowany w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których został zarejestrowany stwierdza się wygaśnięcie praw właściciela unijnego znaku towarowego lub unieważnia unijny znak towarowy w odniesieniu do tych towarów lub usług. W przeciwnym przypadku wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie odrzuca się.
6. Wzmianka o decyzji Urzędu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw lub unieważnienia zostaje wprowadzona do rejestru, o ile jest to decyzja prawomocna.

Artykuł 65

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegóły procedur dotyczących stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego, o których mowa w art. 63 i 64, a także przeniesienia unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta, o którym mowa w art. 21.

ROZDZIAŁ VII

ODWOŁANIA

Artykuł 66

Decyzje, od których przysługuje odwołanie

1. Od decyzji wszystkich podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 159 lit. a)–d) i, w stosownych przypadkach, lit. f) tego artykułu, przysługuje odwołanie. Decyzje te stają się skuteczne w dniu, w którym upływa termin wniesienia odwołania, określony w art. 68. Wniesienie odwołania ma skutek zawieszający.
2. Od decyzji, która nie kończy postępowania w stosunku do jednej ze stron, można się odwołać jedynie łącznie z decyzją ostateczną, chyba że wspomniana decyzja dopuszcza odrębne odwołanie.

Artykuł 67

Osoby uprawnione do wnoszenia odwołania i do występowania jako strony w postępowaniu odwoławczym

Każda strona w postępowaniu, dla której decyzja ma niekorzystny skutek, może wnieść odwołanie. Wszelkie inne strony w postępowaniach są stronami w postępowaniu odwoławczym z mocy prawa.

Artykuł 68

Termin wniesienia i forma odwołania

1. Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty za odwołanie. Odwołanie wnosi się w języku postępowania, w którym wydano decyzję będącą przedmiotem odwołania. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od dnia doręczenia decyzji.

2. W postępowaniach *inter partes* strona przeciwna może w swojej odpowiedzi wystąpić z wnioskiem o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji z powodów niepodniesionych w odwołaniu. Wnioski takie stają się bezprzedmiotowe w przypadku cofnięcia odwołania przez stronę wnoszącą odwołanie.

Artykuł 69

Zmiana decyzji w sprawach *ex parte*

1. Jeżeli strona, która wniosła odwołanie, jest jedyną stroną postępowania, oraz jeżeli organ, którego decyzja jest zaskarżona, uzna odwołanie za dopuszczalne i należyście uzasadnione, zmienia on swoją decyzję.
2. Jeżeli decyzja nie zostanie zmieniona w terminie jednego miesiąca po otrzymaniu pisma przedstawiającego jej uzasadnienie, odwołanie podlega niezwłocznemu przekazaniu do izby odwoławczej bez opinii co do istoty sprawy.

Artykuł 70

Rozpatrywanie odwołań

1. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, izba odwoławcza bada, czy odwołanie zasługuje na uwzględnienie.
2. W trakcie rozpatrywania odwołania izba odwoławcza wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawiania w terminie wyznaczonym przez izbę odwoławczą uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub izbę.

Artykuł 71

Decyzje w sprawie odwołań

1. Po rozpatrzeniu odwołania co do istoty izba odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania. Izba odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania.
2. Jeżeli izba odwoławcza przekazuje sprawę do dalszego postępowania do instancji, która podjęła zaskarżoną decyzję, instancja ta jest związana rozstrzygnięciem sprawy co do istoty przez izbę odwoławczą, jeżeli stan faktyczny jest ten sam.
3. Decyzje izby odwoławczej stają się skuteczne dopiero z dniem upływu terminu określonego w art. 72 ust. 5 lub – jeżeli w tym terminie została wniesiona skarga do Sądu – z dniem odrzucenia takiej skargi lub odwołania złożonego do Trybunału Sprawiedliwości od decyzji Sądu.

Artykuł 72

Skargi do Trybunału Sprawiedliwości

1. Na decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań mogą być wnoszone skargi do Sądu.
2. Skarga może być wniesiona na podstawie braku właściwości, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia TFUE, naruszenia niniejszego rozporządzenia lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy.
3. Sąd jest właściwy do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.
4. Skargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed izbą odwoławczą, dla której decyzja ma niekorzystny skutek.
5. Skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji izby odwoławczej.
6. Urząd podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Sądu lub, w przypadku odwołania od wyroku Sądu, z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości.

*Artykuł 73***Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208, określających:

- a) formalną treść odwołania, o którym mowa w art. 68, i procedurę wnoszenia i rozpatrywania odwołania;
- b) formalną treść i formę decyzji izby odwoławczej, o których mowa w art. 71;
- c) zwrot opłaty za odwołanie, o której mowa w art. 68.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE ZNAKÓW WSPÓLNYCH I ZNAKÓW CERTYFIKUJĄCYCH UNII EUROPEJSKIEJ

SEKCJA 1

Unijne znaki wspólne*Artykuł 74***Unijne znaki wspólne**

1. „Znak wspólny Unii Europejskiej” (zwany dalej „unijnym znakiem wspólnym”) jest unijnym znakiem towarowym, który określony jako taki w momencie zgłoszenia pozwala odróżniać towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. Organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je ustawodawstw posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane prawem publicznym, mogą zgłaszać unijne znaki wspólne.

2. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług, mogą być unijnymi znakami wspólnymi w rozumieniu ust. 1. Unijny znak wspólny nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich znaków lub oznaczeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu; w szczególności taki znak nie może być powołany wobec strony trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

3. Rozdziały I–VII i IX–XIV stosuje się do unijnych znaków wspólnych, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.

*Artykuł 75***Regulamin używania unijnego znaku wspólnego**

1. Zgłaszający unijny znak wspólny przedkłada regulamin używania znaku w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia.

2. Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i, jeżeli takie istnieją, warunki używania znaku, włącznie z sankcjami. Regulamin używania znaku określonego w art. 74 ust. 2 umożliwia wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać regulamin, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

*Artykuł 76***Odrzucenie zgłoszenia**

1. Oprócz podstaw odrzucenia zgłoszenia unijnego znaku towarowego przewidzianych w art. 41 i 42, zgłoszenie unijnego znaku wspólnego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione wymogi art. 74 lub 75, lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.
2. Zgłoszenie unijnego znaku wspólnego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za inny niż znak wspólny.
3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełnia wymogi ust. 1 i 2.

*Artykuł 77***Uwagi osób trzecich**

W przypadku przedłożenia Urzędowi zgodnie z art. 45 uwag na piśmie dotyczących unijnego znaku wspólnego uwagi te mogą również opierać się na szczególnych podstawach, ze względu na które zgłoszenie unijnego znaku wspólnego powinno zostać odrzucone zgodnie z art. 76.

*Artykuł 78***Używanie znaków**

Używanie unijnego znaku wspólnego przez każdą osobę uprawnioną do jego używania spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są pozostałe warunki, jakie niniejsze rozporządzenia nakłada w odniesieniu do używania unijnych znaków towarowych.

*Artykuł 79***Zmiana regulaminu używania unijnego znaku wspólnego**

1. Właściciel unijnego znaku wspólnego przedstawia w Urzędzie każdy zmieniony regulamin używania znaku.
2. Zmiana nie jest odnotowywana w rejestrze, jeżeli zmieniony regulamin używania znaku nie spełnia wymogów art. 75 lub objęty jest jedną z podstaw odrzucenia określoną w art. 76.
3. Uwagi pisemne przedkładane zgodnie z art. 77 można składać również w odniesieniu do zmienionych regulaminów używania znaku.
4. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia zmiany regulaminu używania znaku są skuteczne od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

*Artykuł 80***Osoby uprawnione do wnoszenia powództwa w sprawie naruszenia**

1. Przepisy art. 25 ust. 3 i 4 dotyczące praw licencjobiorców stosuje się do każdej osoby uprawnionej do używania unijnego znaku wspólnego.
2. Właściciel unijnego znaku wspólnego może domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

*Artykuł 81***Podstawy stwierdzenia wygaśnięcia**

Poza podstawami stwierdzenia wygaśnięcia przewidzianymi w art. 58 stwierdza się wygaśnięcie prawa właściciela unijnego znaku wspólnego na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu o naruszenie, jeżeli:

- a) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu zapobieżenia używaniu znaku w sposób niezgodny z warunkami używania, jeżeli takie obowiązują, ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiana, w odpowiednim przypadku, odnotowana jest w rejestrze;
- b) sposób, w jaki znak jest używany przez właściciela, powoduje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd w sposób określony w art. 76 ust. 2;
- c) zmiana regulaminu używania znaku odnotowana jest w rejestrze niezgodnie z przepisami art. 79 ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia, w wyniku dalszych zmian regulaminu używania, wymogi tych przepisów.

*Artykuł 82***Podstawy unieważnienia**

Unijny znak wspólny zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 76 podlega unieważnieniu – oprócz przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 59 i 60 – na podstawie wniosku do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, chyba że właściciel znaku spełni, przez zmianę regulaminu używania, wymogi tych przepisów.

*SEKCJA 2***Unijne znaki certyfikujące***Artykuł 83***Unijne znaki certyfikujące**

1. Unijny znak certyfikujący to unijny znak towarowy określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych właściwości, z wyjątkiem pochodzenia geograficznego, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane.
2. Każda osoba fizyczna lub prawna – w tym instytucje, organy oraz podmioty prawa publicznego – może zgłosić unijny znak certyfikujący, pod warunkiem że taka osoba nie prowadzi działalności gospodarczej obejmującej dostarczanie towarów lub usług tego samego rodzaju co towary i usługi certyfikowane.
3. Rozdziały I–VII i IX–XIV stosuje się do unijnych znaków certyfikujących, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.

*Artykuł 84***Regulamin używania unijnego znaku certyfikującego**

1. Zgłaszający unijny znak certyfikujący przedkłada regulamin używania unijnego znaku certyfikującego w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia.
2. Regulamin używania wskazuje osoby uprawnione do używania znaku, właściwości, które mają być certyfikowane znakiem, sposób badania tych właściwości przez organ certyfikujący oraz sposób nadzorowania przez ten organ używania znaku. Regulamin ten określa również warunki używania znaku, w tym sankcje.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać regulamin, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 85

Odrzucenie zgłoszenia

1. Oprócz przypadków, gdy odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy odrzucenia zgłoszenia przewidziane w art. 41 i 42, zgłoszenie unijnego znaku certyfikującego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 83 i 84 lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.
2. Zgłoszenie unijnego znaku certyfikującego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za coś innego niż znak certyfikujący.
3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełni wymogi ust. 1 i 2.

Artykuł 86

Uwagi osób trzecich

W przypadku przedłożenia Urzędowi zgodnie z art. 45 uwag na piśmie dotyczących unijnego znaku certyfikującego uwagi te mogą również opierać się na szczególnych podstawach powodujących konieczność odrzucenia zgłoszenia unijnego znaku certyfikującego zgodnie z art. 85.

Artykuł 87

Używanie unijnego znaku certyfikującego

Używanie unijnego znaku certyfikującego przez każdą osobę uprawnioną do jego używania zgodnie z regulaminem używania, o którym mowa w art. 84, spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są pozostałe warunki określone w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do używania unijnych znaków towarowych.

Artykuł 88

Zmiana regulaminu używania unijnego znaku certyfikującego

1. Właściciel unijnego znaku certyfikującego przedkłada Urzędowi każdy zmieniony regulamin używania.
2. Zmiany nie są odnotowywane w rejestrze, jeżeli regulamin w zmienionym brzmieniu nie spełnia wymogów art. 84 lub gdy podlega odrzuceniu na jednej z podstaw, o których mowa w art. 85.
3. Uwagi pisemne zgodnie z art. 86 można składać również w odniesieniu do zmienionego regulaminu używania znaku.
4. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia zmiany regulaminu używania są skuteczne dopiero od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

Artykuł 89

Przeniesienie

W drodze odstępstwa od art. 20 ust. 1 unijny znak certyfikujący może zostać przeniesiony wyłącznie na rzecz osoby, która spełnia wymogi art. 83 ust. 2.

*Artykuł 90***Osoby uprawnione do wniesienia powództwa w sprawie naruszenia**

1. Wyłącznie właściciel unijnego znaku certyfikującego lub wyraźnie przez niego upoważniona w tym zakresie osoba są uprawnieni do wniesienia powództwa w sprawie naruszenia.
2. Właściciel unijnego znaku certyfikującego ma prawo domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

*Artykuł 91***Podstawy wygaśnięcia**

Wygaśnięcie praw właściciela unijnego znaku certyfikującego stwierdza się – oprócz przypadków, w których zastosowanie mają podstawy wygaśnięcia przewidziane w art. 58 – na podstawie wniosku skierowanego do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia w przypadku spełnienia któregośkolwiek z następujących warunków:

- a) właściciel przestał spełniać wymogi określone w art. 83 ust. 2;
- b) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu uniemożliwienia używania unijnego znaku certyfikującego w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiany, w stosownych przypadkach, odnotowano w rejestrze;
- c) sposób, w jaki unijny znak certyfikujący jest używany przez właściciela, powoduje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd w sposób określony w art. 85 ust. 2;
- d) zmianę regulaminu używania unijnego znaku certyfikującego odnotowano w rejestrze z naruszeniem art. 88 ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu dalszych zmian regulaminu używania – wymogi określone w tym artykule.

*Artykuł 92***Podstawy unieważnienia**

Unijny znak certyfikujący podlega unieważnieniu – oprócz przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 59 i 60 – na podstawie wniosku skierowanego do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, jeżeli został on zarejestrowany z naruszeniem art. 85, chyba że właściciel unijnego znaku certyfikującego spełnia – po dokonaniu zmian regulaminu używania – wymogi określone w art. 85.

*Artykuł 93***Konwersja**

Bez uszczerbku dla art. 139 ust. 2 konwersja zgłoszenia unijnego znaku certyfikującego lub zarejestrowanego unijnego znaku certyfikującego nie następuje, w przypadku gdy prawo krajowe danego państwa członkowskiego nie przewiduje rejestracji znaków gwarancyjnych lub certyfikujących zgodnie z art. 28 dyrektywy (UE) 2015/2436.

ROZDZIAŁ IX

PROCEDURA

SEKCJA 1

Przepisy ogólne*Artykuł 94***Decyzje i informacje Urzędu**

1. Decyzje Urzędu zawierają uzasadnienie. Decyzje wydawane są wyłącznie w oparciu o przyczyny lub dowody, co do których zainteresowane strony miały możliwość przedstawiania swojego stanowiska. W przypadku gdy przed Urzędem przeprowadzono postępowanie ustne, decyzja może zostać wydana ustnie. Taką decyzję doręcza się następnie stronom na piśmie.

2. W każdej decyzji, informacji lub powiadomieniu wydanym przez Urząd wskazuje się departament lub wydział Urzędu, wraz z imieniem i nazwiskiem lub imionami i nazwiskami odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników. Decyzje są podpisane przez tego urzędnika lub tych urzędników lub zamiast podpisu są opatrzone nadrukiem lub odciskiem pieczęci Urzędu. Dyrektor wykonawczy może przewidzieć możliwość stosowania innych sposobów określania departamentu lub wydziału Urzędu i imienia i nazwiska lub imienia i nazwisk odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników lub identyfikacji innej niż za pomocą pieczęci, w przypadku gdy decyzje, informacje lub powiadomienia wydane przez Urząd są przekazywane faksem lub innym technicznym środkiem komunikacji.

3. Do decyzji Urzędu, od których można wnieść odwołanie, załącza się pisemną informację wskazującą, że odwołanie składa się na piśmie w Urzędzie w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia danej decyzji. Ponadto w informacji tej zwraca się uwagę stron na art. 66, 67 oraz 68. Strony nie mogą powoływać się na zaniechanie ze strony Urzędu udzielenia informacji o dostępności postępowania odwoławczego.

Artykuł 95

Badanie przez Urząd stanu faktycznego z urzędu

1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia. W postępowaniu w sprawie unieważnienia na podstawie art. 59 Urząd ogranicza się do zbadania podstaw i argumentów przedstawionych przez strony.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

Artykuł 96

Postępowanie ustne

1. Jeżeli Urząd uzna, że postępowanie ustne byłoby wskazane, odbywa się ono albo z urzędu albo na wniosek jednej ze stron w postępowaniu.

2. Postępowanie ustne przed ekspertami, wydziałem sprzeciwów oraz departamentem odpowiedzialnym za prowadzenie rejestru jest niejawne.

3. Postępowanie ustne, łącznie z wydaniem decyzji, jest jawne przed wydziałem unieważnień i izbą odwoławczą, jeżeli decyzja organu, do którego się odwołano, nie stanowi inaczej w przypadkach, gdy jawność rozprawy mogłaby stanowić poważne i nieuzasadnione szkody, w szczególności dla jednej ze stron w postępowaniu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania ustnego, w tym szczegółowe uregulowania dotyczące używania języków zgodnie z art. 146.

Artykuł 97

Postępowanie dowodowe

1. W każdym postępowaniu przed Urzędem środki udostępniania i pozyskiwania dowodów obejmują:

- a) wysłuchanie stron;
- b) żądanie przedstawienia informacji;
- c) przedstawienie dokumentów i materiału dowodowego;
- d) przesłuchanie świadków;
- e) opinie biegłych;
- f) pisemne oświadczenia, dokonywane pod przysięgą lub potwierdzone, lub mające podobny skutek na mocy ustawodawstwa państwa, w którym sporządzono takie oświadczenie.

2. Odpowiedni wydział może wyznaczyć jednego ze swoich członków do zbadania przytoczonych dowodów.
3. Jeżeli Urząd uważa za konieczne, żeby strona, świadek lub biegły zeznawał ustnie, wzywa daną osobę do stawienia się przed nim. Termin wyznaczony w takim wezwaniu jest nie krótszy niż jeden miesiąc, chyba że zgadzają się oni na krótszy termin.
4. Strony powiadamiane są o przesłuchaniu świadka lub biegłego przed Urzędem. Mają prawo do obecności i zadawania pytań świadkowi lub biegłemu.
5. Dyrektor wykonawczy określa wysokość kwot wydatków, które mają być zapłacone, w tym zaliczek, w odniesieniu do kosztów postępowania dowodowego, o którym mowa w niniejszym artykule.
6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania dowodowego.

Artykuł 98

Doręczenia

1. Urząd doręcza z urzędu decyzje i wezwania oraz wszelkie powiadomienia i inne informacje, od których zaczyna biec termin lub które mają być doręczone na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku gdy dyrektor wykonawczy zarządził ich doręczenie.
2. Dyrektor wykonawczy może określić, jakie dokumenty – inne niż decyzje, w przypadku których biegnie termin do wniesienia odwołania oraz wezwania — doręcza się listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.
3. Doręczenie może nastąpić w różny sposób, w tym za pomocą środków elektronicznych. Szczegóły dotyczące środków elektronicznych określa dyrektor wykonawczy.
4. W przypadku gdy doręczenie następuje w drodze obwieszczenia publicznego, dyrektor wykonawczy określa sposób dokonania obwieszczenia publicznego oraz wyznacza początek biegu jednomiesięcznego terminu, z upływem którego doręczenie danego dokumentu uznaje się za dokonane.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegółowe uregulowania dotyczące doręczeń.

Artykuł 99

Zawiadomienie o utracie praw

W przypadku gdy Urząd, bez podejmowania jakiegokolwiek decyzji, ustali, że z niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia wynika utrata jakichkolwiek praw, informuje o tym osobę zainteresowaną zgodnie z art. 98. Osoba zainteresowana może w terminie dwóch miesięcy od doręczenia takiego zawiadomienia wnieść o wydanie decyzji w tej sprawie, jeżeli uzna ustalenia Urzędu za nieprawidłowe. Urząd wydaje taką decyzję tylko wtedy, gdy nie zgadza się z osobą wnoszącą o jej wydanie; w przeciwnym wypadku Urząd zmienia swoje ustalenia i informuje o tym osobę wnoszącą o wydanie decyzji.

Artykuł 100

Przekazywanie informacji Urzędowi

1. Informacje mogą być przekazywane Urzędowi za pomocą środków elektronicznych. Dyrektor wykonawczy określa zakres i warunki techniczne przekazywania tych informacji drogą elektroniczną.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających przepisy dotyczące środków komunikacji – w tym elektronicznych środków komunikacji – które mają być stosowane przez strony postępowania przed Urzędem, oraz udostępniane przez Urząd formularze.

Artykuł 101

Terminy

1. Terminy określa się w pełnych latach, miesiącach, tygodniach lub dniach. Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie określonego zdarzenia. Termin nie może być krótszy niż jeden miesiąc i dłuższy niż sześć miesięcy.
2. Przed rozpoczęciem roku kalendarzowego dyrektor wykonawczy określa dni, w których Urząd nie przyjmuje dokumentów lub w których przesyłki zwykle nie są doręczane w miejscu siedziby Urzędu.
3. W przypadku ogólnej przerwy w dostarczaniu przesyłek pocztowych w państwie członkowskim, w którym Urząd ma swoją siedzibę, lub w przypadku faktycznej przerwy w połączeniu Urzędu z dopuszczonymi elektronicznymi środkami komunikacji dyrektor wykonawczy określa długość tej przerwy.
4. Jeżeli nadzwyczajne zdarzenia, takie jak klęska żywiołowa lub strajk, spowodują przerwę lub zakłócenia w prawidłowej komunikacji między stronami postępowania a Urzędem lub odwrotnie, dyrektor wykonawczy może ustalić, że w przypadku stron postępowania, które mają swoje miejsce zamieszkania lub swoją siedzibę statutową w tym państwie członkowskim lub które wyznaczyły pełnomocników mających swoje miejsce prowadzenia działalności w tym państwie członkowskim, wszystkie terminy, które w normalnych okolicznościach upływałyby w dniu lub po dniu zaistnienia takiego zdarzenia, które zostało stwierdzone przez dyrektora wykonawczego, zostają przedłużone do dnia wyznaczonego przez dyrektora wykonawczego. Wyznaczając ten dzień, dyrektor wykonawczy ocenia, kiedy nadzwyczajne zdarzenia ustaną. Jeżeli zdarzenie dotyczy siedziby Urzędu, dyrektor wykonawczy wyraźnie wskazuje, że przedłużenie terminu dotyczy wszystkich stron postępowania.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegóły dotyczące sposobu obliczania i długości terminów.

Artykuł 102

Sprostowanie błędów i oczywistych omyłek

1. Urząd – z własnej inicjatywy lub na wniosek strony – poprawia wszystkie błędy językowe lub błędy pisarskie i oczywiste omyłki w swoich decyzjach lub błędy techniczne popełnione przez siebie przy rejestracji unijnego znaku towarowego lub publikacji tej rejestracji.
2. W przypadku gdy o sprostowanie błędów popełnionych przy rejestracji unijnego znaku towarowego lub publikacji rejestracji wnosi właściciel, art. 55 stosuje się odpowiednio.
3. Urząd publikuje sprostowanie błędów popełnionych przy rejestracji unijnego znaku towarowego i publikacji rejestracji.

Artykuł 103

Wykreślenie wpisu i uchylenie decyzji

1. W przypadku gdy Urząd dokonał wpisu do rejestru lub podjął decyzję dotkniętą oczywistym błędem popełnionym przez Urząd, wykreśla dany wpis lub uchyla daną decyzję. Jeżeli jest tylko jedna strona postępowania, której praw dotyczy wpis do rejestru lub czynność, wówczas dokonuje się wykreślenia wpisu lub uchyla się decyzję nawet wówczas, gdy błąd ten nie był oczywisty dla strony.
2. Wykreślenia lub uchylenia, o których mowa w ust. 1, dokonuje z urzędu lub na wniosek strony postępowania departament, który dokonał wpisu lub wydał decyzję. Wykreślenia wpisu w rejestrze lub uchylenia decyzji dokonuje się w terminie jednego roku od daty wpisu do rejestru lub od daty wydania decyzji, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron postępowania i wszystkich właścicieli praw do danego unijnego znaku towarowego, które wpisano do rejestru. Urząd prowadzi rejestr wszystkich takich wykreśleń lub uchyleń.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających procedurę uchylenia decyzji lub wykreślenia wpisu w rejestrze.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa stron do wniesienia odwołania zgodnie z art. 66 i 72 ani nie wpływa na możliwość sprostowania błędów i oczywistych omyłek zgodnie z art. 102. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji Urzędu zawierającej błąd postępowanie odwoławcze staje się bezprzedmiotowe po uchyleniu przez Urząd jego decyzji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W takim przypadku stronie wnoszącej odwołanie zwraca się opłatę za odwołanie.

Artykuł 104

Przywrócenie do stanu poprzedniego

1. Zgłaszający unijny znak towarowy lub jego właściciel, lub każda inna strona w postępowaniu przed Urzędem, która mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu, może, na wniosek, mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych.

2. Wniosek składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Zaniechana czynność musi być dokonana w tym terminie. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu. W przypadku niezłożenia wniosku o przedłużenie rejestracji lub nieuiszczenia opłaty za przedłużenie dodatkowy termin sześciu miesięcy, przewidziany w art. 53 ust. 3 zdanie trzecie, odejmuje się od terminu jednego roku.

3. Wniosek zawiera uzasadnienie i wskazuje fakty, na których się opiera. Jest on uważany za złożony po uiszczeniu opłaty za przywrócenie praw.

4. Instancja właściwa do orzekania w sprawie zaniechanej czynności orzeka na podstawie wniosku.

5. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do terminów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, art. 46 ust. 1 i 3 oraz art. 105.

6. Jeżeli zgłaszającemu unijny znak towarowy lub jego właścicielowi zostały przywrócone jego prawa, nie może on powoływać się na swoje prawa przeciw stronie trzeciej, która w dobrej wierze wprowadziła towary do obrotu lub świadczyła usługi ze znakiem identycznym lub podobnym do unijnego znaku towarowego w okresie między utratą praw ze zgłoszenia lub do unijnego znaku towarowego i publikacją informacji o przywróceniu tych praw.

7. Osoba trzecia, która może skorzystać z przepisów ust. 6, może wnieść powództwo jako osoba trzecia przeciw decyzji przywracającej prawa zgłaszającego unijny znak towarowy lub jego właściciela w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji informacji o przywróceniu tych praw.

8. Przepisy niniejszego artykułu nie ograniczają prawa państwa członkowskiego do przywrócenia do stanu poprzedniego w odniesieniu do terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i które muszą być przestrzegane wobec władz tego państwa.

Artykuł 105

Kontynuacja postępowania

1. Urząd może zezwolić zgłaszającemu unijny znak towarowy lub jego właścicielowi, lub innej stronie postępowania, która uchybiła terminowi wyznaczonemu przez Urząd na kontynuację postępowania, jeżeli wraz ze złożeniem wniosku dokonał uchybionej czynności. Wniosek o kontynuację postępowania jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy jest złożony w terminie dwóch miesięcy po upływie wyznaczonego terminu. Wniosek podlega rozpatrzeniu pod warunkiem wniesienia opłaty za wniosek o kontynuację postępowania.

2. Niniejszego artykułu nie stosuje się do terminów określonych w art. 32, art. 34 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 41 ust. 2, art. 46 ust. 1 i 3, art. 53 ust. 3, art. 68, art. 72 ust. 5, art. 104 ust. 2 i art. 139, do terminów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu ani do terminu zastrzeżenia starszeństwa zgodnie z art. 39 po dokonaniu zgłoszenia.

3. Wniosek rozstrzyga organ właściwy do podejmowania decyzji w zakresie uchybionej czynności.
4. Jeżeli Urząd uwzględni wniosek, skutki niedochowania terminu zostają zniesione. Jeżeli między upływem tego terminu a złożeniem wniosku o kontynuację postępowania wydana zostanie decyzja, departament właściwy do podjęcia decyzji w sprawie uchybionej czynności weryfikuje tę decyzję i zmienia ją, w przypadku gdy samo dopełnienie uchybionej czynności jest wystarczające. Jeżeli w wyniku weryfikacji Urząd stwierdzi, że nie jest konieczna zmiana pierwotnej decyzji, potwierdza tę decyzję na piśmie.
5. Jeżeli Urząd odrzuca wniosek, wniesiona opłata podlega zwrotowi.

Artykuł 106

Przerwanie postępowania

1. Postępowanie przed Urzędem przerywa:
 - a) śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych zgłaszającego unijny znak towarowy lub jego właściciela, lub osoby upoważnionej na mocy prawa krajowego do działania w jego imieniu. O ile śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych nie wpływają na uprawnienia pełnomocnika wyznaczonego na podstawie art. 120, przerwa postępowania następuje jedynie na wniosek takiego pełnomocnika;
 - b) przeszkoda prawna uniemożliwiająca zgłaszającemu unijny znak towarowy lub jego właścicielowi kontynuowanie postępowania przed Urzędem, wynikająca z postępowania sądowego skierowanego do jego majątku;
 - c) śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych pełnomocnika zgłaszającego unijny znak towarowy lub jego właściciela, lub przeszkoda prawna uniemożliwiająca temu pełnomocnikowi kontynuowanie postępowania przed Urzędem, wynikająca z postępowania sądowego skierowanego do jego majątku.
2. Postępowanie przed Urzędem podejmuje się natychmiast po ustaleniu tożsamości osoby uprawnionej do kontynuowania postępowania.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegółowe uregulowania dotyczące podjęcia postępowania przed Urzędem.

Artykuł 107

Odesłanie do zasad ogólnych

W przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia Urząd bierze pod uwagę zasady prawa procesowego uznane powszechnie w państwach członkowskich.

Artykuł 108

Wygaśnięcie zobowiązań finansowych

1. Roszczenia Urzędu o wniesienie opłat wygasają po upływie czterech lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym opłata stała się wymagalna.
2. Roszczenia wobec Urzędu o zwrot opłat lub nadpłat wygasają po upływie czterech lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym roszczenie to powstało.
3. Termin ustanowiony w ust. 1 i 2 ulega przerwaniu, w przypadku objętym ust. 1, przez wezwanie do uiszczenia opłaty, oraz w przypadku objętym ust. 2, przez uzasadnione żądanie w formie pisemnej. Termin ten zaczyna swój bieg niezwłocznie od daty jego przerwania i upływa najpóźniej po sześciu latach, począwszy od końca roku kalendarzowego, w którym pierwotnie się rozpoczął, chyba że w tym czasie wszczęto postępowanie sądowe w celu wyegzekwowania tego roszczenia; w tym przypadku termin upływa najwcześniej po roku od daty uprawomocnienia się wyroku.

SEKCJA 2

Koszty

Artykuł 109

Koszty

1. Strona przegrywająca w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia, postępowaniu w sprawie unieważnienia lub postępowaniu odwoławczym pokrywa opłaty uiszczone przez drugą stronę. Bez uszczerbku dla art. 146 ust. 7 strona przegrywająca pokrywa także wszystkie istotne dla postępowania koszty poniesione przez drugą stronę, łącznie z kosztami podróży i diet oraz wynagrodzeniem pełnomocnika w rozumieniu art. 120 ust. 1, w granicach ustalonych dla każdej kategorii kosztów w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Opłaty pokrywane przez stronę przegrywającą ograniczone są do opłat, które zostały uiszczone przez drugą stronę za sprzeciw, wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego lub za odwołanie.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające maksymalne stawki kosztów istotnych dla postępowania i faktycznie poniesionych przez stronę wygrywającą. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Określając takie kwoty w odniesieniu do kosztów podróży i diet Komisja uwzględni odległość między miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności strony, pełnomocnika lub świadka, lub biegłego a miejscem, w którym odbywa się postępowanie ustne, etap procedury, na którym koszty są ponoszone, oraz, w odniesieniu do kosztów pełnomocnictwa w rozumieniu art. 120 ust. 1, potrzebę zapewnienia, aby obowiązek pokrycia kosztów nie był nadużywany przez stronę przeciwną ze względów taktycznych. Diety oblicza się zgodnie z regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej i warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej) ustanowionymi rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽¹⁾ (odpowiednio „regulamin pracowniczy” i „warunki zatrudnienia”).

Strona przegrywająca pokrywa koszty tylko jednej strony wnoszącej sprzeciw i, w stosownych przypadkach, tylko jednego pełnomocnika.

3. Jednakże w przypadku gdy żądania każdej ze stron zostają uwzględnione jedynie w części lub jeżeli przemawiają za tym względy słuszności, wydział sprzeciwów, wydział unieważnień lub izba odwoławcza decydują o innym podziale kosztów.

4. Strona, która kończy postępowanie poprzez wycofanie zgłoszenia unijnego znaku towarowego, sprzeciwu lub wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw lub unieważnienie, lub odwołania, lub przez nieprzedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego lub przez zrzeczenie się rejestracji unijnego znaku towarowego, ponosi opłaty i koszty poniesione przez drugą stronę na warunkach przewidzianych w ust. 1 i 3.

5. W przypadku gdy postępowanie nie prowadzi do wydania orzeczenia Wydział sprzeciwów, Wydział unieważnień lub Izba odwoławcza orzekają o kosztach według uznania.

6. Jeżeli strony zawierają przed wydziałem sprzeciwów, wydziałem unieważnień lub izbą odwoławczą ugodę dotyczącą rozliczenia kosztów, różniącą się od ust. 1–5, zainteresowana instancja bierze pod uwagę tego rodzaju porozumienie.

7. Wydział sprzeciwów, wydział unieważnień lub izba odwoławcza ustalają wysokość kosztów należnych na podstawie ust. 1–6 niniejszego artykułu, jeżeli koszty te ograniczają się do opłat na rzecz Urzędu i kosztów zastępstwa procesowego. W każdym innym przypadku sekretariat izby odwoławczej lub pracownik wydziału sprzeciwów lub wydziału unieważnień określa, na wniosek, kwotę kosztów podlegających zwrotowi. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym decyzja stanowiąca podstawę ustalenia kosztów stała się ostateczna, i dołącza się do niego zestawienie kosztów i dokumenty potwierdzające. W przypadku kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z art. 120 ust. 1 wystarczające jest oświadczenie pełnomocnika, że koszty te zostały poniesione. W przypadku pozostałych kosztów wystarczające jest ich uprawdopodobnienie. W przypadku gdy kwotę kosztów ustala się zgodnie ze zdaniem pierwszym niniejszego ustępu, koszty zastępstwa procesowego ustala się na poziomie określonym w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i bez względu na to, czy zostały faktycznie poniesione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

8. Decyzja ustalająca koszty, zawierająca uzasadnienie, może zostać zweryfikowana decyzją wydziału sprzeciwów, wydziału unieważnień lub izby odwoławczej na wniosek złożony w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia decyzji ustalającej koszty. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia opłaty za weryfikację kwoty kosztów. Wydział sprzeciwów, wydział unieważnień lub izba odwoławcza, w zależności od przypadku, wydaje decyzję w sprawie wniosku o weryfikację decyzji ustalającej koszty bez przeprowadzania postępowania ustnego.

Artykuł 110

Wykonywanie decyzji ustalającej wysokość kosztów

1. Każda ostateczna decyzja Urzędu ustalająca wysokość kosztów jest wykonalna.
2. Wykonanie regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ odpowiedzialny za sprawdzanie autentyczności decyzji, o której mowa w ust. 1, i przekazuje jego dane kontaktowe Urzędowi, Trybunałowi Sprawiedliwości oraz Komisji. Organ ten nadaje decyzji klauzulę wykonalności, przy czym sprawdzenie autentyczności decyzji jest jedyną formalnością.
3. Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanej strony może ona przystąpić do wykonania zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio przed właściwy organ.
4. Wykonanie może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże sądy danego kraju są właściwe w sprawie skarg, gdy wykonanie przebiega w sposób nieprawidłowy.

SEKCJA 3

Informowanie opinii publicznej oraz władz państw członkowskich

Artykuł 111

Rejestr unijnych znaków towarowych

1. Urząd prowadzi rejestr unijnych znaków towarowych i aktualizuje go.
2. Rejestr zawiera następujące wpisy dotyczące zgłoszeń i rejestracji unijnego znaku towarowego:
 - a) data zgłoszenia;
 - b) numer akt zgłoszenia;
 - c) data opublikowania zgłoszenia;
 - d) imię i nazwisko lub nazwa oraz adres zgłaszającego;
 - e) imię i nazwisko oraz adres prowadzenia działalności pełnomocnika innego niż ten, o którym mowa w art. 119 ust. 3 zdanie pierwsze;
 - f) przedstawienie znaku ze wskazaniem jego charakteru, a w stosownych przypadkach – opis znaku;
 - g) wskazanie towarów i usług przez podanie ich nazw;
 - h) dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa zgodnie z art. 35;
 - i) dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgodnie z art. 38;
 - j) dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, jak określono w art. 39;
 - k) oświadczenie, że w następstwie używania znak uzyskał charakter odróżniający zgodnie z art. 7 ust. 3;
 - l) wskazanie, że znak jest znakiem wspólnym;
 - m) wskazanie, że znak jest znakiem certyfikującym;
 - n) język złożonego zgłoszenia oraz drugi język wskazany przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu zgodnie z art. 146 ust. 3;

- o) data rejestracji znaku w rejestrze oraz numer rejestracji;
 - p) oświadczenie, że zgłoszenie jest następstwem przekształcenia rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, zgodnie z art. 204 niniejszego rozporządzenia, wraz z datą rejestracji międzynarodowej na podstawie art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub datą, z którą zostało wpisane rozszerzenie terytorialne na Unię dokonane po rejestracji międzynarodowej na podstawie art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego i, w stosownych przypadkach, wraz z datą pierwszeństwa rejestracji międzynarodowej.
3. Rejestr zawiera także następujące wpisy, wraz z datą dokonania takiego wpisu:
- a) zmiana imienia i nazwiska lub nazwy, adresu lub przynależności państwowej właściciela unijnego znaku towarowego lub zmiana państwa, w którym właściciel ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub prowadzi działalność;
 - b) zmiana imienia i nazwiska lub adresu prowadzenia działalności pełnomocnika innego niż ten, o którym mowa w art. 119 ust. 3 zdanie pierwsze;
 - c) w przypadku ustanowienia nowego pełnomocnika – jego imię i nazwisko oraz adres prowadzenia działalności;
 - d) zmiana znaku zgodnie z art. 49 i 54 oraz sprostowanie błędów;
 - e) odnotowanie zmiany regulaminu używania znaku wspólnego zgodnie z art. 79;
 - f) dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, jak określono w art. 39, zgodnie z art. 40;
 - g) przeniesienie całkowite lub częściowe zgodnie z art. 20;
 - h) ustanowienie lub przeniesienie prawa rzeczowego zgodnie z art. 22 oraz rodzaj prawa rzeczowego;
 - i) wszczęcie egzekucji zgodnie z art. 23 i objęcie postępowaniem upadłościowym zgodnie z art. 24;
 - j) udzielenie lub przeniesienie licencji zgodnie z art. 25 i, w stosownych przypadkach, rodzaj licencji;
 - k) przedłużenie rejestracji zgodnie z art. 53, data, z którą staje się ono skuteczne, i wszelkie ograniczenia zgodnie z art. 53 ust. 4;
 - l) wzmianka o stwierdzeniu wygaśnięcia rejestracji zgodnie z art. 53;
 - m) oświadczenie o wycofaniu lub o zrzeczeniu się przez właściciela znaku zgodnie z odpowiednio art. 49 i 57;
 - n) data wniesienia i dane dotyczące: sprzeciwu zgodnie z art. 46, wniosku zgodnie z art. 63 lub roszczenia wzajemnego zgodnie z art. 128 ust. 4 o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, lub odwołania zgodnie z art. 38;
 - o) data i treść decyzji w sprawie sprzeciwu, w sprawie wniosku lub roszczenia wzajemnego zgodnie z art. 64 ust. 6 lub art. 128 ust. 6 zdanie trzecie, lub w sprawie odwołania zgodnie z art. 71;
 - p) wzmianka o otrzymaniu wniosku o konwersję zgodnie z art. 140 ust. 2;
 - q) wykreślenie pełnomocnika wpisanego zgodnie z ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu;
 - r) wykreślenie starszeństwa znaku krajowego;
 - s) zmiana lub wykreślenie z rejestru danych, o których mowa w lit. h), i) i j) niniejszego ustępu;
 - t) zastąpienie unijnego znaku towarowego rejestracją międzynarodową zgodnie z art. 197;
 - u) data i numer rejestracji międzynarodowych opartych na zgłoszeniu unijnego znaku towarowego, który został zarejestrowany jako unijny znak towarowy zgodnie z art. 185 ust. 1;
 - v) data i numer rejestracji międzynarodowych opartych na unijnym znaku towarowym zgodnie z art. 185 ust. 2;
 - w) podział zgłoszenia zgodnie z art. 50 i podział rejestracji zgodnie z art. 56 wraz z danymi, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wydzielonej rejestracji, a także wykaz towarów i usług pierwotnej rejestracji ze zmianami;

- x) uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu w rejestrze zgodnie z art. 103, w przypadku gdy uchylenie lub wykreślenie dotyczy odpowiednio decyzji lub wpisu, które zostały opublikowane;
 - y) odnotowanie zmiany regulaminu używania unijnego znaku certyfikującego zgodnie z art. 88.
4. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że w rejestrze umieszcza się inne wpisy niż te, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, z zastrzeżeniem art. 149 ust. 4.
5. Rejestr może być prowadzony w formie elektronicznej. Urząd zbiera, organizuje, upublicznia i przechowuje dane, o których mowa w ust. 2 i 3, w tym dane osobowe, na potrzeby określone w ust. 8. Urząd zapewnia, aby rejestr był dostępny publicznie do wglądu w przystępny sposób.
6. Właściciela unijnego znaku towarowego zawiadamia się o każdej zmianie w rejestrze.
7. Urząd wydaje – na wniosek i za opłatą – uwierzytelnione lub niewierzytelnione wyciągi z rejestru.
8. Dane dotyczące wpisów wymienionych w ust. 2 i 3, w tym dane osobowe, przetwarzane są w celu:
- a) administrowania zgłoszeniami lub rejestracjami, jak określono w niniejszym rozporządzeniu i aktach przyjętych na jego podstawie;
 - b) prowadzenia rejestru publicznego udostępnianego do wglądu i w celu pozyskiwania informacji organom publicznym i podmiotom gospodarczym, aby umożliwić im wykonywanie praw przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia i uzyskanie wiedzy o istnieniu wcześniejszych praw należących do osób trzecich; oraz
 - c) sporządzania sprawozdań i statystyk umożliwiających Urzędowi optymalizowanie swojego działania i poprawę funkcjonowania systemu.
9. Wszystkie dane, w tym dane osobowe dotyczące wpisów w ust. 2 i 3, uważa się za dane leżące w interesie publicznym, do których osoby trzecie mogą mieć dostęp. Ze względu na pewność prawa wpisy w rejestrze przechowuje się bezterminowo.

Artykuł 112

Baza danych

1. Urząd zobowiązany jest – oprócz prowadzenia rejestru w rozumieniu art. 111 – do zbierania i przechowania w elektronicznej bazie danych wszystkich danych dostarczonych przez zgłaszających lub inne strony postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na jego podstawie.
2. Elektroniczna baza danych może zawierać dane osobowe wykraczające poza dane zawarte w rejestrze zgodnie z art. 111, w zakresie w jakim takie dane są wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na jego podstawie. Zbieranie, przechowywanie i przetwarzanie takich danych służy do:
- a) administrowania zgłoszeniami lub rejestracjami, jak określono w niniejszym rozporządzeniu i aktach przyjętych na jego podstawie;
 - b) udostępniania informacji niezbędnych do łatwiejszego i bardziej skutecznego prowadzenia odpowiednich postępowań;
 - c) komunikowania się ze zgłaszającymi i innymi stronami postępowania;
 - d) sporządzania sprawozdań i statystyk umożliwiających Urzędowi optymalizowanie swojego działania i poprawę funkcjonowania systemu.
3. Dyrektor wykonawczy określa warunki dostępu do elektronicznej bazy danych i sposób, w jaki można udostępniać jej zawartość, z wyjątkiem danych osobowych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ale wraz z danymi wymienionymi w art. 111, do odczytu maszynowego, w tym opłaty za taki dostęp.
4. Dostęp do danych osobowych, o których mowa w ust. 2, jest ograniczony i nie udostępnia się takich danych publicznie bez wyraźnej zgody zainteresowanej strony.

5. Wszystkie dane przechowywane są bezterminowo. Zainteresowana strona może jednakże wnieść o usunięcie wszelkich danych osobowych z bazy danych po 18 miesiącach od wygaśnięcia unijnego znaku towarowego lub zakończenia odpowiedniej procedury *inter partes*. Zainteresowana strona jest uprawniona do uzyskania w dowolnym momencie sprostowania niedokładnych lub błędnych danych.

Artykuł 113

Dostęp on-line do decyzji

1. Decyzje Urzędu są udostępniane publicznie *on-line* do celów informacji i konsultacji w trosce o przejrzystość i przewidywalność. Każda strona postępowania, w wyniku którego wydana została decyzja, może wnieść o usunięcie wszelkich danych osobowych zawartych w tej decyzji.
2. Urząd może zapewnić dostęp *on-line* do wyroków sądów krajowych i sądów Unii związanych z jego zadaniami w zakresie upowszechniania wiedzy o kwestiach własności intelektualnej oraz promocji konwergencji praktyk. Urząd respektuje warunki pierwotnej publikacji w odniesieniu do danych osobowych.

Artykuł 114

Wgląd do akt

1. Akta odnoszące się do zgłoszeń unijnych znaków towarowych, które nie zostały opublikowane, nie są udostępniane do wglądu bez zgody zgłaszającego.
2. Każda osoba, która może udowodnić, że zgłaszający unijny znak towarowy oświadczył, że po zarejestrowaniu znaku towarowego powoła się na prawa wynikające z rejestracji przeciwko niej, może uzyskać wgląd do akt przed publikacją tego zgłoszenia i bez zgody zgłaszającego.
3. Po publikacji zgłoszenia unijnego znaku towarowego akta odnoszące się do tego zgłoszenia i zawarty w nich znak towarowy mogą, na wniosek, być przedmiotem wglądu.
4. W przypadku gdy akta są przedmiotem wglądu zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, dokumenty dotyczące wyłączenia lub wniosku o wyłączenie zgodnie z art. 169, projekty decyzji i opinii oraz wszelkie inne dokumenty wewnętrzne wykorzystane do przygotowania decyzji i opinii, a także część akt, w przypadku której strona zainteresowana wykazała szczególny interes odnośnie do zachowania ich w poufności, zanim złożono wniosek o wgląd do akt, mogą być nieudostępniowane, chyba że wgląd w taką część akt jest uzasadniony nadrzędnymi uzasadnionymi interesami strony wnoszącej o wgląd.
5. Wgląd do akt zgłoszeń unijnych znaków towarowych oraz akt zarejestrowanych unijnych znaków towarowych dotyczy dokumentów oryginalnych lub kopii tych dokumentów, lub środków technicznych przechowywania tych danych, w przypadku gdy akta są w ten sposób przechowywane. Dyrektor wykonawczy określa sposób wglądu do akt.
6. W przypadku gdy wgląd do akt odbywa się w sposób przewidziany w ust. 7, wniosek o wgląd do akt uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Nie uiszcza się opłaty w przypadku dostępu *on-line* do technicznych środków przechowywania.
7. Wgląd do akt odbywa się w siedzibie Urzędu. Wgląd do akt może być zrealizowany przez wydanie, na wniosek, kopii dokumentów znajdujących się w aktach. Wydanie takich kopii jest uzależnione od uiszczenia opłaty. Urząd wydaje – na wniosek i za opłatą – uwierzytelnione lub niewuierzytelnione kopie zgłoszenia unijnego znaku towarowego.
8. Wgląd do prowadzonych przez Urząd akt dotyczących rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię można uzyskać, na wniosek, począwszy od daty publikacji, o której mowa w art. 190 ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1, 3 i 4 niniejszego artykułu.
9. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w ust. 4 Urząd może, na wniosek, przekazać informacje z wszelkich akt zgłoszonego lub zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, pod warunkiem że została uiszczona opłata. Urząd może jednak wymagać, by skorzystano z możliwości uzyskania bezpośredniego wglądu do akt, jeżeli uzna to za właściwe ze względu na ilość informacji do przekazania.

*Artykuł 115***Przechowywanie akt**

1. Urząd przechowuje akta wszelkich procedur odnoszących się do zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub do rejestracji unijnego znaku towarowego. Dyrektor wykonawczy określa formę, w jakiej te akta są przechowywane.
2. W przypadku gdy akta przechowywane są w formacie elektronicznym są one lub ich kopie zapasowe przechowywane przez czas nieokreślony. Oryginalne dokumenty złożone przez strony postępowania i stanowiące podstawę takich akt elektronicznych są niszczone po upływie okresu następującego po ich otrzymaniu przez Urząd, który to okres ustala dyrektor wykonawczy.
3. W przypadku gdy i w zakresie, w jakim akta lub ich części przechowywane są w formie innej niż elektroniczna, dokumenty lub dowody wchodzące w skład tych akt przechowuje się przez okres co najmniej pięciu lat od końca roku, w którym zgłoszenie odrzucono lub wycofano, lub uznano za wycofane, rejestracja unijnego znaku towarowego wygasła całkowicie zgodnie z art. 53, zarejestrowano całkowite zrzeczenie się unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 57 lub całkowicie usunięto unijny znak towarowy z rejestru zgodnie z art. 64 ust. 6 lub art. 128 ust. 6.

*Artykuł 116***Publikacje okresowe**

1. Urząd publikuje okresowo:
 - a) Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej zawierający publikację zgłoszeń oraz wpisów w rejestrze, jak również inne dane dotyczące zgłoszeń lub rejestracji unijnych znaków towarowych, których publikacja jest wymagana przez niniejsze rozporządzenie lub akty przyjęte na jego podstawie;
 - b) Dziennik Urzędowy Urzędu zawierający powiadomienia i informacje ogólne dyrektora wykonawczego, a także wszelkie inne informacje istotne dla niniejszego rozporządzenia lub dla jego stosowania.

Publikacje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), mogą być dokonywane w formie elektronicznej.

2. Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej jest publikowany w sposób określony przez dyrektora wykonawczego, który określa również częstotliwość jego publikacji.
3. Dziennik Urzędowy Urzędu publikowany jest w językach Urzędu. Dyrektor wykonawczy może jednak określić, że niektóre elementy publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu we wszystkich językach urzędowych Unii.
4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
 - a) datę, którą należy uznać za datę publikacji w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej;
 - b) sposób publikacji wpisów dotyczących rejestracji znaku towarowego, które nie zawierają zmian w stosunku do opublikowanego zgłoszenia;
 - c) formy, w jakich wydania Dziennika Urzędowego Urzędu można udostępniać publicznie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

*Artykuł 117***Współpraca administracyjna**

1. Jeżeli niniejsze rozporządzenie lub ustawodawstwa krajowe nie stanowią inaczej, Urząd i sądy lub władze państw członkowskich pomagają sobie wzajemnie, przekazując na wniosek informacje lub udostępniając akta do wglądu. Jeżeli Urząd udostępnia akta do wglądu dla sądów, prokuratury lub centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej, wgląd taki nie podlega ograniczeniom ustanowionym w art. 114.
2. Urząd nie pobiera opłat za przekazanie informacji ani za udostępnienie akt do wglądu.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe uregulowania dotyczące sposobu wymiany informacji między Urzędem a organami państw członkowskich i udostępniania akt do wglądu, z uwzględnieniem ograniczeń, którym podlega wgląd do akt dotyczących zgłoszeń lub rejestracji unijnego znaku towarowego, zgodnie z art. 114, w przypadku udostępniania ich do wglądu osobom trzecim. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 118

Wymiana publikacji

1. Urząd oraz centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich przekazują sobie wzajemnie, na wniosek, nieodpłatnie, na własne potrzeby, jeden lub kilka egzemplarzy ich odpowiednich publikacji.
2. Urząd może zawierać umowy odnoszące się do wymiany lub przekazywania publikacji.

SEKCJA 4

Pełnomocnictwo

Artykuł 119

Ogólne zasady pełnomocnictwa

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 od żadnej osoby nie można wymagać posiadania pełnomocnika w postępowaniu przed Urzędem.
2. Bez uszczerbku dla ust. 3 zdanie drugie niniejszego artykułu osoby fizyczne lub prawne, które nie mają miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym, są reprezentowane przed Urzędem zgodnie z art. 120 ust. 1 we wszystkich postępowaniach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego.
3. Osoby fizyczne lub prawne, które mają stałe miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe w Europejskim Obszarze Gospodarczym, mogą być reprezentowane przed Urzędem przez pracownika. Pracownik osoby prawnej, do którego stosuje się niniejszy ustęp, może również reprezentować inne osoby prawne, które mają powiązania gospodarcze z tą osobą prawną, nawet jeśli te inne osoby prawne nie mają siedziby, głównego miejsca prowadzenia działalności ani rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym. Pracownicy, którzy reprezentują osoby – w rozumieniu niniejszego ustępu – składają, na żądanie Urzędu lub, w odpowiednich przypadkach, strony postępowania, podpisany dokument pełnomocnictwa do złożenia w aktach.
4. W przypadku działających wspólnie zgłaszających lub osób trzecich ustanawia się wspólnego pełnomocnika.

Artykuł 120

Zawodowi pełnomocnicy

1. Osoby fizyczne lub prawne mogą być reprezentowane przed Urzędem wyłącznie przez:
 - a) osobę wykonującą zawód prawnika mającą odpowiednie kwalifikacje w jednym z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego, posiadającą miejsce prowadzenia działalności na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego, w zakresie, w jakim jest ona uprawniona w ramach danego państwa członkowskiego do występowania jako pełnomocnik w sprawach dotyczących znaków towarowych;
 - b) zawodowych pełnomocników, których imiona i nazwiska znajdują się na liście prowadzonej w tym celu przez Urząd.Pełnomocnicy działający przed Urzędem składają – na wniosek Urzędu lub, w stosownych przypadkach, na wniosek drugiej strony postępowania – podpisany dokument pełnomocnictwa do złożenia w aktach.
2. Na listę zawodowych pełnomocników może być wpisana każda osoba fizyczna, która:
 - a) ma obywatelstwo jednego z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

- b) ma miejsce prowadzenia działalności lub zatrudnienia w Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- c) jest uprawniona do reprezentowania osób fizycznych lub prawnych w sprawach dotyczących znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Jeżeli w danym państwie uprawnienie takie nie jest uwarunkowane wymogiem posiadania specjalnych kwalifikacji zawodowych, osoby wnoszące o wpisanie na listę Urzędu, które występują w sprawach dotyczących znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w tym państwie, muszą działać regularnie w tym zakresie przez okres co najmniej pięciu lat. Jednakże od osób, których kwalifikacje zawodowe w zakresie reprezentowania osób fizycznych lub prawnych w sprawach znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej są uznawane oficjalnie zgodnie z przepisami ustanowionym przez dane państwo, nie wymaga się, by wykonywały one zawód.
3. Wpisu dokonuje się na wniosek, do którego załączone jest świadectwo wydane przez centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej danego państwa członkowskiego, które wskazuje, że warunki ustanowione w ust. 2 są spełnione.
4. Dyrektor wykonawczy może przyznać odstępstwo od:
- a) wymogu określonego w ust. 2 lit. c) zdanie drugie, jeżeli wnioskodawca udowodni, że zdobył wymagane kwalifikacje w inny sposób;
- b) wymogu określonego w ust. 2 lit. a) w przypadku wysoko wykwalifikowanych specjalistów, pod warunkiem spełniania wymogów określonych w ust. 2 lit. b) i c).
5. Dana osoba może zostać usunięta z listy zawodowych pełnomocników na swój wniosek lub w momencie utraty zdolności do występowania w charakterze pełnomocnika. Zmiany listy zawodowych pełnomocników publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

Artykuł 121

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208, określających:

- a) warunki i procedurę wyznaczania wspólnego pełnomocnika, o którym mowa w art. 119 ust. 4;
- b) warunki, na jakich pracownicy, o których mowa w art. 119 ust. 3, i zawodowi pełnomocnicy, o których mowa w art. 120 ust. 1, muszą złożyć w Urzędzie podpisany dokument pełnomocnictwa, aby móc podjąć się reprezentacji, oraz treść tego pełnomocnictwa;
- c) okoliczności, w których dana osoba może zostać usunięta z listy zawodowych pełnomocników, o której mowa w art. 120 ust. 5.

ROZDZIAŁ X

JURYSDYKCJA ORAZ POSTĘPOWANIE W PRZYPADKU POWÓDZTW ODNOSZĄCYCH SIĘ DO UNIJNYCH ZNAKÓW TOWAROWYCH

SEKCJA 1

Stosowanie przepisów prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych

Artykuł 122

Stosowanie przepisów prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych

1. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, przepisy prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych stosują się do postępowań odnoszących się do unijnych znaków towarowych oraz zgłoszeń unijnych znaków towarowych, jak również do postępowań odnoszących się do jednoczesnych i kolejnych powództw na podstawie unijnych znaków towarowych i krajowych znaków towarowych.

2. W przypadku postępowań w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 124:
 - a) art. 4, art. 6, art. 7 pkt 1, 2, 3 i 5 oraz art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 nie stosuje się;
 - b) art. 25 i 26 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 125 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;
 - c) postanowienia rozdziału II rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, które stosuje się do osób zamieszkałych w państwie członkowskim, stosuje się także do osób, które nie mają miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, ale które mają tam swoje przedsiębiorstwo.
3. W niniejszym rozporządzeniu odesłania do rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 obejmują w stosownych przypadkach Umowę pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych sporządzoną w dniu 19 października 2005 r.

SEKCJA 2

Spory dotyczące naruszenia oraz unijnych znaków towarowych towarowych

Artykuł 123

Sądy w sprawach unijnych znaków towarowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów i trybunałów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia.
2. Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o każdej zmianie dotyczącej liczby, nazw lub właściwości miejscowej sądów objętych wykazem sądów w sprawach unijnych znaków towarowych, przekazanym przez państwo członkowskie Komisji zgodnie z art. 95 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
3. Informacje określone w ust. 2 Komisja przekazuje państwom członkowskim i publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 124

Jurysdykcja w sprawach naruszenia i ważności

Sądy w sprawach unijnych znaków towarowych mają wyłączną właściwość:

- a) w przypadku wszystkich powództw, których przedmiotem jest naruszenie oraz – jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe – w przypadku powództw dotyczących zagrożenia naruszenia, odnoszących się do unijnego znaku towarowego;
- b) w przypadku powództw o stwierdzenie braku naruszenia, jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe;
- c) w przypadku wszystkich powództw wnoszonych w wyniku czynności określonych w art. 11 ust. 2;
- d) w roszczeniach wzajemnych o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego na podstawie art. 128.

Artykuł 125

Jurysdykcja międzynarodowa

1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, jak również wszelkich przepisów rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 mających zastosowanie na mocy art. 122, postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 124 toczą się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania/siedzibę, lub jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania/siedziby w żadnym z państw członkowskich, w tym, w którym ma przedsiębiorstwo.
2. Jeżeli pozwany nie ma miejsca zamieszkania/siedziby ani przedsiębiorstwa w żadnym z państw członkowskich, postępowania takie toczą się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym miejsce zamieszkania/siedzibę ma powód, a jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania/siedziby w żadnym z państw członkowskich, w tym, w którym ma przedsiębiorstwo.

3. Jeżeli ani pozwany, ani powód nie mają takiego miejsca zamieszkania/siedziby ani przedsiębiorstwa, wówczas postępowanie toczy się przed sądami tego państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę Urząd.
4. Bez względu na przepisy ust. 1, 2 i 3:
 - a) artykuł 25 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 stosuje się w przypadku, gdy strony postanowią, że właściwość ma inny sąd w sprawach unijnych znaków towarowych;
 - b) artykuł 26 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 stosuje się w przypadku, gdy pozwany stawi się przed innym sądem w sprawach unijnych znaków towarowych.
5. Postępowania w odniesieniu do powództw i roszczeń określonych w art. 124, z wyjątkiem powództw o stwierdzenie braku naruszenia unijnego znaku towarowego, mogą również toczyć się przed sądami państwa członkowskiego, w którym miało miejsce naruszenie lub wystąpiła groźba naruszenia lub w którym została dokonana czynność, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 126

Zakres jurysdykcji

1. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 125 ust. 1–4, ma właściwość w sprawach, których przedmiotem są:
 - a) czynności naruszenia lub groźba naruszenia na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich;
 - b) czynności, o których mowa w art. 11 ust. 2, dokonane na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich.
2. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, którego właściwość wynika z art. 125 ust. 5, ma właściwość wyłącznie w sprawach, których przedmiotem są czynności dokonane lub groźba ich dokonania na terytorium państwa członkowskiego, w którym ten sąd ma swoją siedzibę.

Artykuł 127

Domniemanie ważności – obrona co do istoty sprawy

1. Sądy w sprawach unijnych znaków towarowych uznają unijny znak towarowy za ważny, jeżeli jego ważność nie jest kwestionowana przez pozwanego w roszczeniu wzajemnym o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie.
2. Ważność unijnego znaku towarowego nie może być przedmiotem sporu w powództwie o stwierdzenie braku naruszenia.
3. W powództwach, o których mowa w art. 124 lit. a) i c), zarzut odnoszący się do stwierdzenia wygaśnięcia unijnego znaku towarowego, podniesiony drogą inną niż roszczenie wzajemne, jest dopuszczalny, jeżeli pozwany twierdzi, że w momencie wniesienia powództwa o naruszenie istniała możliwość stwierdzenia wygaśnięcia unijnego znaku towarowego z powodu braku rzeczywistego używania.

Artykuł 128

Roszczenia wzajemne

1. Roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie może być oparte na podstawach stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia wymienionych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych odrzuca roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, jeżeli decyzja wydana przez Urząd, dotycząca tego samego przedmiotu sprawy i przyczyny powództwa między tymi samymi stronami, stała się już prawomocna.
3. Jeżeli roszczenie wzajemne zostało podniesione w postępowaniu, w którym właściciel znaku towarowego nie jest jeszcze stroną, powiadamia się go i może zostać włączony w charakterze strony na warunkach określonych w ustawodawstwie krajowym.

4. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, do którego zostało zgłoszone roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, nie rozpatruje roszczenia wzajemnego, dopóki zainteresowana strona lub sam sąd nie zawiadomi Urzędu o dacie, z jaką roszczenie wzajemne zostało zgłoszone. Urząd odnotowuje tę informację w rejestrze. Jeżeli przed zgłoszeniem roszczenia wzajemnego w Urzędzie złożono wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, Urząd informuje o tym sąd, który zawiesza postępowanie zgodnie z art. 132 ust. 1 do momentu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie wniosku lub do momentu wycofania wniosku.
5. Artykuł 64 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.
6. W przypadku gdy sąd w sprawach unijnych znaków towarowych wydał orzeczenie, które stało się prawomocne, w sprawie roszczenia wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, kopia orzeczenia przekazywana jest niezwłocznie Urzędowi przez sąd lub przez którąkolwiek ze stron postępowania krajowego. Urząd lub każda inna zainteresowana strona może zażądać informacji na temat takiego przekazania. Urząd odnotowuje wzmiankę o orzeczeniu w rejestrze i podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z jego rozstrzygnięciem.
7. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, prowadzący sprawę o roszczenie wzajemne w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia, może zawiesić postępowanie na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego i po wysłuchaniu innych stron zażądać od pozwanego wniesienia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie do Urzędu w wyznaczonym terminie. Jeżeli wniosek nie zostanie wniesiony w tym terminie, postępowanie toczy się dalej; roszczenie wzajemne uważane jest za wycofane. Artykuł 132 ust. 3 stosuje się.

Artykuł 129

Prawo właściwe

1. Sądy w sprawach unijnych znaków towarowych stosują przepisy niniejszego rozporządzenia.
2. We wszystkich sprawach dotyczących znaków towarowych nieobjętych niniejszym rozporządzeniem odpowiedni sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje prawo krajowe mające zastosowanie.
3. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę.

Artykuł 130

Sankcje

1. W przypadku gdy sąd w sprawach unijnych znaków towarowych uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia unijnego znaku towarowego, wydaje, chyba że istnieją szczególne powody zaniechania tego, decyzję zakazującą pozwanemu działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia unijnego znaku towarowego. Stosuje również takie środki, zgodnie z przepisami swojego ustawodawstwa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu.
2. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych może również stosować środki lub zarządzenia dostępne na podstawie prawa mającego zastosowanie, jakie uzna za właściwe w okolicznościach danej sprawy.

Artykuł 131

Środki tymczasowe i zabezpieczające

1. Do sądów państwa członkowskiego może być złożony wniosek o środki tymczasowe włącznie z zabezpieczającymi w odniesieniu do unijnego znaku towarowego lub zgłoszenia unijnego znaku towarowego, które mogą być dostępne na mocy prawa tego państwa w odniesieniu do krajowego znaku towarowego, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia sąd w sprawach unijnych znaków towarowych w innym państwie członkowskim ma właściwość co do istoty sprawy.

2. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, którego właściwość określają przepisy art. 125 ust. 1, 2, 3 lub 4, ma właściwość do przyznania środków tymczasowych i zabezpieczających, które stosuje się na terytorium każdego z państw członkowskich z zastrzeżeniem każdej niezbędnej procedury uznawania i wykonania, określonej postanowieniami rozdziału III rozporządzenia (UE) nr 1215/2012. Żaden inny sąd nie jest właściwy.

Artykuł 132

Szczególne przepisy w sprawie powiązanych powództw

1. Jeżeli nie występują szczególne podstawy do kontynuowania postępowania, sąd w sprawach unijnych znaków towarowych rozpatrujący powództwo określone w art. 124, inne niż powództwo w sprawie o stwierdzenie braku naruszenia, zawiesza postępowanie z urzędu po wysłuchaniu stron lub na wniosek jednej ze stron po wysłuchaniu pozostałych stron, w przypadku gdy ważność unijnego znaku towarowego jest przedmiotem postępowania przed innym sądem w sprawach unijnych znaków towarowych z powodu roszczenia wzajemnego lub w przypadku gdy wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie został już zgłoszony do Urzędu.

2. Jeżeli nie istnieją szczególne powody dla kontynuowania postępowania, Urząd prowadzący postępowanie w sprawie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie zawiesza postępowanie z urzędu po wysłuchaniu stron lub na wniosek jednej ze stron po wysłuchaniu pozostałych stron, w przypadku gdy ważność unijnego znaku towarowego jest już przedmiotem postępowania przed sądem w sprawach unijnych znaków towarowych z powodu roszczenia wzajemnego. Jednakże jeżeli jedna ze stron postępowania przed sądem w sprawach unijnych znaków towarowych wystąpi z takim wnioskiem, sąd może zawiesić postępowanie po wysłuchaniu pozostałych stron w tym postępowaniu. W takim przypadku Urząd kontynuuje toczące się przed nim postępowanie.

3. W przypadku gdy sąd w sprawach unijnych znaków towarowych zawiesza postępowanie, może zarządzić przyjęcie tymczasowych i zabezpieczających środków na okres zawieszenia.

Artykuł 133

Jurysdykcja sądów drugiej instancji w sprawach unijnych znaków towarowych – dalsze odwołanie

1. Od decyzji sądów w sprawach unijnych znaków towarowych przysługuje odwołanie do sądów w sprawach unijnych znaków towarowych działających jako sądy drugiej instancji, w odniesieniu do postępowania wynikającego z powództw i roszczeń określonych w art. 124.

2. Warunki, na jakich odwołanie może być wniesione do sądu w sprawach unijnych znaków towarowych drugiej instancji, określa ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym taki sąd ma swoją siedzibę.

3. Przepisy krajowe dotyczące dalszego odwołania stosuje się do orzeczeń sądów w sprawach unijnych znaków towarowych drugiej instancji.

SEKCJA 3

Inne spory dotyczące unijnych znaków towarowych

Artykuł 134

Przepisy uzupełniające w sprawie jurysdykcji sądów krajowych innych niż sądy w sprawach unijnych znaków towarowych

1. W państwie członkowskim, którego sądy są właściwe na mocy art. 122 ust. 1, sądy te są właściwe dla powództw innych niż określone w art. 124, dla których byłyby właściwe miejscowo oraz rzeczowo w przypadku powództw odnoszących się do krajowego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie.

2. Jeżeli na mocy art. 122 ust. 1 oraz ust. 1 niniejszego artykułu żaden sąd nie ma właściwości dla powództw odnoszących się do unijnego znaku towarowego, innych niż określone w art. 124, powództwa te mogą być rozpoznawane przez sądy państwa członkowskiego, w którym Urząd ma swoją siedzibę.

Artykuł 135

Obowiązek sądu krajowego

Sąd krajowy, który rozpatruje powództwo odnoszące się do unijnego znaku towarowego inne niż powództwo określone w art. 124, traktuje ten unijny znak towarowy tak jak znak ważny.

ROZDZIAŁ XI

SKUTKI DLA USTAWODAWSTW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

SEKCJA 1

Powództwa cywilne na podstawie kilku znaków towarowych

Artykuł 136

Powództwa cywilne równoczesne i sukcesywne na podstawie unijnych znaków towarowych i krajowych znaków towarowych

1. W przypadku gdy powództwa o naruszenie wnoszone są na tej samej podstawie i między tymi samymi stronami przed sądami różnych państw członkowskich, jedno na podstawie unijnego znaku towarowego, drugie na podstawie krajowego znaku towarowego:

- a) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, uznaje z urzędu swoją niewłaściwość na rzecz tego sądu, w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla identycznych towarów lub usług. Sąd, który powinien uznać swoją niewłaściwość, może zawiesić postępowanie, jeśli właściwość innego sądu jest kwestionowana;
- b) sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo, może zawiesić postępowanie w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla podobnych towarów lub usług oraz w przypadku gdy dane znaki towarowe są podobne i ważne dla identycznych lub podobnych towarów lub usług.

2. Sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie na podstawie unijnego znaku towarowego oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego znaku krajowego ważnego dla identycznych towarów lub usług.

3. Sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie na podstawie krajowego znaku towarowego, oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego unijnego znaku towarowego ważnego dla identycznych towarów lub usług.

4. Ustępów 1, 2 i 3 nie stosuje się do środków tymczasowych, włączając środki zabezpieczające.

SEKCJA 2

Stosowanie ustawodawstw krajowych do celów zakazu używania unijnych znaków towarowych

Artykuł 137

Zakaz używania unijnych znaków towarowych

1. Niniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo istniejące w ustawodawstwach państw członkowskich do występowania z roszczeniem w sprawie naruszenia wcześniejszych praw w rozumieniu art. 8 lub art. 60 ust. 2 w odniesieniu do używania późniejszego unijnego znaku towarowego. Roszczenia w sprawie naruszenia wcześniejszych praw w rozumieniu art. 8 ust. 2 i 4 nie mogą być jednakże zgłaszane, jeżeli właściciel wcześniejszego prawa nie może wnieść o unieważnienie unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 61 ust. 2.

2. Niniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo do wszczęcia postępowania na mocy prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego państwa członkowskiego lub na podstawie przepisów prawa Unii do celów zakazu używania unijnego znaku towarowego w zakresie, w jakim używanie krajowego znaku towarowego może być zakazane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego lub prawo Unii.

Artykuł 138

Wcześniejsze prawa o znaczeniu lokalnym

1. Właściciel wcześniejszego prawa, które ma tylko lokalne znaczenie, może sprzeciwić się używaniu unijnego znaku towarowego na terytorium, na którym jego prawo jest chronione, w zakresie, w jakim zezwala na to ustawodawstwo danego państwa członkowskiego.
2. Ustęp 1 przestaje obowiązywać, jeżeli właściciel wcześniejszego prawa przyzwolił na używanie unijnego znaku towarowego na terytorium, na którym jego prawo jest chronione przez okres pięciu kolejnych lat, mając świadomość takiego używania, chyba że zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało dokonane w złej wierze.
3. Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwu wobec korzystania z prawa określonego w ust. 1, nawet jeżeli na to prawo nie można się już powołać przeciwko unijnemu znakowi towarowemu.

SEKCJA 3

Konwersja na zgłoszenie krajowego znaku towarowego

Artykuł 139

Wniosek o zastosowanie procedury krajowej

1. Zgłaszający lub właściciel unijnego znaku towarowego może wnieść o konwersję swojego zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub unijnego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego:
 - a) w zakresie, w jakim zgłoszenie unijnego znaku towarowego jest odrzucone, wycofane lub uznane za wycofane;
 - b) w zakresie, w jakim unijny znak towarowy przestaje wywoływać skutki prawne.
2. Konwersja nie może mieć miejsca:
 - a) w przypadku stwierdzenia wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego na podstawie nieużywania tego znaku, chyba że w państwie członkowskim, dla którego wnioskował o tę konwersję, unijny znak towarowy był używany w warunkach, które stanowią rzeczywiste używanie w rozumieniu ustawodawstwa tego państwa członkowskiego;
 - b) do celów ochrony w danym państwie członkowskim, w którym zgodnie z orzeczeniem Urzędu lub sądu krajowego podstawy odmowy rejestracji lub podstawy stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia mają zastosowanie do zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub unijnego znaku towarowego.
3. Zgłoszenie krajowego znaku towarowego wynikające z konwersji zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub unijnego znaku towarowego korzysta, w odniesieniu do danego państwa członkowskiego, z daty zgłoszenia lub z daty pierwszeństwa tego zgłoszenia lub znaku towarowego oraz, w odpowiednim przypadku, ze starszeństwa znaku towarowego tego państwa zastrzeżonej na mocy art. 39 lub 40.
4. W przypadku gdy zgłoszenie unijnego znaku towarowego uznane jest za wycofane, Urząd powiadamia o tym zgłaszającego oraz wyznacza mu termin trzech miesięcy od daty powiadomienia, w którym może on zgłosić wniosek o konwersję.
5. Jeżeli zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostanie wycofane lub unijny znak towarowy przestał wywoływać skutki z uwagi na zrzeczenie się praw do niego lub nieprzedłużenie rejestracji, wniosek o konwersję zgłasza się w terminie trzech miesięcy od daty, z jaką zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało wycofane lub unijny znak towarowy przestał wywoływać skutki.
6. Jeżeli odmówiono rejestracji zgłoszenia unijnego znaku towarowego decyzją Urzędu lub jeżeli unijny znak towarowy przestał wywoływać skutki w wyniku decyzji Urzędu lub orzeczenia sądu w sprawach unijnych znaków towarowych, wniosek o konwersję zgłasza się w terminie trzech miesięcy od daty, z jaką rozstrzygnięcie stało się prawomocne.
7. Skutek określony w art. 37 ustaje, jeżeli wniosek nie zostanie zgłoszony w odpowiednim terminie.

Artykuł 140

Złożenie, publikacja i przekazanie wniosku o konwersję

1. Wniosek o konwersję składa się w Urzędzie w odpowiednim terminie zgodnie z art. 139 ust. 4, 5 lub 6 i zawiera on wskazanie podstaw konwersji zgodnie z art. 139 ust. 1 lit. a) lub b), państw członkowskich, w odniesieniu do których wnosi się o konwersję, oraz towarów i usług podlegających konwersji. W przypadku gdy wniosek o konwersję zostaje złożony w następstwie nieprzedłużenia rejestracji, okres trzech miesięcy przewidziany w art. 139 ust. 5 rozpoczyna bieg następnego dnia po ostatnim dniu, w którym może zostać złożony wniosek o przedłużenie zgodnie z art. 53 ust. 3. Wniosek o konwersję uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia opłaty za konwersję.

2. W przypadku gdy konwersja dotyczy zgłoszenia unijnego znaku towarowego, które zostało już opublikowane, lub gdy wniosek o konwersję dotyczy unijnego znaku towarowego, otrzymanie każdego takiego wniosku jest odnotowywane w rejestrze, a wniosek o konwersję jest publikowany.

3. Urząd sprawdza, czy wniosek o konwersję spełnia warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w art. 139 ust. 1, 2, 4, 5 i 6 oraz w ust. 1 niniejszego artykułu, a także warunki formalne określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu. Jeżeli warunki dotyczące wniosku nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o konwersję. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 139 ust. 2, Urząd odrzuca wniosek o konwersję z powodu niedopuszczalności jedynie w stosunku do tych państw członkowskich, w odniesieniu do których konwersja nie może mieć miejsca na mocy tego przepisu. W przypadku gdy opłata za konwersję nie została uiszczona w odpowiednim terminie trzech miesięcy zgodnie z art. 139 ust. 4, 5 lub 6, Urząd powiadamia wnioskodawcę, że wniosek o konwersję uważa się za niezłożony.

4. Jeżeli Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych odrzucił zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unieważnił unijny znak towarowy w oparciu o bezwzględne podstawy dotyczące języka jednego z państw członkowskich, konwersja nie może mieć miejsca na podstawie art. 139 ust. 2 w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich, w których język ten jest jednym z języków urzędowych. Jeżeli Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych odrzucił zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unieważnił unijny znak towarowy w oparciu o bezwzględne podstawy mające zastosowanie w całej Unii lub z powodu wcześniejszego unijnego znaku towarowego lub innego prawa własności przemysłowej Unii, konwersja nie może mieć miejsca na podstawie art. 139 ust. 2 w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich.

5. W przypadku gdy wniosek o konwersję spełnia wymogi, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Urząd przekazuje wniosek o konwersję oraz dane, o których mowa w art. 111 ust. 2, centralnym urzędowi zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędowi Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, w odniesieniu do których stwierdzono dopuszczalność wniosku. Urząd powiadamia wnioskodawcę o dacie przekazania wniosku.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub zarejestrowanego unijnego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego zgodnie z ust. 1;
- b) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja wniosku o konwersję zgodnie z ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 141

Formalne wymogi dotyczące konwersji

1. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej, do którego przekazywany jest wniosek o konwersję, może otrzymać z Urzędu wszelkie uzupełniające informacje dotyczące wniosku, umożliwiające podjęcie decyzji odnośnie do krajowego znaku towarowego powstałego w wyniku konwersji.

2. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unijny znak towarowy przekazane zgodnie z art. 140 nie mogą być poddane formalnym wymogom ustawodawstwa krajowego, które są różne od lub dodatkowo w stosunku do przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej, do którego przekazywany jest wniosek, może wymagać, aby w terminie, który nie może być krótszy niż dwa miesiące, wnioskodawca:

- a) uiścił opłatę krajową za zgłoszenie;
- b) przedstawił, w jednym z języków urzędowych danego państwa, tłumaczenie wniosku oraz załączonych dokumentów;
- c) wskazał adres do doręczeń w danym państwie członkowskim;
- d) dostarczył przedstawienie znaku w liczbie egzemplarzy określonej przez dane państwo członkowskie.

ROZDZIAŁ XII

URZĄD

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 142

Status prawny

1. Urząd jest agencją Unii. Ma osobowość prawną.
2. W każdym z państw członkowskich ma zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może on w szczególności nabywać lub zbywać mienie nieruchome i ruchome oraz stawać przed sądem.
3. Urząd reprezentowany jest przez dyrektora wykonawczego.

Artykuł 143

Personel

1. Do personelu Urzędu stosuje się regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia oraz reguły uchwalone wspólnie przez instytucje Unii w celu stosowania przepisów regulaminu pracowniczego, bez uszczerbku dla stosowania art. 166 niniejszego rozporządzenia do członków izb odwoławczych.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 Urząd może korzystać z oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych pracowników niezatrudnionych przez Urząd. Zarząd przyjmuje decyzję ustanawiającą zasady delegowania ekspertów krajowych do Urzędu.

Artykuł 144

Przywileje i immunitety

Do Urzędu i jego pracowników stosuje się Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii.

Artykuł 145

Odpowiedzialność

1. W zakresie odpowiedzialności umownej Urząd stosuje przepisy prawa właściwego dla umowy.
2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej, znajdującej się w umowie zawartej przez Urząd.

3. W przypadku odpowiedzialności deliktowej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez jego wydziały lub jego pracowników przy wykonywaniu ich funkcji zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznawania sporów dotyczących naprawienia szkód określonych w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Urzędu określają przepisy ich regulaminu pracowniczego lub mających zastosowanie warunków zatrudnienia.

Artykuł 146

Języki

1. Zgłoszenia unijnego znaku towarowego dokonuje się w jednym z języków urzędowych Unii.
2. Językami Urzędu są angielski, francuski, hiszpański, niemiecki i włoski.
3. Zgłaszający wskazuje drugi język, który jest językiem Urzędu i którego używanie akceptuje jako możliwy język postępowania w sprawie sprzeciwu, stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia.

Jeżeli zgłoszenie zostało dokonane w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu, Urząd organizuje tłumaczenie zgłoszenia zgodnie z art. 31 ust. 1 na język wskazany przez zgłaszającego.

4. W przypadku gdy zgłaszający unijny znak towarowy jest jedyną stroną w postępowaniu przed Urzędem, językiem postępowania jest język używany przy zgłoszeniu unijnego znaku towarowego. Jeżeli zgłoszenie sporządzone jest w języku innym niż języki Urzędu, Urząd może wysłać informacje pisemne do zgłaszającego w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu.

5. Sprzeciw oraz wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie składa się w jednym z języków Urzędu.
6. Bez uszczerbku dla ust. 5:
 - a) wszelkie wnioski lub oświadczenia dotyczące zgłoszenia unijnego znaku towarowego można składać w języku użytym do zgłoszenia tego unijnego znaku towarowego lub w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu;
 - b) wszelkie wnioski lub oświadczenia dotyczące zarejestrowanego unijnego znaku towarowego mogą zostać złożone w jednym z języków Urzędu.

Jednak w przypadku gdy zgłoszenie zostaje złożone z użyciem jakiegokolwiek formularza udostępnionego przez Urząd, o których mowa w art. 100 ust. 2, można użyć takich formularzy w dowolnym języku urzędowym Unii, pod warunkiem że formularz, w zakresie elementów tekstowych, jest wypełniony w jednym z języków Urzędu.

7. Jeżeli język wybrany zgodnie z ust. 5 dla sprzeciwu lub dla wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie jest językiem zgłoszenia znaku towarowego lub drugim językiem wskazanym w tym zgłoszeniu, język ten jest językiem postępowania.

Jeżeli język wybrany zgodnie z ust. 5 dla sprzeciwu lub dla wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie nie jest ani językiem zgłoszenia znaku towarowego, ani drugim językiem wskazanym w tym zgłoszeniu, strona wnosząca sprzeciw lub strona ubiegająca się o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie zobowiązana jest przedstawić na własny koszt tłumaczenie swojego wniosku albo na język zgłoszenia znaku towarowego, pod warunkiem że jest to język Urzędu, albo na drugi język wskazany w zgłoszeniu. Tłumaczenie przedstawia się w terminie jednego miesiąca od upływu terminu do wniesienia sprzeciwu lub złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie. Język, na jaki wniosek został przetłumaczony, staje się językiem postępowania.

8. Strony w postępowaniach w sprawach sprzeciwu, stwierdzenia wygaśnięcia, unieważnienia lub odwołania mogą postanowić, że inny język urzędowy Unii jest językiem postępowania.

9. Bez uszczerbku dla ust. 4 i 8 i o ile nie przewidziano inaczej, w postępowaniu pisemnym przed Urzędem każda ze stron może posłużyć się dowolnym językiem Urzędu. Jeżeli wybrany język nie jest językiem postępowania, strona musi przedstawić w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego dokumentu jego tłumaczenie na język postępowania. W przypadku gdy zgłaszający unijny znak towarowy jest jedyną stroną postępowania przed Urzędem, a język użyty do dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego nie jest jednym z języków Urzędu, można również złożyć tłumaczenie na drugi język wskazany przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu.

10. Dyrektor wykonawczy określa sposób poświadczania tłumaczeń.

11. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) zakres, w jakim dokumenty potwierdzające, które mają zostać wykorzystane w postępowaniu pisemnym przed Urzędem, można składać w dowolnym języku Unii, oraz konieczność przedstawienia tłumaczenia;
- b) wymagane standardy tłumaczeń składanych w Urzędzie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 147

Publikacja i wpisy do rejestru

1. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego określone w art. 31 ust. 1 oraz wszystkie inne informacje, których publikacja przewidziana jest w niniejszym rozporządzeniu lub akcie przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia, publikowane są we wszystkich językach urzędowych Unii.
2. Wszystkich wpisów do rejestru dokonuje się we wszystkich językach urzędowych Unii.
3. W przypadkach wątpliwości autentyczny jest tekst w języku Urzędu, w którym zostało dokonane zgłoszenie unijnego znaku towarowego. Jeżeli zgłoszenie zostało dokonane w języku urzędowym Unii innym niż jeden z języków Urzędu, autentyczny jest tekst w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego.

Artykuł 148

Usługi tłumaczenia

Usługi w zakresie tłumaczeń wymagane dla funkcjonowania Urzędu zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 149

Przejrzystość

1. Do dokumentów będących w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
2. Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
3. Decyzje podjęte przez Urząd na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być zaskarżone za pośrednictwem Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub mogą być przedmiotem skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na warunkach określonych, odpowiednio, w art. 228 i 263 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

4. Przetwarzanie przez Urząd danych osobowych podlega rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

Artykuł 150

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Urząd stosuje zasady bezpieczeństwa zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, zgodnie z decyzjami Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽²⁾ i 2015/444 ⁽³⁾. Zasady bezpieczeństwa obejmują, między innymi, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

SEKCJA 2

Zadania Urzędu i współpraca w celu promocji konwergencji

Artykuł 151

Zadania Urzędu

1. Do zadań Urzędu należą:
 - a) administrowanie systemem unijnego znaku towarowego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu oraz promocja tego systemu;
 - b) administrowanie systemem wzorów Unii Europejskiej ustanowionym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 6/2002 ⁽⁴⁾ oraz promocja tego systemu;
 - c) promocja konwergencji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów we współpracy z centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym z Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
 - d) zadania, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 ⁽⁵⁾;
 - e) zadania powierzone mu na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE ⁽⁶⁾.
2. Urząd współpracuje z instytucjami, organami, podmiotami, urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej, organizacjami międzynarodowymi i organizacjami pozarządowymi w odniesieniu do zadań powierzonych mu w ust. 1.
3. Urząd może świadczyć dobrowolne usługi mediacji w celu udzielenia stronom pomocy w polubownym rozstrzygnięciu sporu.

Artykuł 152

Współpraca w zakresie promocji konwergencji praktyk i narzędzi

1. Urząd i centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu współpracują ze sobą w celu promocji konwergencji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽³⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. L 3 z 5.1.2002, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zadań związanych z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, w tym zwoływania posiedzeń przedstawicieli sektora publicznego i prywatnego w charakterze europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej (Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych (Dz.U. L 299 z 27.10.2012, s. 5).

Bez uszczerbku dla ust. 3 współpraca ta obejmuje w szczególności następujące obszary działalności:

- a) opracowanie wspólnych standardów badania spraw;
- b) tworzenie wspólnych lub połączonych baz danych i portali do celów prowadzenia ogólnounijnych konsultacji, poszukiwań i klasyfikacji;
- c) stałe dostarczanie oraz wymiana danych i informacji, w tym na potrzeby zasilania danymi baz danych i portali, o których mowa w lit. b);
- d) ustanowienie wspólnych standardów i praktyk z myślą o zapewnieniu interoperacyjności między procedurami i systemami w całej Unii oraz poprawie ich spójności, skuteczności i efektywności;
- e) udostępnianie informacji na temat praw własności przemysłowej i procedur, w tym wzajemne wsparcie dla punktów pomocy i centrów informacyjnych;
- f) wymianę wiedzy specjalistycznej i pomoc w odniesieniu do obszarów, o których mowa w lit. a)–e).

2. Na podstawie propozycji dyrektora wykonawczego Zarząd określa i koordynuje projekty leżące w interesie Unii i państw członkowskich w odniesieniu do obszarów, o których mowa w ust. 1 i 6, i zaprasza do udziału w tych projektach centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich i Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu.

Opis projektu zawiera konkretne zobowiązania i obowiązki każdego z uczestniczących centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluksu oraz Urzędu. Urząd konsultuje się z przedstawicielami użytkowników, w szczególności na etapie definiowania projektów oraz na etapie oceny ich wyników.

3. Centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu mogą odstąpić od udziału w projektach, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, ograniczyć lub czasowo zawiesić współpracę w ramach tych projektów.

Jeżeli centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu korzystają z możliwości przewidzianych w akapicie pierwszym, dostarczają Urzędowi pisemne oświadczenie wyjaśniające powody swojej decyzji.

4. Po zobowiązaniu się do uczestnictwa w określonych projektach centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu skutecznie uczestniczą, bez uszczerbku dla ust. 3, w projektach, o których mowa w ust. 2, w celu zapewnienia ich rozwoju, funkcjonowania, interoperacyjności i aktualności.

5. Urząd zapewnia wsparcie finansowe dla projektów, o których mowa w ust. 2, w zakresie, w jakim jest to konieczne do zapewnienia, na potrzeby ust. 4, skutecznego udziału centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluksu w tych projektach. Wsparcie finansowe może mieć formę dotacji oraz wkładów niepieniężnych. Łączna kwota finansowania nie może przekraczać 15 % rocznego przychodu Urzędu. Beneficjentami dotacji są centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu. Dotacje mogą być udzielane bez zaproszenia do składania wniosków zgodnie z przepisami finansowymi mającymi zastosowanie do Urzędu oraz z zasadami procedur udzielania dotacji zawartymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 ⁽²⁾.

6. Urząd i odpowiednie właściwe organy państw członkowskich współpracują ze sobą na zasadach dobrowolności w celu upowszechniania wiedzy dotyczącej systemu znaków towarowych i zwalczania procederu podrabiania. Taka współpraca obejmuje projekty służące w szczególności wdrożeniu ustanowionych standardów i praktyk, a także organizowaniu działań edukacyjnych i szkoleniowych. Wsparcie finansowe przeznaczone na te projekty jest częścią łącznej kwoty finansowania, o której mowa w ust. 5. Ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

SEKCJA 3

Zarząd

Artykuł 153

Funkcje Zarządu

1. Bez uszczerbku dla funkcji powierzonych Komitetowi Budżetowemu w sekcji 6 Zarząd pełni następujące funkcje:
 - a) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 157 ust. 4 lit. c) przyjmuje roczny program prac Urzędu na nadchodzący rok, z uwzględnieniem opinii Komisji, a następnie przekazuje przyjęty roczny program prac Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
 - b) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 157 ust. 4 lit. e) i z uwzględnieniem opinii Komisji przyjmuje, po wymianie stanowisk między dyrektorem wykonawczym a odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego, wieloletni program strategiczny Urzędu, obejmujący strategię Urzędu w dziedzinie współpracy międzynarodowej, a następnie przekazuje przyjęty wieloletni program strategiczny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
 - c) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 157 ust. 4 lit. g) przyjmuje sprawozdanie roczne, a następnie przekazuje przyjęte sprawozdanie roczne Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu;
 - d) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 157 ust. 4 lit. h) przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej;
 - e) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 152 ust. 2;
 - f) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 172 ust. 5;
 - g) przyjmuje przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów w Urzędzie i radzenia sobie z nimi;
 - h) zgodnie z ust. 2 wykonuje – w odniesieniu do pracowników Urzędu – uprawnienia organu powołującego przyznane temu organowi w regulaminie pracowniczym oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę przyznane temu organowi w warunkach zatrudnienia (zwane dalej „uprawnieniami organu powołującego”);
 - i) przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
 - j) sporządza listę kandydatów, o której mowa w art. 158 ust. 2;
 - k) zapewnia podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen, o których mowa w art. 210, oraz z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
 - l) jest konsultowany przed przyjęciem wytycznych badania spraw przez Urząd oraz w innych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - m) wydaje opinie i żąda informacji od dyrektora wykonawczego oraz Komisji, jeżeli uzna to za konieczne.
2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego i art. 142 warunków zatrudnienia Zarząd przyjmuje – na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia – decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i określającą warunki, na jakich można zawiesić przekazanie uprawnień organu powołującego.

Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, Zarząd może – w drodze decyzji – zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też członkowi personelu innemu niż dyrektor wykonawczy.

*Artykuł 154***Skład Zarządu**

1. W skład Zarządu wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, dwóch przedstawicieli Komisji, jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz ich odpowiedni zastępcy.
2. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu.

*Artykuł 155***Przewodniczący Zarządu**

1. Zarząd wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, w przypadku gdy ten nie może pełnić swoich obowiązków.
2. Kadencja przewodniczącego i jego zastępcy trwa cztery lata. Kadencja może być jednokrotnie odnowiona. Jeżeli jednak w którymkolwiek momencie swojej kadencji tracą oni status członków Zarządu, ich kadencja także kończy się automatycznie w tym samym dniu.

*Artykuł 156***Posiedzenia**

1. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez przewodniczącego Zarządu.
2. Dyrektor wykonawczy bierze udział w obradach, chyba że Zarząd zdecyduje inaczej.
3. Zwyczajne posiedzenia Zarządu odbywają się co najmniej raz w roku. Ponadto Zarząd zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek Komisji, lub jednej trzeciej państw członkowskich.
4. Zarząd uchwała swój regulamin.
5. Zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Decyzje, do których podjęcia Zarząd jest uprawniony na podstawie art. 153 ust. 1 lit. a) i b), art. 155 ust. 1 i art. 158 ust. 2 i 4, wymagają jednak większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.
6. Zarząd może zapraszać obserwatorów do udziału w swoich posiedzeniach.
7. Obsługę sekretariatu Zarządu zapewnia Urząd.

*SEKCJA 4***Dyrektor wykonawczy***Artykuł 157***Funkcje dyrektora wykonawczego**

1. Urzędem kieruje dyrektor wykonawczy. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed Zarządem.
2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, Zarządu i Komitetu Budżetowego dyrektor wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.
3. Dyrektor wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Urzędu.
4. Dyrektor wykonawczy pełni w szczególności następujące funkcje, które mogą być przekazane dalej:
 - a) podejmuje wszystkie niezbędne czynności, obejmujące przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikację powiadomień, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu;
 - b) wykonuje decyzje przyjęte przez Zarząd;

- c) przygotowuje projekt rocznego programu prac, określając szacowane zasoby ludzkie i finansowe dla każdego działania, i przedkłada ten program Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
- d) przedkłada Zarządowi propozycje zgodnie z art. 152 ust. 2;
- e) przygotowuje projekt wieloletniego programu strategicznego, w tym strategię Urzędu w dziedzinie współpracy międzynarodowej, i przedkłada ten program Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją oraz po wymianie stanowisk z odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego;
- f) wykonuje roczny program prac i wieloletni program strategiczny oraz przedstawia Zarządowi sprawozdania z ich wykonania;
- g) opracowuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu i przedstawia je Zarządowi do zatwierdzenia;
- h) przygotowuje projekt wieloletniego planu polityki kadrowej i przedkłada go Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
- i) opracowuje plan działań następczych w odniesieniu do ustaleń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen oraz w odniesieniu do dochodzeń OLAF i przekazuje Komisji i Zarządowi sprawozdania z postępów w ich realizacji dwa razy w roku;
- j) chroni interesy finansowe Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz – w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – odzyskiwanie nienależycie wydatkowanych kwot, a także – w stosownych przypadkach – nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar administracyjnych i finansowych;
- k) opracowuje dla Urzędu strategię na rzecz przeciwdziałania nadużyciom finansowym i przedstawia ją Komitetowi Budżetowemu do zatwierdzenia;
- l) w celu zapewnienia jednolitego stosowania rozporządzenia zwraca się, w odpowiednich przypadkach, z pytaniem prawnym do rozszerzonej izby odwoławczej (zwanej dalej „wielką izbą”), w szczególności jeżeli izby odwoławcze wydały w danej kwestii odmienne decyzje;
- m) opracowuje preliminarz przychodów i wydatków Urzędu oraz wykonuje budżet;
- n) wykonuje uprawnienia w odniesieniu do pracowników, powierzone mu przez Zarząd zgodnie z art. 153 ust. 1 lit. h);
- o) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 31 ust. 3, art. 34 ust. 5, art. 35 ust. 3, art. 94 ust. 2, art. 97 ust. 5, art. 98, art. 100, art. 101, art. 111 ust. 4, art. 112 ust. 3, art. 114 ust. 5, art. 115, art. 116, art. 120 ust. 4, art. 146 ust. 10, art. 178, art. 179 ust. 1, art. 180 ust. 2 oraz art. 181 zgodnie z kryteriami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w aktach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

5. Dyrektor wykonawczy wspierany jest przez zastępcę lub zastępców. W przypadku nieobecności lub niedyspozycji dyrektora wykonawczego zastępca dyrektora wykonawczego lub jeden z zastępców dyrektora wykonawczego zastępuje go zgodnie z procedurą ustaloną przez Zarząd.

Artykuł 158

Powoływanie i odwoływanie dyrektora wykonawczego oraz przedłużanie kadencji

1. Dyrektor wykonawczy zatrudniany jest w Urzędzie jako członek personelu tymczasowego, zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.
2. Dyrektor wykonawczy jest powoływany przez Radę zwykłą większością głosów z listy kandydatów zaproponowanej przez Zarząd po przeprowadzeniu otwartego i przejrzystego postępowania rekrutacyjnego. Przed powołaniem kandydat wybrany przez Zarząd może zostać poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania jej członków. Na potrzeby zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Urząd jest reprezentowany przez przewodniczącego Zarządu.

Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie na mocy decyzji Rady przyjętej w oparciu o propozycję Zarządu.

3. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Zarząd przeprowadza ewaluację, w której uwzględnia ocenę pracy dyrektora wykonawczego oraz zadania i wyzwania stojące przed Urzędem w przyszłości.

4. Rada – biorąc pod uwagę ewaluację, o której mowa w ust. 3 – może przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego jednokrotnie i na okres nie dłuższy niż pięć lat.
5. Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może pod koniec swojej kadencji wziąć udziału w kolejnym postępowaniu rekrutacyjnym na to samo stanowisko.
6. Zastępca lub zastępcy dyrektora wykonawczego są powoływani lub odwoływani z urzędu, jak przewidziano w ust. 2, po przeprowadzeniu konsultacji z dyrektorem wykonawczym oraz, w stosownym przypadku, z pełniącym obowiązki dyrektora wykonawczego. Kadencja zastępcy dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. Kadencja może zostać przedłużona przez Radę jednokrotnie i na okres nie dłuższy niż pięć lat, po konsultacji z dyrektorem wykonawczym.

SEKCJA 5

Wykonywanie procedur

Artykuł 159

Kompetencje

Kompetencje w zakresie podejmowania decyzji w związku z procedurami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu mają:

- a) eksperci;
- b) wydziały sprzeciwów;
- c) departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru;
- d) wydziały unieważnień;
- e) izby odwoławcze;
- f) inne jednostki lub osoby wyznaczone w tym celu przez dyrektora wykonawczego.

Artykuł 160

Eksperti

Ekspert odpowiada za decyzje podejmowane w imieniu Urzędu w odniesieniu do wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego, włącznie ze sprawami określonymi w art. 41, 42, 76 i 85, z wyjątkiem sytuacji, w której odpowiedzialny jest wydział sprzeciwów.

Artykuł 161

Wydziały sprzeciwów

1. Wydział sprzeciwów odpowiedzialny jest za podejmowanie decyzji w sprawie sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego.
2. Wydziały sprzeciwów orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden z członków wydziału jest prawnikiem. Decyzje dotyczące kosztów lub kwestii proceduralnych podejmowane są przez jednego członka.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające dokładne rodzaje decyzji podejmowanych przez jednego członka. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 162

Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru

1. Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru odpowiada za podejmowanie decyzji w sprawie wpisów do rejestru.

2. Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru jest także odpowiedzialny za prowadzenie listy zawodowych pełnomocników, o której mowa w art. 120 ust. 2.
3. Decyzje departamentu podejmowane są przez jednego członka.

Artykuł 163

Wydziały unieważnień

1. Wydział unieważnień jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących:
 - a) wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie unijnego znaku towarowego;
 - b) wniosków o przeniesienie unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 21.
2. Wydziały unieważnień orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden z członków wydziału jest prawnikiem. Decyzje dotyczące kosztów lub kwestii proceduralnych, jak określono w aktach przyjętych zgodnie z art. 161 ust. 2, podejmowane są przez jednego członka.

Artykuł 164

Uprawnienia ogólne

Decyzje wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, które nie należą do zakresu kompetencji eksperta, wydziału sprzeciwów, wydziału unieważnień lub departamentu odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru, podejmowane są przez urzędnika lub jednostkę wyznaczonych w tym celu przez dyrektora wykonawczego.

Artykuł 165

Izby odwoławcze

1. Izby odwoławcze odpowiedzialne są za decyzje w sprawach odwołań od decyzji wydanych zgodnie z art. 160–164.
2. Izby odwoławcze orzekają na posiedzeniach w składzie trzyosobowym, przy czym co najmniej dwóch członków składu izby to prawnicy. W pewnych szczególnych przypadkach decyzje są podejmowane przez wielką izbę, któremu przewodniczy prezes izb odwoławczych lub członek, który musi być prawnikiem.
3. W celu wyznaczenia szczególnych spraw, które podlegają jurysdykcji wielkiej izby, należy brać pod uwagę stopień złożoności prawnej sprawy, znaczenie sprawy oraz specjalne okoliczności sprawy. Takie sprawy mogą być przekazane do rozstrzygnięcia przez wielką izbę:
 - a) przez prezydium izb odwoławczych, o którym mowa w art. 166 ust. 4 lit. a); lub
 - b) przez izbę rozpatrującą daną sprawę.
4. Wielka izba jest również odpowiedzialna za wydawanie uzasadnionych opinii dotyczących pytań prawnych przekazywanych jej przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 157 ust. 4 lit. l).
5. Dla wyznaczenia szczególnych spraw podlegających rozpoznaniu samodzielnie przez jednego członka izby należy brać pod uwagę brak złożoności podniesionych kwestii natury prawnej lub faktycznej, ograniczony zakres znaczenia sprawy oraz brak innych szczególnych okoliczności sprawy. Decyzja o przekazaniu sprawy do rozstrzygnięcia przez jednego członka izby jest podejmowana przez izbę rozstrzygającą sprawę.

Artykuł 166

Niezawisłość członków izb odwoławczych

1. Prezes izb odwoławczych i przewodniczący poszczególnych izb powoływani są, zgodnie z procedurą określoną w art. 158 dotyczącą powoływania dyrektora wykonawczego, na pięcioletnią kadencję. Nie mogą być odwołani ze swoich stanowisk w trakcie kadencji, chyba że zaistnieją poważne powody do ich odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości na wniosek instytucji, która ich powołała, podejmie decyzję o ich odwołaniu.

2. Kadencja prezesa izb odwoławczych może być przedłużona jednokrotnie na okres kolejnych pięciu lat lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie jego pracy przez Zarząd.

3. Kadencja przewodniczących poszczególnych izb może być przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie ich pracy przez Zarząd, po konsultacji z prezesem izb odwoławczych.

4. Prezes izb odwoławczych pełni następujące funkcje kierownicze i organizacyjne:

- a) przewodniczy prezydium izb odwoławczych (zwanemu dalej „prezydium”) odpowiedzialnemu za określenie zasad i organizację pracy izb;
- b) zapewnia wykonanie decyzji prezydium;
- c) przydziela sprawy poszczególnym izbom na podstawie obiektywnych kryteriów określonych przez prezydium;
- d) przekazuje dyrektorowi wykonawczemu potrzeby izb w zakresie wydatków, w celu opracowania preliminarza wydatków.

Prezes izb odwoławczych przewodniczy obradom wielkiej izby.

5. Członkowie izb odwoławczych są powoływani przez Zarząd na pięcioletnią kadencję. Ich kadencja może zostać przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie ich pracy przez Zarząd, po konsultacji z prezesem izb odwoławczych.

6. Członkowie izb odwoławczych nie mogą zostać odwołani ze stanowiska, chyba że zaistnieją poważne powody do ich odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości, w efekcie skierowania do niego tej sprawy przez Zarząd na wniosek prezesa izb odwoławczych, po konsultacji z przewodniczącym izby, do której należy dany członek izby, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

7. Prezes izb odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie izb odwoławczych są niezawisli. W swoich rozstrzygnięciach nie są związani żadnymi instrukcjami.

8. Decyzje podejmowane przez wielką izbę w sprawie odwołań lub opinie dotyczące pytań prawnych, z którymi zwrócił się dyrektor wykonawczy zgodnie z art. 165, są wiążące dla podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 159.

9. Prezes izb odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie poszczególnych izb odwoławczych nie są ekspertami ani członkami wydziałów sprzeciwów, departamentu odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru ani wydziałów unieważnień.

Artykuł 167

Prezydium izb odwoławczych i wielka izba

1. W skład prezydium wchodzi: prezes izb odwoławczych, który przewodniczy prezydium, przewodniczący poszczególnych izb oraz członkowie izb wybierani na każdy rok kalendarzowy przez i spośród wszystkich członków izb, z pominięciem prezesa izb odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb. Liczba wybranych w ten sposób członków izb stanowi jedną czwartą liczby członków izb, z pominięciem prezesa izb odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb, przy czym w razie konieczności liczba ta jest zaokrąglana w górę.

2. W skład wielkiej izby, o której mowa w art. 165 ust. 2, wchodzi dziewięciu członków, w tym prezes izb odwoławczych, przewodniczący poszczególnych izb, w odpowiednich przypadkach sprawozdawca wyznaczony przed skierowaniem sprawy do wielkiej izby oraz członkowie losowani w systemie rotacji z listy zawierającej imiona i nazwiska wszystkich członków izb odwoławczych, z pominięciem prezesa izb odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb.

*Artykuł 168***Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających szczegóły dotyczące organizacji izb odwoławczych, w tym powoływania i roli prezydium, składu wielkiej izby oraz zasad dotyczących kierowania spraw do wielkiej izby oraz warunków podejmowania decyzji przez jednego członka zgodnie z art. 165 ust. 2 i 5.

*Artykuł 169***Wyłączenie i wniosek o wyłączenie**

1. Eksperci i członkowie wydziałów ustanowionych wewnątrz Urzędu oraz izb odwoławczych nie mogą uczestniczyć w postępowaniach, jeżeli mają oni w tym swój osobisty interes lub jeżeli wcześniej występowali w charakterze pełnomocnika jednej ze stron. Dwóch z trzech członków wydziału sprzeciwów nie uczestniczy w rozpatrywaniu zgłoszenia. Członkowie wydziału unieważnień nie mogą uczestniczyć w postępowaniach, jeżeli uczestniczyli w podjęciu ostatecznej decyzji w sprawie w postępowaniu rejestracyjnym lub postępowaniu w sprawie sprzeciwu. Członkowie izb odwoławczych nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeżeli uczestniczyli w wydaniu orzeczenia stanowiącego przedmiot postępowania odwoławczego.
2. Jeżeli z któregośkolwiek powodu wymienionego w ust. 1 lub z innego powodu członek Wydziału lub Izby Odwoławczej uważa, że nie powinien brać udziału w jakichkolwiek postępowaniach, powiadamia o tym odpowiednio Wydział lub Izbę.
3. Eksperci oraz członkowie wydziałów lub izby odwoławczej mogą być wyłączeni przez każdą ze stron z przyczyn wymienionych w ust. 1 lub z powodu podejrzenia o stronniczość. Wniosek o wyłączenie jest niedopuszczalny, jeżeli strona, będąc świadoma istnienia powodów do złożenia wniosku o wyłączenie, podjęła czynność procesową. Narodowość członka nie może stanowić podstawy zgłoszenia wniosku o wyłączenie.
4. Wydziały i izby odwoławcze podejmują decyzje co do tego, jaka czynność ma być podjęta w przypadkach określonych w ust. 2 i 3 bez udziału wskazanego członka. W celu podjęcia takiej decyzji członka, który się wyłączył lub co do którego złożono wniosek o wyłączenie, zastępuje w wydziale lub izbie odwoławczej zastępca.

*Artykuł 170***Centrum mediacji**

1. Na potrzeby art. 151 ust. 3 Urząd może ustanowić centrum mediacji (zwane dalej „centrum”).
2. Każda osoba fizyczna lub prawna może na zasadzie dobrowolności skorzystać z usług centrum w celu polubownego rozstrzygnięcia sporów, za porozumieniem, na podstawie niniejszego rozporządzenia lub rozporządzenia (WE) nr 6/2002.
3. Strony zwracają się o mediację w drodze wspólnego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia odpowiedniej opłaty. Dyrektor wykonawczy ustala kwotę należności zgodnie z art. 178 ust. 1.
4. W przypadku sporów będących przedmiotem postępowania zawieszonego przed wydziałem sprzeciwów, wydziałem unieważnień lub przed izbą odwoławczą Urzędu wspólny wniosek o mediację można złożyć w dowolnym momencie po wniesieniu sprzeciwu, złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie lub złożeniu odwołania od decyzji wydziału sprzeciwów lub wydziału unieważnień.
5. Z dniem złożenia wspólnego wniosku o mediację przedmiotowe postępowanie zawieszają się, a bieg terminów – z wyjątkiem terminu do uiszczenia stosownej opłaty – ulega przerwaniu. Terminy te biegną dalej w dniu podjęcia postępowania.

6. Strony wzywa się do wspólnego wyznaczenia z listy, o której mowa w ust. 12, mediatora, który zadeklarował znajomość języka danej mediacji. W przypadku gdy strony nie wyznaczą mediatora w terminie 20 dni od wezwania, mediację uznaje się za bezskuteczną.
7. Strony dokonują szczegółowych uzgodnień dotyczących mediacji z mediatorem w porozumieniu w sprawie mediacji.
8. Mediator kończy postępowanie mediacyjne natychmiast po osiągnięciu przez strony ugody lub wyrażeniu przez jedną ze stron woli zakończenia mediacji, lub po ustaleniu przez mediatora, że strony nie osiągnęły ugody.
9. Natychmiast po zakończeniu postępowania mediacyjnego mediator informuje strony, a także odpowiedni podmiot Urzędu.
10. Dyskusje i negocjacje prowadzone w ramach mediacji są poufne dla wszystkich osób uczestniczących w mediacji, w szczególności dla mediatora, stron i ich pełnomocników. Wszystkie dokumenty i informacje przedłożone w toku mediacji są przechowywane oddzielnie od akt wszelkich innych postępowań przed Urzędem i nie są ich częścią.
11. Mediacja jest prowadzona w jednym z języków urzędowych Unii uzgodnionym przez strony. W przypadku gdy mediacja dotyczy sporów zawisłych przed Urzędem, jest prowadzona w języku postępowania przed Urzędem, o ile strony nie uzgodnią inaczej.
12. Urząd sporządza listę mediatorów, którzy pomagają stronom w rozstrzygnięciu sporów. Mediatorzy są niezależni i posiadają odpowiednie umiejętności oraz doświadczenie. Lista mediatorów może obejmować mediatorów zatrudnionych oraz niezatrudnionych przez Urząd.
13. Mediatorzy, wykonując swoje obowiązki, zachowują bezstronność i w momencie wyznaczenia składają oświadczenie dotyczące rzeczywistego lub domniemanego konfliktu interesów. Członkowie podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 159 nie uczestniczą w mediacji dotyczącej sprawy, w odniesieniu do której:
 - a) brali w jakikolwiek sposób udział w postępowaniu skierowanym do mediacji;
 - b) mają jakikolwiek osobisty interes odnośnie do danego postępowania; lub
 - c) brali wcześniej udział w charakterze pełnomocnika jednej strony.
14. Mediatorzy nie uczestniczą jako członkowie podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 159 w postępowaniach wznowionych na skutek bezskuteczności mediacji.
15. Urząd może współpracować z innymi uznanymi krajowymi i międzynarodowymi podmiotami zajmującymi się mediacją.

SEKCJA 6

Budżet i kontrola finansowa

Artykuł 171

Komitet Budżetowy

1. Komitet Budżetowy pełni funkcje powierzone mu w niniejszej sekcji.
2. Art. 154, art. 155 i art. 156 ust. 1–4 i ust. 5 – w zakresie, w jakim dotyczy on wyboru przewodniczącego i jego zastępców, oraz art. 156 ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio do Komitetu Budżetowego.
3. Komitet Budżetowy podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Decyzje, do których podjęcia Komitet Budżetowy jest uprawniony zgodnie z art. 173 ust. 3 i art. 177, wymagają większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.

Artykuł 172

Budżet

1. Preliminarze wszystkich przychodów i wydatków Urzędu są opracowywane na każdy rok budżetowy i są wykazywane w budżecie Urzędu. Rok budżetowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym.

2. Budżet musi być zrównoważony w odniesieniu do przychodów i wydatków.
 3. Przychody obejmują, bez uszczerbku dla innych typów dochodów, sumę opłat należnych na podstawie załącznika I do niniejszego rozporządzenia, sumę opłat przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 6/2002, sumę opłat należnych na mocy protokołu madryckiego za międzynarodową rejestrację wskazującą Unię i inne wpłaty dokonane na rzecz umawiających się stron protokołu madryckiego, sumę opłat należnych na mocy aktu genewskiego, o którym mowa w art. 106c rozporządzenia (WE) nr 6/2002, za międzynarodową rejestrację wskazującą Unię i inne wpłaty dokonane na rzecz umawiających się stron aktu genewskiego oraz, w niezbędnym zakresie, dotację przewidzianą jako szczególna pozycja w budżecie ogólnym Unii, w sekcji dotyczącej Komisji.
 4. Co roku Urząd rekompensuje koszty poniesione przez centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, przez Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu oraz wszelkie inne właściwe organy powołane przez dane państwo członkowskie, które powstały w związku z określonymi zadaniami, realizowanymi przez te organy jako część funkcjonalna systemu unijnego znaku towarowego, w kontekście świadczenia następujących usług i w związku z następującymi procedurami:
 - a) procedura sprzeciwu i unieważnienia przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu w odniesieniu do unijnych znaków towarowych;
 - b) dostarczanie informacji na temat funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego za pośrednictwem punktów pomocy i centrów informacyjnych;
 - c) egzekwowanie unijnych znaków towarowych, w tym działania podejmowane zgodnie z art. 9 ust. 4.
 5. Ogółem rekompensata kosztów określonych w ust. 4 odpowiada 5 % rocznego przychodu Urzędu. Bez uszczerbku dla akapitu trzeciego niniejszego ustępu Zarząd określa, na wniosek Urzędu i po konsultacji z Komitetem Budżetowym, klucz podziału na podstawie następujących uczciwych, sprawiedliwych i odpowiednich wskaźników:
 - a) roczna liczba zgłoszeń unijnych znaków towarowych od zgłaszających w poszczególnych państwach członkowskich;
 - b) roczna liczba zgłoszeń krajowych znaków towarowych w poszczególnych państwach członkowskich;
 - c) roczna liczba sprzeciwów i wniosków o unieważnienie złożonych przez właścicieli unijnych znaków towarowych w poszczególnych państwach członkowskich;
 - d) roczna liczba spraw wniesionych do sądów w sprawach unijnych znaków towarowych wyznaczonych przez poszczególne państwa członkowskie zgodnie z art. 123.
- W celu potwierdzenia kosztów, o których mowa w ust. 4, państwa członkowskie składają w Urzędzie do dnia 31 marca każdego roku dane statystyczne przedstawiające liczby, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–d) niniejszego ustępu, za rok poprzedni, które to dane uwzględnia się w propozycji przedstawianej Zarządowi.
- Ze względów słuszności uznaje się, że koszty poniesione przez organy, o których mowa w ust. 4, w każdym państwie członkowskim odpowiadają co najmniej 2 % łącznej rekompensaty przewidzianej w niniejszym ustępie.
6. Obowiązek zrekompensowania przez Urząd kosztów, o których mowa w ust. 4, poniesionych w danym roku, ma zastosowanie jedynie w zakresie, w jakim w przedmiotowym roku nie występuje deficyt budżetowy.
 7. W przypadku nadwyżki budżetowej i bez uszczerbku dla ust. 10 Zarząd może, na wniosek Urzędu i po konsultacji z Komitetem Budżetowym, zwiększyć odsetek, określony w ust. 5, maksymalnie do 10 % rocznego przychodu Urzędu.
 8. Bez uszczerbku dla ust. 4–7 i ust. 10 niniejszego artykułu oraz art. 151 i 152, w przypadku uzyskania przez okres kolejnych pięciu lat znacznej nadwyżki, Komitet Budżetowy, na wniosek Urzędu i zgodnie z rocznym programem pracy i wieloletnim programem strategicznym, o których mowa w art. 153 ust. 1 lit. a) i b), podejmuje większością dwóch trzecich głosów decyzję o przekazaniu do budżetu Unii nadwyżki uzyskanej od dnia 23 marca 2016 r.
 9. Urząd przygotowuje dwa razy w roku sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji na temat swojej sytuacji finansowej, w tym na temat operacji finansowych wykonanych na podstawie art. 152 ust. 5 i 6 oraz ust. 5 i 7 niniejszego artykułu. Na podstawie tego sprawozdania Komisja dokonuje przeglądu sytuacji finansowej Urzędu.
 10. Urząd przewiduje rezerwę finansową w wysokości jego jednorocznych wydatków operacyjnych w celu zapewnienia ciągłości funkcjonowania i realizacji swoich zadań.

Artykuł 173

Opracowywanie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy opracowuje dla każdego roku preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok i przekazuje go Komitetowi Budżetowemu z załączonym wykazem etatów najpóźniej do dnia 31 marca.
2. W przypadku gdy preliminarz budżetowy przewiduje unijną dotację, Komitet Budżetowy niezwłocznie przesyła ten preliminarz do Komisji, która przekazuje go władzom budżetowym Unii. Komisja może dołączyć opinię dotyczącą preliminarza wraz z alternatywnym preliminarzem.
3. Komitet Budżetowy przyjmuje budżet, zawierający wykaz etatów Urzędu. W przypadku gdy preliminarz budżetowy zawiera dotację z budżetu ogólnego Unii, budżet Urzędu jest w razie potrzeby dostosowywany.

Artykuł 174

Audyt i kontrola

1. Funkcję audytu wewnętrznego określa się w ramach Urzędu w celu wykonywania jej zgodnie z odpowiednimi standardami międzynarodowymi. Wyznaczony przez dyrektora wykonawczego wewnętrzny rewident odpowiedzialny jest przed nim za sprawdzanie właściwego funkcjonowania systemów wykonywania budżetu Urzędu.
2. Wewnętrzny rewident doradza dyrektorowi wykonawczemu w sprawach związanych z ryzykiem poprzez wydawanie niezależnych opinii na temat jakości systemu zarządzania i kontroli oraz przez wydawanie zaleceń mających na celu poprawę warunków wykonywania operacji oraz wspieranie należytego zarządzania finansami.
3. Odpowiedzialność za wprowadzenie systemów wewnętrznej kontroli i odpowiednich procedur dotyczących wykonywania jego zadań spoczywa na urzędniku zatwierdzającym.

Artykuł 175

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i innych nielegalnych działań zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾, Urząd przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez OLAF i przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do wszystkich jego pracowników, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli, na podstawie dokumentacji i na miejscu, obejmujących wszystkich beneficjentów, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Urzędu środki unijne.
3. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu ustalenia, czy w związku z dotacją lub umową finansowanymi przez Urząd doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innego nielegalnego działania, przynoszących szkodę interesom finansowym Unii.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 porozumienia o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji przez Urząd zawierają przepisy wyraźnie upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju kontroli i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.
5. Komitet Budżetowy przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń i uwzględnia koszty i korzyści wynikające z podejmowanych środków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

Artykuł 176

Kontrola sprawozdań finansowych

1. Nie później niż dnia 31 marca każdego roku dyrektor wykonawczy przekazuje Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Komitetowi Budżetowemu oraz Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie finansowe Urzędu z dochodów i wydatków ogółem za poprzedni rok budżetowy. Trybunał Obrachunkowy bada je zgodnie z art. 287 TFUE.
2. Komitet Budżetowy udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu.

Artykuł 177

Przepisy finansowe

Komitet Budżetowy przyjmuje, po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym i Komisją, wewnętrzne przepisy finansowe, określające w szczególności procedury sporządzania i wykonania budżetu Urzędu. W zakresie, w jakim jest to zgodne ze szczególnym charakterem Urzędu, przepisy finansowe są oparte na przepisach finansowych przyjętych dla innych organów utworzonych przez Unię.

Artykuł 178

Opłaty i należności oraz wymagalność

1. Dyrektor wykonawczy określa kwotę należności za wszelkie usługi świadczone przez Urząd niewymienione w załączniku I, a także kwotę należności pobieranych za Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej, Dziennik Urzędowy Urzędu i wszelkie inne publikacje wydawane przez Urząd. Kwoty należności określa się w euro i publikuje w Dzienniku Urzędowym Urzędu. Kwota każdej należności nie przekracza poziomu koniecznego do pokrycia kosztów danej usługi świadczonej przez Urząd.
2. Opłaty i należności, w odniesieniu do których w niniejszym rozporządzeniu nie określono, kiedy stają się wymagalne, stają się wymagalne w dniu wpłynięcia wniosku o usługę, za którą pobierana jest opłata lub należność.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, określić, które usługi wspomniane w akapicie pierwszym mają nie być uzależnione od uprzedniego uiszczenia odpowiednich opłat lub należności.

Artykuł 179

Wnoszenie opłat i należności

1. Należne opłaty i należności wpłaca się Urzędowi bezpośrednio lub przekazuje przelewem na rachunek bankowy Urzędu.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, określić, jakie szczególne metody płatności inne niż wskazane w akapicie pierwszym, w szczególności w postaci depozytów na rachunkach bieżących Urzędu, mogą być stosowane.

Ustalenia dokonane na podstawie akapitu drugiego są publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

Wszelkie płatności, w tym z zastosowaniem jakichkolwiek innych metod płatności określonych zgodnie z akapitem drugim, dokonywane są w euro.

2. Każda płatność wskazuje imię i nazwisko lub nazwę osoby dokonującej płatności i zawiera informacje niezbędne do natychmiastowego ustalenia przez Urząd tytułu płatności. W szczególności wskazuje się następujące informacje:
 - a) jeżeli płatność dotyczy opłaty za zgłoszenie – tytuł płatności określony jako: „opłata za zgłoszenie”;

- b) jeżeli płatność dotyczy opłaty za sprzeciw – numer akt zgłoszenia oraz imię i nazwisko lub nazwę zgłaszającego unijny znak towarowy, wobec którego wnosi się sprzeciw, oraz tytuł płatności określony jako: „opłata za sprzeciw”;
- c) jeżeli płatność dotyczy opłaty za stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie – numer rejestracji oraz imię i nazwisko lub nazwę właściciela unijnego znaku towarowego, przeciwko któremu skierowany jest wniosek, oraz tytuł płatności określony jako: „opłata za stwierdzenie wygaśnięcia” lub „opłata za unieważnienie”.
3. Jeżeli nie można niezwłocznie ustalić tytułu płatności, o którym mowa w ust. 2, Urząd wzywa osobę dokonującą płatności do pisemnego powiadomienia go o tym tytule płatności w wyznaczonym przez Urząd terminie. Jeżeli osoba nie zastosuje się do tego wezwania w odpowiednim terminie, płatność uznaje się za niedokonaną. Wpłacona kwota podlega zwrotowi.

Artykuł 180

Data płatności

1. W przypadkach, o których mowa w art. 179 ust. 1 akapit pierwszy, uznaje się, że datą dokonania płatności na rzecz Urzędu jest dzień, w którym rachunek bankowy Urzędu został faktycznie uznany kwotą płatności lub przelewu.
2. W przypadku gdy możliwe jest korzystanie z metod płatności, o których mowa w art. 179 ust. 1 akapit drugi, dyrektor wykonawczy określa datę, którą należy uznać za datę dokonania tych płatności.
3. W przypadku gdy na podstawie ust. 1 i 2 płatność zostaje uznana za dokonaną po upływie terminu, w którym była ona należna, uznaje się, że termin został dochowany, jeżeli Urzędowi zostanie dostarczony dowód na to, że osoba, która dokonała płatności w danym państwie członkowskim, w terminie, w którym płatność była należna, należycie wydała instytucji bankowej dyspozycję przelewu kwoty płatności oraz uiściła opłatę dodatkową w wysokości 10 % danej opłaty lub danych opłat, nieprzekraczającą jednak 200 EUR. Opłaty dodatkowej nie pobiera się, jeżeli stosowna dyspozycja została wydana instytucji bankowej nie później niż 10 dni przed upływem terminu płatności.
4. Urząd może wezwać osobę, która dokonała płatności, by przedstawiła dowód potwierdzający datę wydania instytucji bankowej dyspozycji, o której mowa w ust. 3, oraz, jeżeli jest to wymagane, że uiściła odpowiednią opłatę dodatkową w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli osoba nie zastosuje się do tego wezwania lub dowody są niewystarczające, lub wymagana opłata dodatkowa nie zostanie uiszczona w odpowiednim terminie, uznaje się że nie dochowano terminu płatności.

Artykuł 181

Niewystarczające płatności i zwrot nieznaczących kwot

1. Termin płatności uznaje się, zasadniczo, za dochowany jedynie wtedy, gdy opłata została uiszczona w całości w odpowiednim terminie. Jeżeli opłata nie zostanie uiszczona w całości, uiszczona kwota zostaje zwrócona po upływie terminu płatności.
2. Urząd może jednak – w zakresie, w jakim jest to możliwe, w czasie przed upływem terminu płatności – umożliwić osobie dokonującej płatności uiszczenie brakującej kwoty lub, w przypadku gdy uznaje się to za zasadne, zrzec się drobnych brakujących kwot, bez uszczerbku dla praw osoby dokonującej płatności.
3. Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, odstąpić od postępowania egzekucyjnego w celu odzyskania należnej kwoty, w przypadku gdy kwota, która ma być odzyskana, jest minimalna lub odzyskanie jej jest zbyt niepewne.
4. W przypadku gdy w celu uiszczenia opłaty lub należności zostaje wpłacona nadmierna kwota, nadwyżki nie zwraca się, jeżeli jej kwota jest nieznacząca, a zainteresowana strona nie zażądała wyraźnie jej zwrotu.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, ustalić kwoty, poniżej których nie zwraca się nadmiernej kwoty wpłaconej w celu uiszczenia opłaty.

Ustalenia dokonane na podstawie akapitu drugiego są publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

ROZDZIAŁ XIII

MIĘDZYNARODOWA REJESTRACJA ZNAKÓW

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 182

Stosowanie przepisów

Jeżeli niniejszy rozdział nie stanowi inaczej, niniejsze rozporządzenie i akty przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie do międzynarodowych rejestracji na mocy protokołu madryckiego (zwanymi dalej „międzynarodowymi rejestracjami”), opartych na zgłoszeniu unijnego znaku towarowego lub na unijnym znaku towarowym, i do rejestracji znaków w międzynarodowym rejestrze prowadzonym przez Biuro Międzynarodowe Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanymi dalej odpowiednio „międzynarodowymi rejestracjami” i „Biurem Międzynarodowym”) wskazujących Unię.

SEKCJA 2

Międzynarodowa rejestracja na podstawie zgłoszeń unijnych znaków towarowych i unijnych znaków towarowych

Artykuł 183

Dokonywanie zgłoszenia międzynarodowego

1. Zgłoszeń międzynarodowych w zastosowaniu art. 3 protokołu madryckiego na podstawie zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub na podstawie unijnego znaku towarowego dokonuje się w Urzędzie.
2. W przypadku gdy zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się zanim znak, na którym ma zostać oparta rejestracja międzynarodowa, został zarejestrowany jako unijny znak towarowy, wnioskujący o międzynarodową rejestrację wskazuje, czy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na zgłoszeniu unijnego znaku towarowego czy na rejestracji. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na unijnym znaku towarowym po jego rejestracji, zgłoszenie międzynarodowe uznaje się za doręczone do Urzędu z datą rejestracji unijnego znaku towarowego.

Artykuł 184

Forma i treść zgłoszenia międzynarodowego

1. Zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w jednym z języków urzędowych Unii, wykorzystując formularz przygotowany przez Urząd. Urząd informuje dokonującego zgłoszenia międzynarodowego o dacie otrzymania przez Urząd dokumentów składających się na zgłoszenie międzynarodowe. Jeżeli zgłaszający nie wskaże inaczej na tym formularzu w momencie dokonywania zgłoszenia międzynarodowego, Urząd prowadzi korespondencję z dokonującym zgłoszenia w języku, w którym został wypełniony standardowy formularz.
2. Jeżeli zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w języku, który nie jest jednym z języków dozwolonych na mocy protokołu madryckiego, zgłaszający wskazuje drugi język spośród tych języków. Ma to być język, w którym Urząd przedkłada zgłoszenie międzynarodowe w Biurze Międzynarodowym.
3. W przypadku gdy zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w języku innym niż jeden z języków, w których na mocy protokołu madryckiego możliwe jest dokonywanie zgłoszeń międzynarodowych, zgłaszający może przedstawić tłumaczenie wykazu towarów lub usług i wszelkich innych elementów tekstowych wchodzących w skład zgłoszenia międzynarodowego na język, w którym zgłoszenie międzynarodowe ma zostać przedłożone w Biurze Międzynarodowym zgodnie z ust. 2. Jeżeli zgłoszeniu nie towarzyszy takie tłumaczenie, zgłaszający upoważnia Urząd do dołączenia tłumaczenia do zgłoszenia międzynarodowego. W przypadku gdy w trakcie procedury rejestracji zgłoszenia unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonywane jest zgłoszenie międzynarodowe, nie dokonano jeszcze tłumaczenia, Urząd niezwłocznie zapewnia sporządzenie tego tłumaczenia.
4. Dokonanie zgłoszenia międzynarodowego podlega opłacie na rzecz Urzędu. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na unijnym znaku towarowym po jego rejestracji, opłata staje się wymagalna w dniu rejestracji unijnego znaku towarowego. Zgłoszenie uznaje się za złożone z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Jeżeli opłata nie została uiszczona, Urząd informuje o tym zgłaszającego. W przypadku zgłoszenia elektronicznego Urząd może upoważnić Biuro Międzynarodowe do pobierania opłaty w jego imieniu.

5. W przypadku gdy podczas rozpatrywania zgłoszenia międzynarodowego stwierdzony zostanie którykolwiek z określonych poniżej braków, Urząd wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków w wyznaczonym przez Urząd terminie:

- a) zgłoszenie międzynarodowe nie zostało dokonane na formularzu, o którym mowa w ust. 1, i nie zawiera wszystkich danych i informacji wymaganych przez ten formularz;
- b) wykaz towarów i usług zawarty w zgłoszeniu międzynarodowym nie pokrywa się z wykazem towarów i usług zawartym w podstawowym zgłoszeniu unijnego znaku towarowego lub w podstawowym unijnym znaku towarowym;
- c) znak, którego dotyczy zgłoszenie międzynarodowe, nie jest identyczny ze znakiem będącym przedmiotem zgłoszenia podstawowego unijnego znaku towarowego lub podstawowego unijnego znaku towarowego;
- d) dane dotyczące znaku w zgłoszeniu międzynarodowym, inne niż zrzeczenie się lub zastrzeżenie koloru, nie widnieją także w zgłoszeniu podstawowym unijnego znaku towarowego lub podstawowym unijnym znaku towarowym;
- e) jeżeli w zgłoszeniu międzynarodowym kolor jest zastrzegany jako cecha odróżniająca znaku, zgłoszenie podstawowe unijnego znaku towarowego lub podstawowy unijny znak towarowy nie dotyczy tego samego koloru lub kolorów;
- f) zgodnie z danymi zawartymi w międzynarodowym formularzu, zgłaszający nie jest uprawniony do dokonania zgłoszenia międzynarodowego za pośrednictwem Urzędu zgodnie z art. 2 ust. 1 ppkt (ii) protokołu madryckiego.

6. W przypadku gdy zgłaszający nie upoważnił Urzędu do dołączenia tłumaczenia, jak przewidziano w ust. 3, lub gdy z innych powodów nie jest jasne, na podstawie jakiego wykazu towarów i usług dokonywane jest zgłoszenie międzynarodowe, Urząd wzywa zgłaszającego do podania wymaganych danych w wyznaczonym przez Urząd terminie.

7. Jeżeli braki, o których mowa w ust. 5, nie zostały uzupełnione lub wymagane dane, o których mowa w ust. 6, nie zostały podane w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia przekazania zgłoszenia międzynarodowego do Biura Międzynarodowego.

8. Urząd przekazuje zgłoszenie międzynarodowe do Biura Międzynarodowego wraz z poświadczeniem przewidzianym w art. 3 ust. 1 protokołu madryckiego niezwłocznie po spełnieniu przez zgłoszenie międzynarodowe wymogów określonych w niniejszym artykule, akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu oraz w art. 183 niniejszego rozporządzenia.

9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające w sposób dokładny formularz, włącznie z jego elementami, który ma być stosowany do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych zgodnie z ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 185

Zapisywanie w aktach i w rejestrze

1. Datę i numer rejestracji międzynarodowej opartej na zgłoszeniu unijnego znaku towarowego zapisuje się w aktach tego zgłoszenia. Gdy zgłoszenie skutkuje unijnym znakiem towarowym, datę i numer rejestracji międzynarodowej umieszcza się w rejestrze.
2. Datę i numer rejestracji międzynarodowej opartej na unijnym znakiem towarowym umieszcza się w rejestrze.

Artykuł 186

Powiadomienie o unieważnieniu zgłoszenia podstawowego lub rejestracji podstawowej

1. W terminie pięciu lat od daty rejestracji międzynarodowej Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe o wszelkich faktach i decyzjach mających wpływ na ważność zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub rejestracji unijnego znaku towarowego, na których oparta jest rejestracja międzynarodowa.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające poszczególne fakty i decyzje, których dotyczy obowiązek powiadomienia zgodnie z art. 6 ust. 3 protokołu madryckiego, a także terminy dokonywania takich powiadomień. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 187

Wniosek o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu rejestracji międzynarodowej

1. Wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego może zostać złożony za pośrednictwem Urzędu. Wniosek jest składany w języku, w którym dokonano zgłoszenia międzynarodowego zgodnie z art. 184 niniejszego rozporządzenia. Zawiera on dane w celu wykazania uprawnienia do dokonania wskazania zgodnie z art. 2 ust. 1 ppkt (ii) i art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego. Urząd informuje wnioskodawcę, który ubiega się o rozszerzenie terytorialne, o dacie otrzymania przez Urząd wniosku o rozszerzenie terytorialne.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe wymagania dotyczące wniosku o rozszerzenie terytorialne zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.
3. W przypadku gdy wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 i akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 2, Urząd wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia stwierdzonych braków w wyznaczonym przez Urząd terminie. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia przekazania wniosku do Biura Międzynarodowego. Zanim Urząd odmówi przekazania wniosku do Biura Międzynarodowego, daje on wnioskodawcy możliwość uzupełnienia wszelkich braków stwierdzonych we wniosku.
4. Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej niezwłocznie po tym, jak spełnione zostaną wymogi, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 188

Opłaty międzynarodowe

Wszelkie opłaty płatne na rzecz Biura Międzynarodowego na mocy protokołu madryckiego wnosi się bezpośrednio do Biura Międzynarodowego.

SEKCJA 3

Rejestracje międzynarodowe wskazujące Unię

Artykuł 189

Skutki rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię

1. Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię ma ten sam skutek co zgłoszenie unijnego znaku towarowego od dnia jej rejestracji w zastosowaniu art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub od dnia późniejszego wskazania Unii w zastosowaniu art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego.
2. Jeżeli nie notyfikowano odmowy w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego lub jeżeli wszelkie odmowy zostały wycofane, od dnia określonego w ust. 1 rejestracja międzynarodowa znaku wskazująca Unię ma ten sam skutek co rejestracja znaku jako unijnego znaku towarowego.
3. Do celów stosowania art. 11 niniejszego rozporządzenia publikacja danych szczegółowych rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię w zastosowaniu art. 190 ust. 1 zastępuje publikację zgłoszenia unijnego znaku towarowego, a publikacja w zastosowaniu art. 190 ust. 2 zastępuje publikację rejestracji unijnego znaku towarowego.

Artykuł 190

Publikacja

1. Urząd publikuje datę rejestracji znaku wskazującego Unię w zastosowaniu art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub datę późniejszego wskazania Unii w zastosowaniu art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego, język dokonania zgłoszenia międzynarodowego i drugi język wskazany przez zgłaszającego, numer rejestracji międzynarodowej i datę publikacji takiej rejestracji w czasopiśmie wydawanym przez Biuro Międzynarodowe, przedstawienie znaku i numery klas towarów lub usług, w odniesieniu do których zastrzeżona jest ochrona.

2. Jeżeli żadna odmowa ochrony rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię nie została notyfikowana zgodnie z art. 5 ust. 1 lub 2 protokołu madryckiego lub jeżeli wszelkie odmowy zostały wycofane, Urząd publikuje ten fakt, łącznie z numerem rejestracji międzynarodowej i, tam gdzie ma to zastosowanie, datą publikacji takiej rejestracji w czasopiśmie wydawanym przez Biuro Międzynarodowe.

Artykuł 191

Starszeństwo zastrzeżone w zgłoszeniu międzynarodowym

1. Wnioskujący o międzynarodową rejestrację wskazującą Unię może, zgodnie z art. 39, zastrzec w zgłoszeniu międzynarodowym starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym znaku towarowego zarejestrowanego w krajach Beneluksu, lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim.

2. Dokumentację, określoną w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 39 ust. 6, na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym Biuro Międzynarodowe zawiadomiło Urząd o rejestracji międzynarodowej. W tym zakresie stosuje się art. 39 ust. 7.

3. W przypadku obowiązkowej reprezentacji uprawnionego z rejestracji międzynarodowej przed Urzędem, zgodnie z art. 119 ust. 2, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zawiera również ustanowienie pełnomocnika w rozumieniu art. 120 ust. 1.

4. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że zastrzeżenie starszeństwa dokonane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu jest niezgodne z art. 39 lub nie spełnia innych wymogów ustanowionych w niniejszym artykule, wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, prawo starszeństwa w odniesieniu do tej rejestracji międzynarodowej zostaje utracone. Jeżeli braki dotyczą jedynie niektórych towarów i usług, prawo starszeństwa zostaje utracone jedynie w zakresie, w jakim dotyczy tych towarów i usług.

5. Urząd informuje Biuro Międzynarodowe o każdym przypadku utraty prawa starszeństwa zgodnie z ust. 4. Ponadto Urząd zawiadamia Biuro Międzynarodowe o każdym przypadku wycofania lub ograniczenia zakresu zastrzeżenia starszeństwa.

6. Art. 39 ust. 5 stosuje się, o ile nie stwierdzono utraty prawa starszeństwa zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 192

Zastrzeżenie starszeństwa przed Urzędem

1. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię może, jak przewidziano w art. 40, od daty publikacji skutków takiej rejestracji zgodnie z art. 190 ust. 2, zastrzec w Urzędzie starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym zarejestrowanego w krajach Beneluksu, lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy starszeństwo zastrzegane jest przed datą, o której mowa w ust. 1, zastrzeżenie starszeństwa uznaje się za otrzymane przez Urząd w tej dacie.

3. Zastrzeżenie starszeństwa dokonane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu spełnia wymogi, o których mowa w art. 40, i zawiera informacje umożliwiające zbadanie go pod kątem spełnienia tych wymogów.

4. Jeżeli wymogi dotyczące zastrzeżenia starszeństwa, o których mowa w ust. 3, oraz te określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 6 nie są spełnione, Urząd wzywa uprawnionego z rejestracji międzynarodowej do uzupełnienia stwierdzonych braków. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca zastrzeżenie.

5. W przypadku uwzględnienia przez Urząd zastrzeżenia starszeństwa lub wycofania lub unieważnienia przez Urząd zastrzeżenia starszeństwa, Urząd informuje o tym Biuro Międzynarodowe.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zastrzeżenie starszeństwa na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu i szczegóły informacji, które należy przekazać zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 193

Określenie towarów i usług oraz badanie bezwzględnych podstaw odmowy

1. W przypadku rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię bada się ich zgodność z art. 33 ust. 2, 3 i 4 oraz istnienie bezwzględnych podstaw odmowy, w taki sam sposób jak w przypadku zgłoszeń unijnych znaków towarowych.
2. W przypadku stwierdzenia, że rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię nie kwalifikuje się do ochrony zgodnie z art. 33 ust. 4 lub art. 42 ust. 1 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszystkich lub części towarów i usług, dla których została zarejestrowana przez Biuro Międzynarodowe, Urząd wydaje z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony skierowane do Biura Międzynarodowego zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego.
3. W przypadku obowiązkowej reprezentacji uprawnionego z rejestracji międzynarodowej przed Urzędem zgodnie z art. 119 ust. 2 zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zawiera wezwanie do ustanowienia pełnomocnika w rozumieniu art. 120 ust. 1.
4. W zawiadomieniu o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony określa się jej powody, a także wyznacza termin, w jakim uprawniony z rejestracji międzynarodowej może przedłożyć swoje uwagi i w jakim, w stosownych przypadkach, ma ustanowić pełnomocnika. Termin rozpoczyna swój bieg z dniem wydania przez Urząd tymczasowej odmowy udzielenia ochrony.
5. W przypadku gdy Urząd stwierdza, że zgłoszenie międzynarodowe wskazujące Unię nie wskazuje drugiego języka zgodnie z art. 206 niniejszego rozporządzenia, wydaje on z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego skierowane do Biura Międzynarodowego.
6. W przypadku gdy uprawniony z rejestracji międzynarodowej nie usunie w terminie podstaw odmowy udzielenia ochrony lub w stosownych przypadkach nie ustanowi pełnomocnika lub nie wskaże drugiego języka, Urząd odmawia udzielenia ochrony w odniesieniu do całości lub części towarów i usług, dla których zarejestrowano rejestrację międzynarodową. Odmowa udzielenia ochrony zastępuje odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego. Od tej decyzji służy odwołanie zgodnie z art. 66–72.
7. W przypadku gdy do czasu rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 196 ust. 2, Urząd nie wydał z urzędu zawiadomienia o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego oświadczenie, które wskazuje, że zakończone zostało badanie bezwzględnych podstaw odmowy na podstawie art. 42, ale że międzynarodowa rejestracja jest nadal przedmiotem sprzeciwów lub uwag osób trzecich. Takie tymczasowe oświadczenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa Urzędu do wznowienia, z własnej inicjatywy, badania bezwzględnych podstaw odmowy w dowolnym momencie, zanim wydane zostanie ostateczne oświadczenie dotyczące udzielenia ochrony.
8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie mają zawierać: wydawane z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony, które przesyłane jest do Biura Międzynarodowego, oraz ostateczne zawiadomienia dotyczące ostatecznego udzielenia ochrony lub ostatecznej odmowy udzielenia ochrony, które przesyłane są do Biura Międzynarodowego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 194

Znaki wspólne i znaki certyfikujące

1. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa oparta jest na zgłoszeniu podstawowym lub na rejestracji podstawowej dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego, rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię traktowana jest odpowiednio jak unijny znak wspólny lub jak unijny znak certyfikujący.
2. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej przedkłada regulamin używania znaku zgodnie z art. 75 i 84 bezpośrednio Urzędowi w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym Biuro Międzynarodowe zawiadomiło Urząd o rejestracji międzynarodowej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208, określających szczegóły procedury dotyczącej rejestracji międzynarodowej opartej na zgłoszeniu podstawowym lub rejestracji podstawowej dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego.

Artykuł 195

Poszukiwania

1. Urząd sporządza unijne sprawozdanie z poszukiwań przewidziane w art. 43 ust. 1, gdy otrzyma notyfikację rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty notyfikacji zostanie złożony w Urzędzie wniosek o sprawozdanie z poszukiwań zgodnie z art. 43 ust. 1.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu przez Urząd notyfikacji rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Urząd przekazuje jej egzemplarz do centralnego urzędu zajmującego się ochroną własności przemysłowej każdego państwa członkowskiego, które powiadomiło Urząd o swojej decyzji o przeprowadzaniu poszukiwań we własnym rejestrze znaków towarowych zgodnie z art. 43 ust. 2, pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty notyfikacji zostanie złożony w Urzędzie wniosek o sprawozdanie z poszukiwań zgodnie z art. 43 ust. 2 i że w tym samym terminie uiszczona zostanie opłata za poszukiwanie.

3. Artykuł 43 ust. 3–6 stosuje się odpowiednio.

4. Urząd powiadamia właścicieli wszelkich wcześniejszych unijnych znaków towarowych lub zgłoszeń unijnych znaków towarowych wymienionych w unijnym sprawozdaniu z poszukiwań o publikacji rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię zgodnie z art. 190 ust. 1. Powyższe stosuje się niezależnie od tego, czy uprawniony z rejestracji międzynarodowej zwrócił się o otrzymywanie unijnego sprawozdania z poszukiwań, chyba że właściciel wcześniejszej rejestracji lub wcześniejszego zgłoszenia wniósł o nieotrzymywanie powiadomień.

Artykuł 196

Sprzeciw

1. Przeciwko rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię przysługuje sprzeciw w taki sam sposób, jak w przypadku opublikowanych zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

2. Sprzeciw wnosi się w terminie trzech miesięcy, który rozpoczyna bieg jeden miesiąc od dnia publikacji zgodnie z art. 190 ust. 1. Sprzeciw uznaje się za skutecznie wniesiony z chwilą uiszczenia opłaty za sprzeciw.

3. Odmowa ochrony zastępuje odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 208 określających procedurę wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, w tym niezbędne zawiadomienia, które należy skierować do Biura Międzynarodowego.

Artykuł 197

Zastąpienie unijnego znaku towarowego rejestracją międzynarodową

Urząd umieszcza, na wniosek, uwagę w rejestrze, że unijny znak towarowy został uznany za zastąpiony przez rejestrację międzynarodową zgodnie z art. 4 bis protokołu madryckiego.

Artykuł 198

Unieważnienie skutków rejestracji międzynarodowej

1. Skutki rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię mogą zostać unieważnione.

2. Wniosek o unieważnienie skutków rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię zastępuje wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia przewidziany w art. 58 lub wniosek o unieważnienie przewidziany w art. 59 lub art. 60.

3. W przypadku gdy zgodnie z art. 64 lub art. 128 niniejszego rozporządzenia oraz z niniejszym artykułem skutki rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię zostaną unieważnione w wyniku ostatecznej decyzji, Urząd zawiadamia Biuro Międzynarodowe zgodnie z art. 5 ust. 6 protokołu madryckiego.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zawiadomienie, które należy skierować do Biura Międzynarodowego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 199

Skutek prawny rejestracji przeniesienia

Dokonanie wpisu dotyczącego zmiany własności rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co wpis dotyczący przeniesienia w rejestrze zgodnie z art. 20.

Artykuł 200

Skutek prawny rejestracji licencji i innych praw

Dokonanie wpisu dotyczącego licencji lub ograniczenia praw uprawnionego do rozporządzania w odniesieniu do rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co rejestracja prawa rzeczowego, wszczęcia egzekucji, objęcia postępowaniem upadłościowym lub rejestracja licencji w rejestrze zgodnie odpowiednio z art. 22, 23, 24 i 25.

Artykuł 201

Rozpatrywanie wniosków o rejestrację przeniesień, licencji lub ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania

Złożone w Urzędzie wnioski o rejestrację zmiany własności, licencji lub ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania, zmiany lub wykreślenia licencji lub zniesienia ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego, jeżeli towarzyszą im odpowiednie dowody potwierdzające przeniesienie, licencję lub ograniczenie prawa do rozporządzania lub dowody potwierdzające, że licencja już nie istnieje lub została zmieniona lub że ograniczenie prawa do rozporządzania zostało zniesione.

Artykuł 202

Przekształcenie wskazania Unii przez rejestrację międzynarodową w zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub we wskazanie państw członkowskich

1. W przypadku gdy wskazanie Unii przez rejestrację międzynarodową zostało odrzucone lub utraciło skuteczność prawną, posiadacz rejestracji międzynarodowej może wnioskować o przekształcenie wskazania Unii:

- a) w krajowe zgłoszenie znaku towarowego w zastosowaniu art. 139, 140 i 141;
- b) we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego, pod warunkiem że w dniu złożenia wniosku o przekształcenie było możliwe wskazanie tego państwa bezpośrednio na mocy protokołu madryckiego. Art. 139, 140 i 141 niniejszego rozporządzenia stosuje się.

2. Zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego, wynikające z przekształcenia wskazania Unii przez rejestrację międzynarodową, korzysta, w odniesieniu do zainteresowanego państwa członkowskiego, z daty rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub z daty rozszerzenia na Unię zgodnie z art. 3 *ter* ust. 2 protokołu madryckiego, jeżeli to drugie zostało dokonane później niż rejestracja międzynarodowa, lub z daty pierwszeństwa tej rejestracji i, w stosownych przypadkach, starszeństwa znaku towarowego tego państwa, zastrzeżonej na mocy art. 191 niniejszego rozporządzenia.

3. Wniosek o przekształcenie publikuje się.
4. Wniosek o przekształcenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię w zgłoszenie krajowego znaku towarowego zawiera informacje i dane, o których mowa w art. 140 ust. 1.
5. W przypadku gdy o przekształcenie wnosi się na podstawie niniejszego artykułu i art. 139 ust. 5 niniejszego rozporządzenia w następstwie nieudanej próby przedłużenia rejestracji międzynarodowej, wskazuje się odpowiednio ten fakt we wniosku, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, wraz z datą wygaśnięcia ochrony. Termin trzech miesięcy przewidziany w art. 139 ust. 5 niniejszego rozporządzenia rozpoczyna bieg następnego dnia po ostatnim dniu, w którym przedłużenie mogłoby jeszcze zostać dokonane na podstawie art. 7 ust. 4 protokołu madryckiego.
6. Art. 140 ust. 3 i 5 stosuje się odpowiednio do wniosku o przekształcenie, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.
7. Wniosek o przekształcenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego zawiera dane i elementy, o których mowa w ust. 4 i 5.
8. Art. 140 ust. 3 stosuje się odpowiednio do wniosku o przekształcenie, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu. Urząd odrzuca również wniosek o przekształcenie, w przypadku gdy warunki wskazania państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego lub porozumienia madryckiego nie zostały spełnione zarówno w dacie wskazania Unii, jak i w dacie, w której wniosek o przekształcenie został wniesiony lub w której, zgodnie z art. 140 ust. 1 zdanie ostatnie, uznaje się go za wniesiony do Urzędu.
9. W przypadku gdy wniosek o przekształcenie, o którym mowa w ust. 7, spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia i przepisów przyjętych na jego podstawie, Urząd przekazuje wniosek niezwłocznie do Biura Międzynarodowego. Urząd informuje uprawnionego z rejestracji międzynarodowej o dacie przekazania wniosku.
10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
 - a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o przekształcenie, o którym mowa w ust. 4 i 7;
 - b) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja wniosku o przekształcenie, o której mowa w ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 203

Używanie znaku podlegającego rejestracji międzynarodowej

Do celów stosowania art. 18 ust. 1, art. 47 ust. 2, art. 58 ust. 1 lit. a) i art. 64 ust. 2 data publikacji w zastosowaniu art. 190 ust. 2 zastępuje datę rejestracji do celów określenia daty, z którą znak podlegający rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię musi wejść do faktycznego użycia w Unii.

Artykuł 204

Przekształcenie

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 przepisy mające zastosowanie do zgłoszeń unijnych znaków towarowych stosuje się odpowiednio do wniosków o przekształcenie rejestracji międzynarodowych w zgłoszenia unijnych znaków towarowych w zastosowaniu art. 9 *quinquies* protokołu madryckiego.
2. Jeżeli wniosek o przekształcenie odnosi się do rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, a jego dane szczegółowe zostały opublikowane zgodnie z art. 190 ust. 2, nie stosuje się art. 42–47.

3. Aby zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało uznane za przekształcenie międzynarodowej rejestracji unieważnionej na wniosek urzędu pochodzenia przez Biuro Międzynarodowe zgodnie z art. 9 *quinquies* protokołu madryckiego, w zgłoszeniu tym wskazuje się ten fakt. Wskazania tego dokonuje się z chwilą złożenia zgłoszenia.
4. W przypadku gdy w toku badania zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. b) Urząd stwierdzi, że zgłoszenie nie zostało złożone w terminie trzech miesięcy od daty unieważnienia rejestracji międzynarodowej przez Biuro Międzynarodowe lub że towary i usługi, dla których ma zostać zarejestrowany unijny znak towarowy, nie są ujęte w wykazie towarów i usług, dla których zarejestrowana była rejestracja międzynarodowa w odniesieniu do Unii, Urząd wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków.
5. Jeżeli braki, o których mowa w ust. 4, nie zostaną uzupełnione w wyznaczonym przez Urząd terminie, prawo do daty rejestracji międzynarodowej lub do daty rozszerzenia terytorialnego i, w stosownych przypadkach, daty pierwszeństwa rejestracji międzynarodowej zostają utracone.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o przekształcenie zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 207 ust. 2.

Artykuł 205

Porozumiewanie się z Biurem Międzynarodowym

Porozumiewanie się z Biurem Międzynarodowym odbywa się w sposób i w formie uzgodnionej między Biurem Międzynarodowym a Urzędem, najlepiej za pomocą środków elektronicznych. Wszelkie odesłania do formularzy interpretuje się jako obejmujące formularze udostępniane w formie elektronicznej.

Artykuł 206

Używane języki

Na potrzeby stosowania niniejszego rozporządzenia i przepisów przyjętych na jego podstawie do rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię językiem zgłoszenia międzynarodowego jest język postępowania w rozumieniu art. 146 ust. 4, a drugim językiem wskazanym w zgłoszeniu międzynarodowym jest drugi język w rozumieniu art. 146 ust. 3.

ROZDZIAŁ XIV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 207

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ds. przepisów wykonawczych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 208

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 48, art. 49 ust. 3, art. 65, art. 73, art. 96 ust. 4, art. 97 ust. 6, art. 98 ust. 5, art. 100 ust. 2, art. 101 ust. 5, art. 103 ust. 3, art. 106 ust. 3, art. 121, art. 168, art. 194 ust. 3 i art. 196 ust. 4, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 23 marca 2016 r.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 48, art. 49 ust. 3, art. 65, art. 73, art. 96 ust. 4, art. 97 ust. 6, art. 98 ust. 5, art. 100 ust. 2, art. 101 ust. 5, art. 103 ust. 3, art. 106 ust. 3, art. 121, art. 168, art. 194 ust. 3 i art. 196 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 48, art. 49 ust. 3, art. 65, art. 73, art. 96 ust. 4, art. 97 ust. 6, art. 98 ust. 5, art. 100 ust. 2, art. 101 ust. 5, art. 103 ust. 3, art. 106 ust. 3, art. 121, art. 168, art. 194 ust. 3 i art. 196 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 209

Przepisy związane z rozszerzeniem Unii

1. Od dnia przystąpienia Bułgarii, Republiki Czeskiej, Estonii, Chorwacji, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Rumunii, Słowenii i Słowacji (zwanych dalej „nowym państwem członkowskim” / „nowymi państwami członkowskimi”), unijny znak towarowy zarejestrowany lub zgłoszony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przed dniami ich przystąpienia ulega rozszerzeniu na terytorium tych państw członkowskich, tak aby wywierał taki sam skutek w całej Unii.
2. Nie można odmówić rejestracji unijnego znaku towarowego, będącego przedmiotem zgłoszenia w dniu przystąpienia, na podstawie którejkolwiek z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1, jeżeli możliwość zastosowania tych podstaw wynikałaby z samego faktu przystąpienia nowego państwa członkowskiego.
3. Jeżeli zgłoszenie o rejestrację unijnego znaku towarowego zostało dokonane w ciągu sześciu miesięcy poprzedzających dzień przystąpienia, sprzeciw może być wniesiony na podstawie art. 46, jeżeli wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze prawo w rozumieniu art. 8 zostało nabyte w nowym państwie członkowskim przed przystąpieniem, o ile nabycie to nastąpiło w dobrej wierze, a data zgłoszenia lub – jeśli ma to zastosowanie – data pierwszeństwa lub data nabycia w nowym państwie członkowskim wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa poprzedza datę zgłoszenia lub – jeśli ma to zastosowanie – datę pierwszeństwa zgłoszonego unijnego znaku towarowego.
4. Nie można unieważnić unijnego znaku towarowego, o którym mowa w ust. 1:
 - a) na mocy art. 59, jeżeli podstawy unieważnienia znajdują zastosowanie w wyniku samego faktu przystąpienia nowego państwa członkowskiego;
 - b) na mocy art. 60 ust. 1 i 2, jeżeli wcześniejsze prawo krajowe zostało zarejestrowane, zgłoszone lub nabyte w nowym państwie członkowskim przed dniem przystąpienia.
5. Używanie unijnego znaku towarowego, o którym jest mowa w ust. 1, może być zakazane zgodnie z art. 137 i 138, jeżeli wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze prawo zostało zarejestrowane, zgłoszone lub nabyte w dobrej wierze w nowym państwie członkowskim przed dniem przystąpienia tego państwa lub – jeśli ma to zastosowanie – ma datę pierwszeństwa wcześniejszą od dnia przystąpienia tego państwa.

Artykuł 210

Ocena i przegląd

1. Do dnia 24 marca 2021 r., a następnie co pięć lat, Komisja dokonuje oceny wykonania niniejszego rozporządzenia.

2. Ocena obejmuje przegląd ram prawnych współpracy między Urzędem, centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, ze szczególnym uwzględnieniem mechanizmu finansowania określonego w art. 152. Ocena obejmuje również oddziaływanie, efektywność i skuteczność Urzędu oraz jego metod pracy. Ocena uwzględnia w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu Urzędu oraz skutki finansowe jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie.
3. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny, wraz ze swoimi wnioskami opartymi na tym sprawozdaniu, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny są podawane do wiadomości publicznej.
4. W ramach co drugiej oceny dokonuje się oceny wyników osiągniętych przez Urząd z uwzględnieniem jego celów, mandatu i zadań.

Artykuł 211

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 212

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 czerwca 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

H. DALLI

Przewodniczący

—

ZAŁĄCZNIK I

WYSOKOŚĆ OPŁAT

A. Opłaty uiszczane na rzecz Urzędu na mocy niniejszego rozporządzenia (wyrażone w EUR) są następujące:

1. Opłata podstawowa za zgłoszenie indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 31 ust. 2):
1 000 EUR
2. Opłata podstawowa za zgłoszenie indywidualnego unijnego znaku towarowego za pomocą środków elektronicznych (art. 31 ust. 2):
850 EUR
3. Opłata za drugą klasę towarów i usług w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 31 ust. 2):
50 EUR
4. Opłata za każdą klasę towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 31 ust. 2):
150 EUR
5. Opłata podstawowa za zgłoszenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 31 ust. 2 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
1 800 EUR
6. Opłata podstawowa za zgłoszenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego za pomocą środków elektronicznych (art. 31 ust. 2 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
1 500 EUR
7. Opłata za drugą klasę towarów i usług w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 31 ust. 2 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
50 EUR
8. Opłata za każdą klasę towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 31 ust. 2 i art. 74 ust. 3 lub art. 93 ust. 3):
150 EUR
9. Opłata za poszukiwanie w związku ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego (art. 43 ust. 2) lub w związku z rejestracją międzynarodową wskazującą Unię (art. 43 ust. 2 i art. 195 ust. 2):
kwota 12 EUR pomnożona przez liczbę centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej, o których mowa w art. 43 ust. 2; kwota ta i jej dalsze zmiany jest publikowana przez Urząd w Dzienniku Urzędowym Urzędu.
10. Opłata za sprzeciw (art. 46 ust. 3):
320 EUR
11. Opłata podstawowa za przedłużenie indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 53 ust. 3):
1 000 EUR
12. Opłata podstawowa za przedłużenie indywidualnego unijnego znaku towarowego za pomocą środków elektronicznych (art. 53 ust. 3):
850 EUR
13. Opłata za przedłużenie dla drugiej klasy towarów i usług w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 53 ust. 3):
50 EUR
14. Opłata za przedłużenie dla każdej klasy towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 53 ust. 3):
150 EUR

15. Opłata podstawowa za przedłużenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 53 ust. 3 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
1 800 EUR
16. Opłata podstawowa za przedłużenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego za pomocą środków elektronicznych (art. 53 ust. 3 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
1 500 EUR
17. Opłata za przedłużenie dla drugiej klasy towarów i usług w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 53 ust. 3 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
50 EUR
18. Opłata za przedłużenie dla każdej klasy towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 53 ust. 3 i art. 74 ust. 3 lub art. 83 ust. 3):
150 EUR
19. Opłata dodatkowa za opóźnione uiszczenie opłaty za przedłużenie lub za opóźnione złożenie wniosku o przedłużenie (art. 53 ust. 3):
25 % opóźnionej opłaty za przedłużenie, ale nie więcej niż 1 500 EUR
20. Opłata za wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie (art. 63 ust. 2):
630 EUR
21. Opłata za odwołanie (art. 68 ust. 1):
720 EUR
22. Opłata za wniosek o przywrócenie do stanu poprzedniego (art. 104 ust. 3):
200 EUR
23. Opłata za wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub o konwersję unijnego znaku towarowego (art. 140 ust. 1, także w związku z art. 202 ust. 1):
 - a) na zgłoszenie krajowego znaku towarowego;
 - b) na wskazanie państw członkowskich na mocy protokołu madryckiego:200 EUR
24. Opłata za kontynuację postępowania (art. 105 ust. 1):
400 EUR
25. Opłata za oświadczenie o podziale zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (art. 56 ust. 4) lub zgłoszenia unijnego znaku towarowego (art. 50 ust. 3):
250 EUR
26. Opłata za wniosek o rejestrację licencji lub innego prawa w odniesieniu do zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (art. 26 ust. 2) lub w odniesieniu do zgłoszenia unijnego znaku towarowego (art. 26 ust. 2):
 - a) udzielenie licencji
 - b) przeniesienie licencji
 - c) ustanowienie prawa rzeczowego
 - d) przeniesienie prawa rzeczowego
 - e) wszczęcie egzekucji200 EUR za każdą rejestrację, w przypadku jednak gdy w jednym wniosku lub w tym samym czasie wystąpiono z więcej niż jednym żądaniem, kwota ta nie może przekroczyć łącznie 1 000 EUR

27. Opłata za wykreślenie rejestracji licencji lub innego prawa (art. 29 ust. 3):
200 EUR za wykreślenie; jednak w przypadku gdy w jednym wniosku lub w tym samym czasie wystąpiono z więcej niż jednym żądaniem, kwota ta nie może przekroczyć łącznie 1 000 EUR
28. Opłata za zmianę zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (art. 54 ust. 4):
200 EUR
29. Opłata za wydanie kopii zgłoszenia unijnego znaku towarowego (art. 114 ust. 7), kopii świadectwa rejestracji (art. 51 ust. 2) lub wyciągu z rejestru (art. 111 ust. 7):
- a) niewierzyteliona kopia lub wyciąg:
10 EUR
 - b) uwierzyteliona kopia lub wyciąg:
30 EUR
30. Opłata za wgląd do akt (art. 114 ust. 6):
30 EUR
31. Opłata za wydanie kopii dokumentów z akt (art. 114 ust. 7):
- a) kopia niewierzyteliona:
10 EUR
 - b) kopia uwierzyteliona:
30 EUR
- oraz opłata za każdą stronę powyżej 10 stron:
1 EUR
32. Opłata za udostępnienie informacji zawartych w aktach (art. 114 ust. 9):
10 EUR
33. Opłata za weryfikację kwoty kosztów postępowania podlegających zwrotowi (art. 109 ust. 8):
100 EUR
34. Opłata za dokonanie zgłoszenia międzynarodowego w Urzędzie (art. 184 ust. 4):
300 EUR
- B. Opłaty uiszczane na rzecz Biura Międzynarodowego
- I. Opłata indywidualna za rejestrację międzynarodową wskazującą Unię
1. Za zgłoszenie międzynarodowe wskazujące Unię zgłaszający ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
 2. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej, który składa wniosek o rozszerzenie terytorialne wskazujące Unię po dokonaniu rejestracji międzynarodowej, ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
 3. Opłaty, o których mowa w punktach B.I.1 i B.I.2 uiszczane są we frankach szwajcarskich i odpowiadają wartości następujących kwot, określonych przez dyrektora generalnego WIPO zgodnie z zasadą 35 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego, na mocy porozumienia i protokołu madryckiego:
 - a) za indywidualny znak towarowy: kwota 820 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas;
 - b) za znak wspólny lub znak certyfikujący: kwota 1 400 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług po przekroczeniu dwóch klas.

II. Opłata indywidualna za przedłużenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię

1. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego, w ramach opłat za przedłużenie rejestracji międzynarodowej, indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
 2. Opłaty, o których mowa w B.II.1, uiszczane są we frankach szwajcarskich i odpowiadają wartości następujących kwot, określonych przez dyrektora generalnego WIPO zgodnie z zasadą 35 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego, na mocy porozumienia i protokołu madryckiego:
 - a) za indywidualny znak towarowy: kwota 820 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas;
 - b) za znak wspólny lub znak certyfikujący: kwota 1 400 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas.
-

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie wraz z jego kolejnymi zmianami

Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009

(Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1)

Akt przystąpienia z 2012 r., załącznik III pkt 2 ppkt I

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424

(Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 21)

Tylko art. 1

—

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–7	art. 1–7
art. 8 ust. 1–4	art. 8 ust. 1–4
art. 8 ust. 4a	art. 8 ust. 5
art. 8 ust. 5	art. 8 ust. 6
art. 9	art. 9
art. 9a	art. 10
art. 9b	art. 11
art. 10	art. 12
art. 11	art. 13
art. 12	art. 14
art. 13	art. 15
art. 13a	art. 16
art. 14	art. 17
art. 15	art. 18
art. 16	art. 19
art. 17 ust. 1, 2 i 3	art. 20 ust. 1, 2 i 3
art. 17 ust. 5	art. 20 ust. 4
art. 17 ust. 5a	art. 20 ust. 5
art. 17 ust. 5b	art. 20 ust. 6
art. 17 ust. 5c	art. 20 ust. 7
art. 17 ust. 5d	art. 20 ust. 8
art. 17 ust. 5e	art. 20 ust. 9
art. 17 ust. 5f	art. 20 ust. 10
art. 17 ust. 6	art. 20 ust. 11
art. 17 ust. 7	art. 20 ust. 12
art. 17 ust. 8	art. 20 ust. 13
art. 18	art. 21
art. 19	art. 22
art. 20	art. 23
art. 21	art. 24
art. 22	art. 25
art. 22a	art. 26
art. 23	art. 27
art. 24	art. 28
art. 24a	art. 29
art. 25	art. 30
art. 26	art. 31
art. 27	art. 32
art. 28	art. 33

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 29	art. 34
art. 30	art. 35
art. 31	art. 36
art. 32	art. 37
art. 33	art. 38
art. 34 ust. 1	art. 39 ust. 1
art. 34 ust. 1a	art. 39 ust. 2
art. 34 ust. 2	art. 39 ust. 3
art. 34 ust. 3	art. 39 ust. 4
art. 34 ust. 4	art. 39 ust. 5
art. 34 ust. 5	art. 39 ust. 6
art. 34 ust. 6	art. 39 ust. 7
art. 35	art. 40
art. 36	art. 41
art. 37 ust. 1	art. 42 ust. 1
art. 37 ust. 3	art. 42 ust. 2
art. 38	art. 43
art. 39	art. 44
art. 40	art. 45
art. 41	art. 46
art. 42	art. 47
art. 42a	art. 48
art. 43	art. 49
art. 44 ust. 1 i 2	art. 50 ust. 1 i 2
art. 44 ust. 4	art. 50 ust. 3
art. 44 ust. 4a	art. 50 ust. 4
art. 44 ust. 5–9	art. 50 ust. 5–9
art. 45	art. 51
art. 46	art. 52
art. 47	art. 53
art. 48	art. 54
art. 48a	art. 55
art. 49	art. 56
art. 50	art. 57
art. 51	art. 58
art. 52	art. 59
art. 53	art. 60
art. 54	art. 61
art. 55	art. 62
art. 56	art. 63
art. 57	art. 64
art. 57a	art. 65

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 58	art. 66
art. 59	art. 67
art. 60	art. 68
art. 61	art. 69
art. 63	art. 70
art. 64	art. 71
art. 65	art. 72
art. 65a	art. 73
art. 66	art. 74
art. 67	art. 75
art. 68	art. 76
art. 69	art. 77
art. 70	art. 78
art. 71	art. 79
art. 72	art. 80
art. 73	art. 81
art. 74	art. 82
art. 74a	art. 83
art. 74b	art. 84
art. 74c	art. 85
art. 74d	art. 86
art. 74e	art. 87
art. 74f	art. 88
art. 74g	art. 89
art. 74h	art. 90
art. 74i	art. 91
art. 74j	art. 92
art. 74k	art. 93
art. 75	art. 94
art. 76	art. 95
art. 77	art. 96
art. 78	art. 97
art. 79	art. 98
art. 79a	art. 99
art. 79b	art. 100
art. 79c	art. 101
art. 79d	art. 102
art. 80	art. 103
art. 81	art. 104
art. 82	art. 105
art. 82a	art. 106
art. 83	art. 107
art. 84	art. 108

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 85 ust. 1	art. 109 ust. 1
art. 85 ust. 1a	art. 109 ust. 2
art. 85 ust. 2	art. 109 ust. 3
art. 85 ust. 3	art. 109 ust. 4
art. 85 ust. 4	art. 109 ust. 5
art. 85 ust. 5	art. 109 ust. 6
art. 85 ust. 6	art. 109 ust. 7
art. 85 ust. 7	art. 109 ust. 8
art. 86	art. 110
art. 87	art. 111
art. 87a	art. 112
art. 87b	art. 113
art. 88	art. 114
art. 88a	art. 115
art. 89	art. 116
art. 90	art. 117
art. 91	art. 118
art. 92	art. 119
art. 93	art. 120
art. 93a	art. 121
art. 94	art. 122
art. 95 ust. 1	art. 123 ust. 1
art. 95 ust. 2	—
art. 95 ust. 3	art. 123 ust. 2
art. 95 ust. 4	art. 123 ust. 3
art. 95 ust. 5	—
art. 96	art. 124
art. 97	art. 125
art. 98	art. 126
art. 99	art. 127
art. 100	art. 128
art. 101	art. 129
art. 102	art. 130
art. 103	art. 131
art. 104	art. 132
art. 105	art. 133
art. 106	art. 134
art. 107	art. 135
art. 109	art. 136
art. 110	art. 137
art. 111	art. 138
art. 112	art. 139
art. 113	art. 140

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 114	art. 141
art. 115	art. 142
art. 116	art. 143
art. 117	art. 144
art. 118	art. 145
art. 119 ust. 1–5	art. 146 ust. 1–5
art. 119 ust. 5a	art. 146 ust. 6
art. 119 ust. 6	art. 146 ust. 7
art. 119 ust. 7	art. 146 ust. 8
art. 119 ust. 8	art. 146 ust. 9
art. 119 ust. 9	art. 146 ust. 10
art. 119 ust. 10	art. 146 ust. 11
art. 120	art. 147
art. 121	art. 148
art. 123	art. 149
art. 123a	art. 150
art. 123b	art. 151
art. 123c	art. 152
art. 124	art. 153
art. 125	art. 154
art. 126	art. 155
art. 127	art. 156
art. 128	art. 157
art. 129	art. 158
art. 130	art. 159
art. 131	art. 160
art. 132	art. 161
art. 133	art. 162
art. 134	art. 163
art. 134a	art. 164
art. 135	art. 165
art. 136	art. 166
art. 136a	art. 167
art. 136b	art. 168
art. 137	art. 169
art. 137a	art. 170
art. 138	art. 171
art. 139	art. 172
art. 140	art. 173
art. 141	art. 174
art. 141a	art. 175
art. 142	art. 176
art. 143	art. 177

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 144	art. 178
art. 144a	art. 179
art. 144b	art. 180
art. 144c	art. 181
art. 145	art. 182
art. 146	art. 183
art. 147	art. 184
art. 148	art. 185
art. 148a	art. 186
art. 149	art. 187
art. 150	art. 188
art. 151	art. 189
art. 152	art. 190
art. 153	art. 191
art. 153a	art. 192
art. 154	art. 193
art. 154a	art. 194
art. 155	art. 195
art. 156	art. 196
art. 157	art. 197
art. 158	art. 198
art. 158a	art. 199
art. 158b	art. 200
art. 158c	art. 201
art. 159	art. 202
art. 160	art. 203
art. 161	art. 204
art. 161a	art. 205
art. 161b	art. 206
art. 163	art. 207
art. 163a ust. 1	art. 208 ust. 1
art. 163a ust. 2 zdanie pierwsze	art. 208 ust. 2
art. 163a ust. 2 zdanie drugie	art. 208 ust. 4
art. 163a ust. 3	art. 208 ust. 3
art. 163a ust. 4	art. 208 ust. 5
art. 163a ust. 5	art. 208 ust. 6
art. 165	art. 209
art. 165a	art. 210
art. 166	art. 211
art. 167	art. 212
załącznik I	załącznik I
załącznik I	załącznik II
załącznik II	załącznik III